

Oan Gia? Không, Chủ Nợ!

Contents

Oan Gia? Không, Chủ Nợ!	2
1. Chương 1: Chạy Trối Chết	2
2. Chương 2: Gán Nợ	3
3. Chương 3: Nhập Bảo	4
4. Chương 4: Tắm Rửa	5
5. Chương 5: Ban Đêm	6
6. Chương 6: Sinh Hoạt	8
7. Chương 7: Ngày Đầu Tiên	8
8. Chương 8: Đường Gia	9
9. Chương 9: Ra Ngoài	10
10. Chương 10: Bích Yên Lâu	11
11. Chương 11: Mật Thất	12
12. Chương 12: Tô Ngữ Đường	13
13. Chương 13: Vui Về	14
14. Chương 14: Kế Hoạch	15
15. Chương 15: Xuất Kích 1	17
16. Chương 16: Xuất Kích 2	18
17. Chương 17: Phản Công	18
18. Chương 18: Hồ Ly	19
19. Chương 19	20
20. Chương 20: Liếm Liếm	21
21. Chương 21: Gửi Thư	22
22. Chương 22: Chuẩn Bị	23
23. Chương 23: Khách Đến Thăm	24
24. Chương 24: Nữ Trang 1	25
25. Chương 25: Nữ Trang 2	26
26. Chương 26: Nụ Hôn Đầu Tiên	27
27. Chương 27: Đùa Giỡn	28
28. Chương 28: Mẫn Cảm	29
29. Chương 29	30
30. Chương 30	31
31. Chương 31: Đồng Chủ Tử	31
32. Chương 32: Bằng Hữu	33
33. Chương 33: Triệt Triệt	33
34. Chương 34: Lấy Được	35
35. Chương 35: Cây Nấm	35
36. Chương 36: Bị Bắt	36
37. Chương 37: Là Ai	37
38. Chương 38: Ba Mộc	38
39. Chương 39: Cùng Một Chỗ	38
40. Chương 40: Che Mặt	40
41. Chương 41: Lại Che Mặt	40

42. Chương 42: Tiếp Tục Che Mặt	41
43. Chương 43: Còn Che Mặt	42
44. Chương 44: Không Che	43
45. Chương 45: Đến Rồi	44
46. Chương 46	44
47. Chương 47: Hoàng Đế	45
48. Chương 48: Ưa Thích	46
49. Chương 49: Trắc Nghiệm	47
50. Chương 50: Cuối Năm	49
51. Chương 51: Không Được Tự Nhiên	49
52. Chương 52: Phía Sau Núi	50
53. Chương 53: Lễ Vật	51
54. Chương 54: Ấn Ký	52
55. Chương 55: Suối Nước Nóng	53
56. Chương 56: Kết Hôn 1	54
57. Chương 57: Kết Hôn 2	55
58. Chương 58: Kết Hôn 3	56
59. Chương 59: Kết Hôn 4	57
60. Chương 60: Tiểu Lão Hồ	58
61. Chương 61: Mùa Hè	59
62. Chương 62: Hải Tử	60
63. Chương 63: Tân Sinh Hoa	61
64. Chương 64: Mất Ngủ	62
65. Chương 65: Đã Có	63
66. Chương 66: Mượn Được	63
67. Chương 67: Bé Trai	65
68. Chương 68: Sắp Sinh	65
69. Chương 69: Đại Kết Cục	66

Oan Gia? Không, Chủ Nợ!

Giới thiệu

Editor: ColdyThể loại: Cổ trang, phúc hắc công (sau thành trung khuyến :v) x đáng yêu dụ thụ, sinh tử, HE. Truyện O

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oan-gia-khong-chu-no>

1. Chương 1: Chạy Trối Chết

“Bắt, bắt trộm ah! !” “Tránh ra, tránh ra!” Một đoàn người giống như tia chớp vụt qua, dẫn đầu chính là cái tên chạy nghiêng răng nghiêng lợi, chân gần như không chạm đất, chạy như bay ah! Đằng sau một đoàn quan sai ôm đao cũng là liều mạng đuổi theo. Quan gia dẫn đầu còn mang theo cái bụng mập mạp, đều thở gấp đến không đều rồi. Trên đường mọi người ngoài kinh hãi vẫn không quên châu đầu ghé tai, “Người này trộm được bao nhiêu bạc mới có thể khiến cho nhiều người đuổi như vậy!”

“Cám lộn, coi chừng cám lộn.”

Trước mặt một chiếc xe ngựa không hiểu sao chặn đường, làm cho Tư Khổng Thanh Đồng sốt ruột, hô cả buổi tránh ra cũng không thấy một đồng kia nhúc nhích, chỉ sợ là người ta đều nghe không thấy a. Làm sao đây, quan binh đuổi đến nơi rồi.

Khẽ cắn môi, không có biện pháp! Mạnh mẽ đẩy xe cáng lợn, thừa dịp người đi đường tránh né chửi rửa hỗn loạn, ôm đầu xông vào một cửa hàng.

“Đại nhân, này xử lý làm sao.” Quan binh chạy đến lập tức nhao nhao che mặt, mấy người xông lên phía trước trên người có thể nói là ‘Không ai may mắn thoát khỏi’.

“Lục soát! Lục soát từng nhà một cho ta!”

“Ngừng ngừng ngừng! Đều ngừng lại hết! Đại nhân tới lục soát người, muốn sống thì nên trung thực!” Lính quèn kia liền hô lớn, nhất thời xung quanh yên lặng rồi, nguyên một đám mắt to trừng mắt nhỏ nhìn theo hướng cửa ra vào, tay vẫn còn ngừng ở giữa không trung.

Người ngồi uống trà phía trước, giơ lên gương mặt nhìn nhìn, không nhanh không chậm hớp trà, lại không nhanh không chậm buông xuống, lúc này mới đứng dậy đi tới.

“Ta xem là người nào đến đập phá quán, nguyên lai là Phùng tướng quân, có chuyện gì khiến ngài cất công đến đại giá ah.”

Hừ, Phùng Tự Thư râu ria dựng ngược, bình thường không thấy hẩn nhiệt tình như vậy, từ trong kẽ răng nặn ra hai chữ: “Bắt trộm!”

“Bắt trộm? Phùng đại nhân nhân lực tốt quá, ta nơi này chính là sông bài Mục Phong Bảo, tiểu tặc nào không muốn sống dám vào đây trốn? Có thể thiếu tay thiếu chân nhưng chẳng lẽ chính bản thân hẩn không có mắt.”

Dưới mắt bàn Tư Khổng Thanh Đồng hung hăng nuốt nước miếng, Mục Phong Bảo? Chính mình làm sao lại không có mắt như vậy, thế nào lại chọn cái chỗ này.

“Đại nhân, không có.” Một tên lính quèn đứng cạnh Phùng Tự Thư nói.

Tư Khổng Thanh Đồng thà, thà là mình đi ra cùng Phùng Tự Thư cho rồi, tối thiểu hẩn sẽ không đem mình biến dạng, vận khí tốt mà nói còn có thể lại trốn đi, ở chỗ này vận khí không tốt có thể bị tàn phế. Đang tại cân nhắc, chợt nghe hừ một tiếng, Phùng đại nhân, đi rồi!

Cái gì gọi là vừa thoát hang sói lại vào hang hổ, cái gì gọi là ốc lậu thiên phù liên dạ vũ (nhà đã dột còn mưa suốt đêm), hẩn toàn bộ đã minh bạch. Hiện tại chỉ có thể cầu thần tiên phù hộ không có người phát hiện hẩn đi.

Bạn đang ?

Hẩn dưới gầm bàn dập đầu cầu khẩn.

“Cộc cộc.”

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng gõ, “Đi ra đi?”

2. Chương 2: Gán Nợ

Tư Khổng Thanh Đồng dùng tốc độ như rùa bò ra, đầu tiên nghiêng đầu quét mắt một vòng, lúc trước những tên bài bạc đều không thấy đâu, thẻ bài cùng vàng bạc đều lộn xộn trên bàn, sông bài to như vậy hiện tại rất yên tĩnh.

“Đừng nhìn.” Người nọ đóng chặt cửa rồi chép miệng “Chạy không thoát đâu.”

Đứng thẳng, cố gắng thêm can đảm cảm tử: “Ta, ta phải đi!”

Cứ như vậy ngẩng lên, gương mặt ngây thơ lại quật cường, lại khiến cho Nghiêm Tín Triệt một hồi hoảng hốt, thần sắc này cực kỳ giống Tô Ngữ Đường năm đó. Không khỏi cười khổ, nếu như năm đó mình không quá cố chấp có lẽ khuôn mặt kia sẽ thật sự ngày đêm xuất hiện ở trước mặt mình.

“Đi? Ta đây tổn thất ai đền đền.” Giống như vui đùa mà kéo qua một cái ghế “Ngồi.”

Ngồi? Không nghe lắm chứ, đây là muốn nói chuyện sao? Tư Khổng Thanh Đồng cũng không có yếu thế, vẫn là ngẩng lên một khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc ngồi xuống.

Cạch cạch cạch, tiếng gậy bàn tính. “Bây giờ là giờ Thân, sòng bài của ta không bao giờ đóng cửa, hôm nay bị người can thiệp như vậy, coi như là sáng mai giờ Mẹo mở cửa, như vậy còn có bảy canh giờ, ta có bốn mươi chiếu bạc, một bàn lớn mỗi canh giờ lợi nhuận ba vạn lượng...” Nghiêm Tín Triệt cười cười “Lúc nào tính tiền?”

Tư Khổng Thanh Đồng thiếu chút nữa từ trên ghế nhảy dựng lên “Cái, cái gì! Người tại sao không đi cướp luôn đi!”

Bàn tính vừa thu lại, chậm rãi bưng lên chén trà nhỏ, sau nửa ngày mới nhắc nắp chén phun ra mấy chữ “So với cướp kiếm được nhiều hơn.”

Tư Khổng Thanh Đồng thổ huyết.

Đặt bát trà xuống, Nghiêm Tín Triệt giống như phát từ bi nhìn tiểu nhân trước mắt thở phì phì “Không bồi thường cũng không sao, ta có thể đem người giao cho Phùng Tự Thư, hắn khẳng định nguyện ý đưa tiền đổi lấy người, vì phòng ngừa vạn nhất, ta còn có thể gọi mấy người đi giúp hắn trông chừng người, cam đoan người có mười chân cũng trốn không thoát, ha ha.”

“Người! ! Người cái tên cường đạo! Không phải chỉ là tiền sao.” Lời nói vừa vọt ra, nghĩ lại, chính mình không có tiền ah, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức suy sụp.

Nghiêm Tín Triệt nhìn không khỏi buồn cười “Như thế nào? Không có tiền?”

“Ta, ai nói ta không có tiền, ta chỉ là, chỉ là nhất thời không có nhiều như vậy mà thôi.”

“Ah? Vậy thì tốt, ta có thể cho người thời gian.” Tư Khổng Thanh Đồng vừa cao hứng “Thế nhưng mà! Trước khi người trả đủ tiền phải làm đầy tớ cho ta!”

Đầy tớ! ! Người cái tên vất cổ chày ra nước yêu tiền muốn điên rồi a, chính mình dù gì cũng là hoàng tử một nước, làm đầy tớ cho người? Người hầu hạ ta ta cũng không cần!

“Như thế nào, không muốn?” Nghiêm Tín Triệt lúc lắc đầu, “Được thôi, người đâu, chuẩn bị xe ngựa, đến phủ Phùng tướng quân!”

“Đừng đừng đừng!” Phản xạ có điều kiện vội vàng nói, cúi đầu do dự trong chốc lát “Vậy khi ta có đủ tiền người nhất định phải thả ta đi!” Ánh mắt nghiêm túc, con người ánh nước sáng ngời, Nghiêm Tín Triệt thiếu chút nữa bật cười, vội vàng gật đầu. Nguồn :

3. Chương 3: Nhập Bảo

Đã sớm nghe nói người hành tẩu giang hồ không nên trêu chọc Mục Phong Bảo, cho tới nay cũng không ai có thể nói ra đến tột cùng là vì cái gì. Hôm nay Tư Khổng Thanh Đồng xem như biết rõ vì cái gì rồi, không những Mục Phong Bảo sinh ý cửa hàng trải rộng thiên hạ, mà hơn thế nữa là kiến trúc của toàn bộ lâu đài, đầy đủ lý do khiến cho người ta kinh sợ rồi, hoàng gạch ngói đỏ, tường cao bốn trượng, từ xa đến gần cao thấp chằng chịt, phòng ốc tả hữu xen kẽ giống như giấu diếm huyền cơ, từng đình viện đều nối với hai tòa đình viện khác, hiện lên hình tam giác, nói cách khác, bất kể đình viện nào xảy ra chuyện, đều có người từ hai đình viện kia kịp thời đuổi tới, mà ngay cả phòng lương thảo cùng phòng bếp đều được xếp đặt tại các đình viện khác nhau, để bảo trì cung cấp.

Tư Khổng Thanh Đồng đã quen ở nơi hoàng cung, tường xám ngói xanh, trang nghiêm, vắng lạnh, quạnh quẽ, cô tịch. Đáng vẻ nơi này, phẳng phất ở đâu cũng đều đốt đèn lồng màu đỏ, vô cùng nóng nhiệt. Hắn không hiểu sao muốn khóc. Một loại cùng sinh hoạt lúc trước hoàn toàn bất đồng, khiến cho hắn không khỏi cảm động.

Tại đây người người ra ra vào vào, nguyên một đám cười đùa nhốn nháo, giống như lễ mừng năm mới, nhìn Nghiêm Tín Triệt cũng là nhiệt tình muốn chết, thậm chí có mấy tiểu hài nhi chạy tới muốn kẹo ăn, muốn ôm một cái. Mà Nghiêm Tín Triệt cũng thật sự ôm từng đứa nhỏ một.

Trong mắt Tư Khổng Thanh Đồng là không ngờ đấy. Ở đây không giống trong hoàng cung không dám ngẩng đầu, không dám nói lời nào, thậm chí cũng không dám đi lại, những thứ kia như máy móc, thân bất do kỷ. Trong hoàng cung ôn hòa ít đến thương cảm, người thiện lương không hại chết người khác cũng sẽ hại chết chính mình, Hoàng Thượng chưa ôm hắn được mấy lần đã bị đưa vào trong cung rồi, bây giờ chứng kiến khung cảnh này không chế không nổi mũi chua xót.

Trong lúc vô tình trông thấy Tư Khổng Thanh Đồng ánh mắt ảm đạm, cái mũi nhỏ đều hồng hết cả lên, Nghiêm Tín Triệt tự trách hắn ép buộc hơi quá đáng rồi. “Như thế nào, nhớ nhà?”

Nhà, hoàng cung sao?

“Không có, tại đây rất tốt, ta rất thích nơi này.”

“Ân, đi theo ta.”

Tiến vào đình viện uốn lượn lại đi qua mấy cái hành lang gấp khúc, “Đây là viện của ta, người sau này cũng ở chỗ này.”

Thiệt nhiều dây leo nha, lá cây cũng dài đến đáng yêu như thế, chạy tới cúi xuống nhìn “Những thứ này là cái gì?” Quay đầu lại mặt mũi tràn đầy mừng rỡ nhìn Nghiêm Tín Triệt.

“Bồ đào.”

“Bồ đào? Ở đâu?”

Không khỏi buồn cười, kéo hắn đứng lên, “Mùa hè sẽ mọc ra. Người trước đi tắm rửa sạch sẽ.” Không nói không rằng liền kéo hắn hướng trong phòng đi đến.

Bạn đang ?

Tư Khổng Thanh Đồng còn cẩn thận mỗi bước đi như một tiểu hài tử, Nghiêm Tín Triệt nhờ hắn mà mang tâm tình thật tốt, ngay cả bồ đào cũng chưa từng thấy qua sao?

Gian phòng kia ngoài mặt nhìn không ra có gì khác biệt, nhưng bên trong lại chứa rất nhiều bất ngờ, ví dụ như sau tắm bình phong có suối nước nóng.

“Oa! Còn hơn cả hoàng...”

“Hoàng cái gì?” Phối hợp cởi ra quần áo.

“Không, không có gì, ta nói là suối nước nóng thật lớn ah, vậy mà đặt được trong phòng.” Ngồi xuống mép nước vậy vậy, hắc hắc, cũng ấm thật ah.

“Mục Phong Bảo xây sát vào vách núi, có suối nước nóng cũng không phải chuyện khó hiểu.”

“Cũng đúng, bất quá, ah! ! Người, người làm gì thế! !” Tư Khổng Thanh Đồng bận rộn không để ý, rồi rít lấy hai tay che mắt.

Nghiêm Tín Triệt lần này cười ra tiếng rồi, chính mình mang về là cái thần tiên gì, chưa thấy qua bồ đào không nói, tắm rửa cũng kinh ngạc như vậy, chẳng lẽ...”Người, không phải là nữ đi? !”

“Ta phi, người mới là nữ, cả nhà người đều là nữ!” Vừa dời tay đi lại thấy được, liền một hồi luống cuống tay chân: “Người người người, nhanh mặc quần áo vào!”

“Ha ha, không phải nữ thì có vấn đề gì, tắm rửa ~!”

4. Chương 4: Tắm Rửa

Tư Khổng Thanh Đồng ngồi ở bên cạnh suối đi cũng không được ở cũng không xong, dù sao nhắm mắt vào là được rồi, chưa quen cuộc sống nơi đây có thể chạy đi đâu, may mà đứng lên nhắm mắt lại còn có thể sờ được, cũng không tin không ra khỏi được căn phòng này, dù là sờ đến trong sân cũng tốt nha.

Tư Khổng Thanh Đồng hoàn toàn chính xác không phải nữ, thế nhưng cũng đúng là...đúng là chưa từng thấy nam nhân, một hoàng tử sống an nhàn sung sướng đương nhiên là một mình một cái phòng tắm, quanh

thân hầu hạ cũng đều là thái giám, Hoàng Thượng mặc dù luôn mồm nói yêu quý chính mình còn chưa từng thân cận như vậy, ... đều gấp đến muốn khóc!

Nghiêm Tín Triệt trong nước hứng thú nhìn hồi lâu, mắt thấy người này muốn đi, ‘Rào’ một tiếng ly khai mặt nước, cánh tay dài cản lại, đem người cùng quần áo hết thảy ném vào trong nước.

“Ah ah ah! ! Người, người muốn chết à!” Tư Khổng Thanh Đồng từ trong nước đứng lên, cũng bất chấp cái gì nhắm mắt không nhắm mắt, giận dữ chạy khỏi Nghiêm Tín Triệt.

Nghiêm Tín Triệt bắt lấy cổ tay của hắn khẽ bóp, ôm lấy người ngăn ở trong ngực.

Giấy dựa “Người, người thả ta ra!” Lại giấy dựa.

“Như thế nào, còn muốn ta cởi quần áo cho người?”

Người! ! Hồn đản! !

Giấy giụa ra bản thân, người nọ cũng không có lời kéo nữa, khoe môi nhếch lên nghiền ngẫm cười nhắm mắt dưỡng thần.

Làm cho Tư Khổng Thanh Đồng tức giận, lớn thế này rồi bây giờ mới chịu qua ủy khuất như vậy! Nhìn người cả buổi không hề có động tĩnh cũng không có mở mắt, được rồi, trên người mình cũng đã ướt, quân tử báo thù mười năm không muộn. An ủi chính mình xong rồi, lúc này mới bắt đầu chậm rì rì cởi quần áo, thỉnh thoảng còn hướng Nghiêm Tín Triệt bên này liếc vài cái.

Nghiêm Tín Triệt cười khẽ, tiểu quỷ trước mắt mặc dù không như Tô Ngữ Đường năm đó diễm đạm thanh tĩnh, lại hoàn toàn khiến cho hắn nhớ lại, cái loại cảm giác thực thuần khiết.

“Tên.”

Không nóng không lạnh truyền đến một tiếng, Tư Khổng Thanh Đồng trì trệ, đang hỏi ta? Có nên bịa cái danh tự nói cho hắn biết.

“Như thế nào?” Người nọ chậm rãi mở to mắt.

“Thanh Đồng!”

Tư Khổng Thanh Đồng quả thực suy sụp, người ta vừa mới mở mắt thôi liền đem mình khấn trương thành như vậy, không có tiền đồ ah không có tiền đồ. Bất quá cũng may không có đem hai chữ Tư Khổng nói ra, bằng không thì quốc họ đều nói cho người ta rồi, sau này còn chơi cái rắm ah.

Nghiêm Tín Triệt đứng dậy đi tới, suối nước nóng vừa vặn không có qua xương hông hắn, nhưng đường cong kia, bóng dáng kia, Tư Khổng Thanh Đồng cũng không dám thở rồi, ngón tay dài nắm cái cằm của hắn, khiến cho hắn ngẩn đầu, “Thanh Đồng?” Thâm thúy trong ánh mắt mang theo tia vui vẻ, “Rất xứng với người.”

Dứt lời hướng bên cạnh suối đi đến, khoác lên trường bào, đi vào trong phòng.

Tư Khổng Thanh Đồng tìm đập bình bịch, cả buổi mới trì hoãn lại được, lập tức mắng to “Người cái bệnh tâm thần! ! Hồn đản! !”

5. Chương 5: Ban Đêm

Sau nửa ngày, Tư Khổng Thanh Đồng mới từ sau tấm bình phong đi ra, lôi kéo dây lưng trên y phục, ủy khuất như cô vợ nhỏ, đều do hắn chuẩn bị cho mình quần áo lớn như vậy, lúc vừa mới đi ra làm hại chính mình thiếu chút nữa trượt một phát.

Nghiêm Tín Triệt đang xem sổ sách, phát giác hắn đi ra ngẩn đầu nhìn hắn một cái, lại cúi đầu xem sổ sách, lại ngẩn đầu nhìn hắn một cái, đi đến trước mặt hắn, hai đầu ngón tay kẹp lên cổ áo của hắn.

Tư Khổng Thanh Đồng một nhát đẩy ra, “Người làm gì thế!” Như thỏ con muốn cắn người.

Nghiêm Tín Triệt đem đầu để sát vào bên tai hắn, nhỏ giọng, “Ta chỉ là muốn người làm đầy tớ, muốn hấp dẫn ta, cũng không cần lộ nửa cái bả vai xuất hiện đi, chủ động đưa tới cửa như vậy ta thật đúng là có chút không thích.” Sau đó xoay người đi thẳng.

Ta phi! ! “Chưa thấy qua người không biết xấu hổ như vậy đây! !” Nói xong quơ lấy cái bình hoa nện qua.

Bình hoa đánh vào trên khung cửa vỡ thành vài khối lớn, “Chắc chắc chắc.” Nghiêm Tín Triệt nhìn mảnh vỡ lác đầu.

“Hừ, người cũng đau lòng ah, đau lòng chết người đi!”

Ngón tay vừa nhắc “Thêm vào khoản nợ.”

Ặc...

Cạn bã!

Không bao lâu đã có người lấy cho Tư Khổng Thanh Đồng một bộ quần áo vừa người, mặc dù không cũ, nhưng nhìn kiểu dáng cùng chất vải đã không còn mới. Vậy cũng tốt hơn so với việc mặc cái áo choàng lớn kia, hừ!

Ra cửa phòng lại quật bảy tám cái lối rẽ mới đến được đại sảnh, trời ạ, nhiều người như vậy, Tư Khổng Thanh Đồng nhất thời liên trợn tròn mắt. Từ đại sảnh đến viện xếp năm sáu bàn, mỗi bàn đều ngồi đầy người, có bà lão tóc trắng, cánh tay cùng chân khoẻ mạnh rắn chắc, cũng có phu nhân ôm hài tử...

“Đến đây tiểu huynh đệ, mau ăn cơm đi.” Người dẫn hắn đến nhiệt tình mời.

“Ách, ah, tới đây!”

Tìm cả buổi mới nhìn thấy Nghiêm Tín Triệt, hắn ta chính là giờ chén rượu đối với mình cười đây. Cạn bã!

Tư Khổng Thanh Đồng vừa ngồi xuống liền bị đám Đại nương vây lấy. “YAA.A.A.., đứa nhỏ này lớn lên thật tốt.” “Ai ôi!!! Mắt to thiệt.” “Đây là nhà ai sinh ra tốt vậy chứ!!!” Trong nháy mắt, trước mặt tất cả đều là đầu.

“Như thế nào gầy như vậy ah, trong nhà không tốt sao?” “Đáng thương, chắc hay bị bỏ đói lắm.” “Y phục này là năm đó ta làm cho đương gia đây.” “Hài tử người mấy tuổi rồi?” “Ngày mai gọi người làm cho người vài món xiêm y.” Trong nháy mắt, trong chén tất cả đều là đùi gà.

“Đứa nhỏ này trong nhà khẳng định trôi qua không tốt, đáng thương ah.” “Thật sự là mệnh khổ, như thế nào đáng thương như vậy.” “Xiêm y cũng không có, ăn cũng ăn không đủ no.” Trong nháy mắt, trên người tất cả đều là nước mắt. Bạn đang ?

Tư Khổng Thanh Đồng bị làm cho bối rối, khóe miệng co rút lại co rút. Vụng trộm liếc mắt nhìn Nghiêm Tín Triệt, người ta đang vẽ mặt nghiền ngẫm nhìn mình lom lom uống rượu đây này.

Tư Khổng Thanh Đồng dưới đáy lòng vô số lần hò hét cứu mạng ah, người ta đều không để ý tới hắn, trường hợp như vậy hắn còn là lần đầu tiên nhìn thấy, hắn như thế nào ứng phó được đây.

“Tới tới tới, ta giới thiệu cho mọi người một chút.” Trong phòng tất cả ồn ào lập tức biến mất “Đây là Thanh Đồng, là hài tử ta từ bên ngoài cứu về, bởi vì nhát gan, sau này ăn ở đều đi theo ta, mọi người chiếu cố chút.”

Lập tức lại náo nhiệt lên, cái gì hài tử đương gia cũng là con của ta, cái gì có rượu mọi người cùng uống...

Nghiêm Tín Triệt đưa qua ánh mắt đặc ý, trong lòng tự nhủ, thế nào, đủ cho người mặt mũi rồi đi, không có nói người là gán nợ đến đây.

Tư Khổng Thanh Đồng rút rút khóe miệng, cảm ơn, cạn bã!

6. Chương 6: Sinh Hoạt

Đêm đó Tư Khổng Thanh Đồng mượn rượu nhiệt tình bịa ra câu chuyện thiên địa quỷ thần về tuổi thơ của mình, kiếm đủ nước mắt, có mấy lão phu nhân muốn thu hấn đem làm con nuôi rồi. Mọi người nếu biết rõ hấn là thiên tử Hoàng Thượng không biết có còn nói như vậy không.

Thanh Đồng cũng cảm giác mình có tài sáng tạo nhanh nhẹn, đều không cần viết bản thảo liền tuôn ra câu chuyện thành công như vậy, mình cũng bội phục mình. Qua ba tuần rượu, vốn hấn không thắng tửu lực hiện tại chỉ có thể tựa vào trên người Nghiêm Tín Triệt mới có thể đi, tay còn không thành thật mò mẫm, còn nũng nịu cái gì mẹ ôm một cái.

Nghiêm Tín Triệt đau đầu, đây là cái yêu nghiệt gì.

Thật vất vả đem hấn mang trở về phòng, đại thiếu gia này là vừa khóc vừa nháo đấy, không thích ngủ, muốn đi cưỡi ngựa chơi đùa, còn muốn đi nâng cốc chúc mừng, người tửu lượng này có thể chúc mừng cái gì?

“Đương gia.”

“Tiến vào.” Cau mày, đề lại cái tay không thành thật một chút.

Người nọ ở bên tai Nghiêm Tín Triệt nói mấy câu liền lui ra.

Nghiêm Tín Triệt nhìn người trong ngực, khoe miệng câu lên, lại có địa vị lớn như vậy.

Ah, đầu đau quá. Chống đỡ thân thể, xoa xoa mắt buồn ngủ mông lung, nhìn người ngồi ở trên bàn, “Người đang làm gì thế.”

“Tính sổ.” Lại là ngữ điệu ôn hoà, người này không chỉ là đồ cận bã, còn là một quái nhân cận bã.

Được rồi, lại nằm xuống “Đến canh giờ này rồi nha, giữa trưa ăn cái gì?”

Nghiêm Tín Triệt dừng bút “Người đi lấy.”

Cái gì? “Ta đi lấy?”

“Àn.” Tiếp tục viết.

“Dựa vào cái gì ta đi lấy.”

Trước mặt roạt roạt bay tới một bản sổ sách, muốn đập chết người à, Thanh Đồng oán thăm.

Trên bìa rõ ràng viết bốn chữ to Thanh Đồng sổ nợ, lại mở ra bên trong, cái gì tiền công mỗi ngày, tiền thưởng mỗi tháng, tiền lì xì hàng năm, tính toán cùng một chỗ, muốn làm bốn mươi năm! !

Cận bã! “Người giết ta đi thì hơn!”

“Giết người?” Con mắt tà tứ lại cười rộ lên, “Giết người ai trả ta tiền, không bằng lại để cho Phùng tướng quân mang người đi được chứ?”

Người! ! Tốt! “Ta đi lấy!”

“Đi nhanh về nhanh, trà của ta nguội mất.”

Ah ah ah ah ah ah ah! ! Hồn đản!

7. Chương 7: Ngày Đầu Tiên

Mặc dù sư phó phòng bếp nói sẽ không bị phồng tay, nhưng bởi vì đi đến nửa đường bị lạc, rốt cuộc mất thời gian quá dài, Thanh Đồng trên tay vẫn là bị phồng ra hai cái dấu đỏ, từ nhỏ được nuông chiều chưa bao giờ phải chịu qua, nước mắt ngay tại trong hốc mắt đảo quanh, đáng thương hể hể ngồi ở trước bàn cơm.

Đội Nghiêm Tín Triệt sửa sang lại sổ sách xong đi tới hấn vẫn không thềm động đũa.

“Không nghĩ tới, còn rất hiểu quy củ, không sao, người có thể ăn cơm rồi.”

Vẫn là bất động.

“Như thế nào, không đói bụng?”

Nghiêm Tín Triệt không thể không thấy ánh mắt hẩn ở bên trong ngập nước, vụng trộm nhìn, chỉ là hai cái dấu đỏ thôi, căn bản không có gì đáng ngại, hài tử nhà bình thường, thậm chí cũng sẽ không cảm thấy đây là tổn thương.

Thanh Đồng vẫn không nhúc nhích.

“Không đói bụng thì thôi vậy, đợi chút nữa cầm chén dưa đi dọn.” Dứt lời, liền tự mình bắt đầu ăn.

Lần đầu tiên Thanh Đồng bị thương mà không có người đỡ hẩn, nếu trong hoàng cung đây sẽ là đại sự hạng nhất, toàn bộ Thái y viện phải tới đây xem cho hẩn Hoàng Thượng mới an tâm, mặc dù hẩn cảm thấy là chút thương nhỏ không cần phải như vậy, thế nhưng so với chính mình tại địa phương quỷ quái này không có người nghe thấy càng bị thống hơn a, liền càng nghĩ càng ủy khuất, lại không muốn để cho Nghiêm Tín Triệt chế giễu, dứt khoát chạy ra đến dãy bờ đào ngoài viện tố ủy khuất, vừa ngồi xuống còn chưa nói cái gì, nước mắt liền ngăn không được rơi xuống, một viên một viên ngày càng lớn.

Nghiêm Tín Triệt lẳng lặng nhìn, thật đúng là đứa nhỏ quật cường.

Sau nửa ngày cũng khóc mệt, quay đầu lại nhìn Nghiêm Tín Triệt cũng đã ăn xong, lau nước mắt, định đi thu thập bát dưa.

“Ah!” Mất thăng bằng, một đầu liền đâm vào trên khung cửa.

Tốt rồi, nước mắt vừa mới ngừng lại giống như vỡ đê tuôn ra, “Ô ah ah, ô ô... Ô.” Thanh Đồng kêu gào, đại khái ba cái viện đều có thể nghe được.

Nghiêm Tín Triệt cũng sốt ruột rồi, dù sao người ta một hoàng tử lại bị người biến thành kẻ ngốc, vậy cha mẹ người ta làm sao giao phó cho người ah. Hai ba bước liền đẩy ra cánh cửa đem Thanh Đồng ôm trong ngực, tiếng kêu như heo bị chọc tiết, khoảng cách tới gần thật đúng là có chút chịu không nổi.

“Không khóc không khóc.” Vừa nói vừa ôm ngang hẩn lên, đem hẩn đặt trên mặt giường lớn trong phòng.

Thanh Đồng tổn thương mới chồng lên vết thương cũ, ủy khuất bức tức cùng nhau phát tác, khóc đến hôn thiên địa ám. Ôm chặt Nghiêm Tín Triệt một lúc sau chỉ còn thút tha thút thít.

Nghiêm Tín Triệt lấy ra được, xoa trên trán hẩn, lại nói, cái trán này thật rộng...

Lại lấy thuốc bỏng, cầm tay của hẩn, tinh tế xoa lên.

“Còn đau không?”

Mắt to khóc trong suốt, lông mi thật dài bên trên còn rưng rưng nước mắt, cứ như vậy nháy nháy nhìn Nghiêm Tín Triệt, không nói chuyện, cũng không động đậy. Nghiêm Tín Triệt tâm đều muốn hóa rồi, là vô hạn tự trách, hẩn vẫn còn con nít, lại là hoàng tử, làm gì đối với hẩn nghiêm khắc như vậy.

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Ta rất ngốc đúng hay không.” Chậm rãi mở miệng, mang theo nhàn nhạt mất mát, “Ta có một ca ca, hẩn rất thương ta, cho nên ta cái gì cũng không biết làm, ta rất ngốc đúng hay không.” Đầu nhỏ nhỏ dụi vào trong ngực Nghiêm Tín Triệt.

8. Chương 8: Đường Gia

“Không có, người rất thông minh, là ta không tốt, ngay từ đầu không nên cho người làm những việc này.” Ngữ khí tận lực nhu hoà, “Sau này ta dạy cho người làm.”

“Thật sự?” Đôi mắt to tròn vẫn còn ướt nước nhìn hẩn, “Người không cảm thấy là ta ngốc?”

“Đã rất tốt rồi.”

Hạ nhân bưng cháo vào, Thanh Đồng xem bộ dáng đã khóc mệt, miễn cưỡng không muốn nhúc nhích, tựa tại trong ngực Nghiêm Tín Triệt ăn hết không có mấy ngụm liền ngủ mất.

Nghiêm Tín Triệt nhìn người trong ngực, đã từ bao giờ, mình cũng là chiếu cố một người khác như thế này, người nọ so với Thanh Đồng nhu thuận lành lợi hơn nhiều, cũng rất thấu hiểu mình.

Thời gian liên tiếp đi qua nửa tháng, Thanh Đồng quần áo hiện tại cũng sắp mặc không vừa rồi, mỗi ngày đều có Đại nương đưa quần áo cho hắn, Nghiêm Tín Triệt đã không còn là người nổi tiếng nhất toàn bộ Mục Phong Bảo rồi, hiện tại sủng nhi là Thanh Đồng.

Mở miệng là một tiếng Đại nương Nhị nương, bộ dáng cũng làm cho người ta trù mến, nghe nói gần đây còn thường xuyên đi viện bên cạnh cho thổ ăn gì đó, cho nên Nghiêm Tín Triệt phải thường xuyên đi sang đó bắt hắn trở về châm trà nấu cơm cho mình, những sự tình này bình thường chính bản thân hắn sẽ không làm, nhưng là mỗi ngày có một người bên cạnh người nháo nháo loạn loạn, đột nhiên tất cả mọi người muốn cùng hắn chơi, hắn cũng không chơi cùng người rồi, khó tránh khỏi có chút thất lạc.

“Nghiêm Tín Triệt ăn cơm đi.”

Trùng lớn mắt “Người nói lại!”

“Hắc hắc, đương gia ăn cơm đi.” Cạn bã!

“Người buổi sáng đã chạy đi đâu.”

“Ah, gà của Lục nương đẻ trứng rồi, ta đi hỗ trợ nhặt trứng gà.” Xới cơm.

“Ngày hôm qua không phải vừa đi rồi mà?”

“Lục nương nói, ta vừa đi gà liền đẻ.” Múc canh.

“...” Thiệt hay giả.

Bất quá, mặc dù ban ngày khắp thế giới không bắt bớ đến hắn, nhưng là buổi tối.

“Đương gia...”

“Làm gì vậy.” Xoay người, ghénh tiếp một đôi con người long lanh đáng thương chiếu đến.

“Đương gia...”

“Ngủ đi.” Chuyển người.

“Đương gia...”

Ngồi dậy “Người đều cùng ta ngủ nửa tháng rồi! Mỗi ngày đều muốn chèn chết ta!”

“Đương gia...”

“...”

“Đương gia...” ...

“Ta biết đương gia tốt nhất rồi! Nhanh đi tắt đèn, không muốn, ta không muốn xuống giường, thực dọa người, người đi tắt đèn người đi tắt đèn.”

9. Chương 9: Ra Ngoài

“Nghiêm Tín Triệt ! Người mau đến xem! !”

Cái gì đây, mỗi lúc trời tối đều bị tiểu quỷ này gạt ra khỏi phòng ngủ, đứng dậy trong chốc lát hắn liền tỉnh, có việc cầu người đã kêu đương gia, không có việc gì liền gọi Nghiêm Tín Triệt, nói người tám tuổi tin được không! ! Tám tuổi! ! Ban ngày chơi đủ rồi mới đến đưa cơm, muốn chết đói! Không có việc gì dẫn một đám hài tử tới quấy rối, khiến cho gà bay chó sủa đấy! !

Vượt mặt đi ra khỏi cửa phòng, trước mắt là Thanh Đồng nhảy tới nhảy lui.

“Chuyện gì?”

“Bồ đào!”

“Bồ đào?”

“Đúng vậy a!” Kéo qua Nghiêm Tín Triệt, mặt mũi tràn đầy hưng phấn, “Người mau nhìn, là bồ đào!”

Đúng vậy a, lại là một năm bồ đào, đây đã là năm thứ bao nhiêu rồi, mùa hè này qua, mùa hè tiếp theo lại tới.

“Nó lúc nào mới biến sắc a?” Mặt mũi tràn đầy ngây thơ vui sướng.

“Người mỗi lúc trời tối cùng ta đi tưới nước, nó rất nhanh sẽ chín.”

“Thật sự? Tại sao phải cùng người đi?”

“Bởi vì là ta trồng nó nha, ta là chủ nhân của nó, giống như ta là chủ nợ của người ấy.”

CẶN BÃ...

Bắt quá từ đó về sau Thanh Đồng thật đúng là mỗi ngày kêu hấn cùng đi tưới nước, thẳng đến thành thực, một ngày cũng không có quên.

“Chuẩn bị xong chưa?”

“Àn, đương gia yên tâm, chuẩn bị xong rồi, ta lúc nào xuất phát?”

“Sáng sớm ngày mai.”

Thanh Đồng cầm trái cây lúc trở lại chỉ nghe thấy vài câu như vậy, kéo xe Hồ Tam ca liền đi ra ngoài.

“Nghiêm Tín Triệt người muốn đi đâu nha?” Đưa cho hấn một quả, “Nhị nương trồng đấy.”

“Đi chọn cửa hàng.”

“Người lại muốn mở sòng bài à?”

Lườm hấn một cái, “Tiệm bán ngọc bích.”

“Oa, ngọc bích, người còn làm cái này cơ à.”

Kính nhờ, Mục Phong Bảo sinh ý đâu chỉ sòng bài cùng ngọc bích, người tốt xấu cũng vừa mới tới một tháng thôi.

“Ta cũng đi, ta cũng đi!” Hưng phấn!

“Không được.”

“Vì cái gì?” Truy vấn!

Dừng tay, ngẩng đầu, “Người ngoại trừ quấy rối còn có thể làm gì?” Tối chưa đến một tháng, đánh nát bốn bồn hoa, làm đổ bình dưa muối mọi người ăn hết một ngày, giăng co lộ mực, làm bẩn hai chồng sách, Nghiêm Tín Triệt ngấm lại liền muốn khóc. Cũng chưa tính những vết thương nhỏ của hấn.

Bạn đang ?

Thanh Đồng cúi đầu suy nghĩ một lát, ngẩng đầu, lập tức thay đổi biểu lộ đáng thương, mắt to nháy a nháy: “Đương gia...”

10. Chương 10: Bích Yên Lâu

Quả nhiên chiêu bán manh đáng thương luôn là tốt nhất, một tiếng đương gia toàn bộ OK

~ Hai ngày này ra ngoài mặc dù không có tự tại như ở Mục Phong Bảo, nhưng là được ăn no ngủ đủ, không được tự nhiên cũng trách không được người khác, còn không phải Thanh Đồng của chúng ta muốn trốn Phùng đại nhân sao. Mục Phong Bảo coi như là Phùng Tự Thư đã biết cũng không dám tùy tiện mạnh tay,

nhiều năm như vậy, người của Mục Phong Bảo mặc dù nhiều lần dùng thân phận thương nhân hành tẩu giang hồ, nhưng ai cũng không dám trêu chọc nó, thời điểm mấy năm trước rung chuyển cũng không phải không có người muốn chiếm đoạt nó, nhưng cuối cùng không có một nhà nào thành công, trái lại mang về cho mình không ít phiền toái, cho nên về sau mọi người liền truyền lưu ở bên trong Mục Phong Bảo có tuyệt thế cao thủ, có thể một địch trăm.

Lần trước “con vịt” đến miệng rồi Phùng Tự Thư lại để mất dấu, Hoàng Thượng là mặt rồng giận dữ, những ngày này thủ vệ nội thành cũng kiểm tra chặt hơn, có thể thấy được rõ ràng cảm tình của Hoàng Thượng đối với người này.

Thanh Đồng trên đường có thể không xuống xe liền không xuống xe, mỗi ngày cho hắn ăn điểm tâm gì đó, là hắn có thể vui vui vẻ vẻ ăn một ngày, ở trong mắt hắn xem ra, những thứ này so với trong hoàng cung tốt hơn nhiều.

Ăn mệt liền nằm ở trên đùi Nghiêm Tín Triệt, xe ngựa tuy không gian không lớn, nhưng có một điểm Thanh Đồng thích nhất, đó là có thể tùy tiện lách vào, dù sao Nghiêm Tín Triệt cũng không có chạy chỗ khác được.

“Đương gia, ta còn đi đâu nữa?”

“Thuận tiện đi một chuyến đến Bích Yên Lâu.”

“Được rồi!”

“Bích Yên Lâu? Là nơi nào?” Điểm tâm này ăn thực ngon.

“Dĩ nhiên là nơi tốt.”

“Thật sự? Ta cũng đi ta cũng đi.” Ném thử, ah ah, cũng ngon lắm.

Lát nữa đừng có hối hận.

“Ah ah ah, cứu mạng ah! Thả ta ra, thả ta ra!” Giãy dụa, giãy dụa!

“Ai ôi!!! Đương gia bằng hữu của ngài...”

“Nghiêm Tín Triệt ! Đây là địa phương quý quái gì, Nghiêm Tín Triệt ! !”

Con mắt tà tứ cười cười “Phòng lớn.” ?

“Được rồi, phòng lớn cho đương gia!”

Tiến vào gian phòng Thanh Đồng cũng mặc kệ y phục trên người đều xộc xệch, chỉ hằm hừ đứng trên đất, chỉ vào Nghiêm Tín Triệt mắng to, người thật đúng là gia đại nghiệp đại, sinh ý loại nào người cũng làm! Thanh lâu người cũng khai mở! ! Ta ta ta, tức chết ta rồi!

Cũng đúng thôi, bình thường gặp nhiều nữ nhân đứng đắn, thành linh một đám đến uốn éo trên người cũng rất dọa người.

“Thế nào, có muốn thử một chút hay không?”

“Ta phi, thử cái đầu người. Ta phải đi về! !”

Nghiêm Tín Triệt uống cạn chén rượu, “Trở về? Trở lại Mục Phong Bảo, hay là hoàng cung?”

11. Chương 11: Mật Thất

Hoàng cung...

Thanh Đồng nhất thời sửng sốt, “Cái...cái gì hoàng cung.”

“Đây đường đều là bức họa của người, muốn ta đi lấy cho người một tờ không.”

“... Người biết từ lúc nào.”

” Ngày đầu tiên người đến Mục Phong Bảo.”

“Ngày đầu tiên! Người làm sao mà biết được!”

“Mục Phong Bảo nhiều người như vậy, nếu tùy tiện ai cũng có thể ngu ngốc xâm nhập vào, ta đây cái Đại đường gia cũng chỉ là hư danh rồi, huống chi bức họa Lục hoàng tử còn bay đầy trời.” Nghiêm Tín Triệt nói mà không có ngữ khí, lại để cho người khác trong lúc nhất thời đột nhiên không biết hắn đang suy nghĩ gì.

“Người muốn đem ta giao cho Phùng Tự Thư?”

Nghiêm Tín Triệt lại châm một chén rượu, không nói chuyện.

“Vậy là người, tức giận?” Thanh Đồng bắt đầu hỏi cẩn thận từng li từng tí. ?

Ngửa đầu, cạn chén, vẫn không nói chuyện.

“Người nói chuyện ah! Vội muốn chết.”

Nghiêm Tín Triệt giương mắt nhìn Thanh Đồng, đứng dậy đi đến trước bình phong hoa Lưu Ly, dùng sức chuyển một cái, trên tường mở ra một đạo cửa ngầm, lập tức phối hợp đi vào.

Thanh Đồng cũng vội vàng theo vào, trong mắt thất đầy tường đều là bức họa một người.

“Tô Ngữ Đường...” Thanh Đồng tìm lòng không được đọc lên cái tên này. Nghiêng đầu sang không thể tin được nhìn Nghiêm Tín Triệt “Là người!”

Cười khổ, là ta. Như vậy là ta thì như thế nào.

12. Chương 12: Tô Ngữ Đường

Tô Ngữ Đường là nam phi đương kim Hoàng Thượng sủng ái nhất, mỹ mạo, thông minh, lòng dạ rất sâu, Thanh Đồng lần này trốn ra được hắn cũng giúp không ít, thế nhưng mà ở đây tại sao có thể lại có bức họa của hắn.

“Là người ta đã từng yêu nhất bị Hoàng Thượng mang đi.”

Nhàn nhạt một câu cả kinh Thanh Đồng thiếu chút nữa ngồi sụp xuống, không phải là vì ‘Người Hoàng Thượng mang đi’ mà là ‘người ta đã từng yêu nhất’.

“Ta cùng hắn thuở nhỏ cùng nhau lớn lên, hắn tập văn ta tập võ, ta thích hắn, không biết từ lúc nào bắt đầu, nhưng là ta ngoại trừ võ công bên ngoài cái gì cũng không có, thậm chí đều nuôi không nổi hắn, cho tới bây giờ cũng không dám cùng hắn nói ra. Cứ như vậy một mực đi qua thật nhiều năm, có một ngày hắn nói hắn ưa thích nam nhân, ta cao hứng không thôi.”

Thanh Đồng vẫn nhìn người trước mắt, ánh mắt trong veo.

“Hắn nói, Nghiêm Tín Triệt, người có thể cùng ta đi sao, không bao giờ trở lại Mục Phong Bảo nữa, ta cự tuyệt, ta cho dù rất yêu hắn, nhưng nếu như ta rời khỏi Mục Phong Bảo vậy người trong đó làm sao bây giờ, những hài tử cùng lão nhân không chỗ nương tựa làm sao bây giờ. Sau này, từ biệt mấy năm ta không có tin tức của hắn, thẳng đến năm trước, bức họa phi tử mới của Hoàng Thượng xuất hiện trong thành, ta mới lại gặp được hắn. Sau đại hôn của Hoàng Thượng, là ta cả đêm vào cung lấy một đoạn tóc đặt ở trên bàn Hoàng Thượng.” Nghiêm Tín Triệt xoay đầu lại, có lẽ là cười khổ, có lẽ là bất đắc dĩ.

Thanh Đồng còn nhớ rõ ngày đó thần sắc sợ hãi của Hoàng huynh khi thấy một nắm tóc cùng một tờ giấy, trên đó viết, nếu như đối xử không tốt, người sẽ giống như đoạn tóc này.

“Cho nên.” Thanh Đồng cố gắng khắc chế thanh âm của mình không run rẩy.

Người là người bên cạnh Hoàng Thượng, ta không muốn cùng người của triều đình có bất kỳ quan hệ nào.

Một khóa nước mắt to tròn no đủ rốt cục rơi xuống, “Ta đã biết.” Xoay người chậm rãi đi ra cửa, “Người yêu thích ta đúng không?”

Nghiêm Tín Triệt nhất thời ngơ ngẩn, hắn cho rằng Thanh Đồng sẽ cứ vậy mà đi, ở trên xe ngựa nhìn hắn ngủ say suy nghĩ không biết bao nhiêu khả năng, duy chỉ có thật không ngờ hắn sẽ nói những lời này.

Chậm rãi xoay người, “Cho nên, để ta trả hết nợ cho người đã, được không.” Từng khóa nước mắt chảy xuống, trong vài phút, Thanh Đồng thậm chí hô hấp cũng không dám, thẳng đến khi Nghiêm Tín Triệt nhẹ gật đầu. Nguồn :

Nghiêm Tín Triệt cười nhạo mình đều không còn trẻ rồi, vậy mà còn ở chỗ này mất nước mắt, vì một cái tiểu quỷ như vậy. Mà khi quay đầu lại trông thấy Thanh Đồng vịn cửa lẳng lặng khóc, hắn không muốn suy nghĩ nhiều cứ như vậy liêu lĩnh tiến lên ôm hắn, giống như là lần hắn bị đụng đầu khi trước, đỡ hắn vỗ về hắn.

Nhưng là bây giờ Nghiêm Tín Triệt không dám đi, từ khi bắt đầu nhảy ra ý nghĩ kia hắn liền không hề dám tiếp cận, thậm chí muốn cứ để hắn như vậy, chỉ có thể đứng xa xa nhìn, xem hắn khóc mệt, nhìn hắn đến tận khi tối trời.

Bất được tay Nghiêm Tín Triệt Thanh Đồng mới dám ngủ thật say.

Cặn bã.

13. Chương 13: Vui Vẻ

Trở về vài ngày cũng coi như bình an vô sự, Nghiêm Tín Triệt không có nhắc đến Tô Ngữ Đường, cũng không có lại để cho hắn đi, chỉ là...

“Ai ôi!!! Đồng nhi a, trứng! Trứng!”

“A? Cái gì?” Thanh Đồng lúc này mới chậm rãi quay qua, một đôi con mắt mê mang.

“Ai ôi!!! Trứng gà của ta ah, từ sáng cho tới trưa đều đánh nát ba quả rồi, người nói một chút, đây không phải là giày xéo sao.” Lục nương ngồi xổm trên mặt đất đau lòng dọn dẹp, ngẩng đầu nhìn Thanh Đồng ngây ngốc đứng đó “Sao vậy, bị bệnh?” Thử xem cái trán, không nóng ah. “Không thoải mái?” Lại không trả lời.

Gỡ gở ra kéo hắn ngồi xuống trên mặt ghế đá, kéo qua tay của hắn vỗ mặt lo lắng, “Hài tử, sao vậy? Nói Lục nương nghe xem nào.”

Thanh Đồng nhìn phu nhân trước mắt vẻ mặt lo lắng, nếu như mẫu thân còn sống có lẽ cũng sẽ gấp gấp lo lắng cho hắn như vậy a, nghĩ kỹ mấy ngày nay Nghiêm Tín Triệt có thể trốn liên trốn, ngay cả ngủ đều là tìm mọi cách lấy cớ tránh hắn, còn chính mình bất tri bất giác đã không muốn xa rời hắn như vậy, mà hắn cũng sắp muốn vứt bỏ chính mình... Một đầu nhào vào trong ngực Lục nương, nước mắt tựa như vỡ òa ùng mành xông ra “Ô ô ô...”

“Ai ô ô, làm sao còn khóc lên đây này.” Luống cuống tay chân lau đi nước mắt của hắn, “Đừng khóc đừng khóc, chuyện gì cũng có thể giải quyết mà.”

“Lục, ô, Lục nương, đương gia không quan tâm ta rồi. Ô ô...” Trong ngực nức nở nghẹn ngào.

“Không cần người? Nói mò, đương gia lần này trở về không phải còn mua cho người nhiều thứ tốt như vậy sao, như thế nào sẽ không cần người.”

“Hắn chính là không quan tâm ta, ta, ta đã làm sai chuyện...” Càng khóc dữ dội hơn.

“Ai ôi!!! Không có việc gì không có việc gì, hài tử nha, nào có ai không phạm sai lầm, sửa sai là được rồi, trở về Lục nương sẽ nói hắn!” Vỗ về lưng của hắn.

“Không nên không nên!” Ngay lập tức giãy ra khỏi trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn đều khóc đến đỏ cả lên, “Lục nương đừng đi, là, là ta lừa gạt hắn trước...” Cúi đầu, ngón tay xoắn lấy góc áo, thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ.

Lục nương có chút thăm dò, thanh âm cũng nhỏ lại, “Người? Hài tử, người làm chuyện có lỗi với đương gia hả?”

Vứt ngẩng đầu, “Không có không có.” Vội vàng khoát tay, “Ta nhất định sẽ không làm chuyện có lỗi với đương gia hay là chuyện có lỗi với người khác!”

Đứa nhỏ này, “Vây được rồi, lừa gạt hay không lừa gạt cái gì đương gia sẽ không cùng người so đo đâu, đừng khóc nữa.”

“Thế nhưng mà, thế nhưng mà hần mỗi ngày đều trốn tránh ta, cũng không giải thích cho ta, đều không, đều không...” Đều không cùng ta ngủ chung một chỗ! Bạn đang ?

Lục nương nghiêng đầu nhìn hần một lát, liền hỏi :”Người... thích đương gia rồi hả?”

A? Thanh Đồng quả thực bị những lời này sợ hết hồn, ngay cả khóc đều đã quên, đôi mắt mở to nhất thời không biết trả lời thế nào.

Lục nương cười khúc khích, “Hài tử như ngươi nha, ta cũng đã gặp, cũng không có gì lạ.” Xoay người lấy đồ ăn trong giỏ xách, “Hoàng Thượng còn cười nam nhân không phải sao, ưa thích liền cùng một chỗ, vậy có cái gì sai.”

“Thế nhưng mà, thế nhưng mà hần không thích ta...”

“Nói mò, không thích người còn có thể cứu người, còn có thể cho người đi theo hần ăn ở? Muốn ta nói ah, trong lòng của hần có khi cũng thích người rồi, tiểu oa nhi tuần tú như vậy ah.”

“Vây hần sẽ không đuổi ta đi chứ...” Nhỏ giọng nói.

Lục nương thở dài, thả đồ ăn xuống trong giỏ, phỉ phỉ hai tay, ngồi thẳng lên, cũng ôm lấy Thanh Đồng “Đương gia những năm này cũng là vì chúng ta bận rộn, 25 tuổi còn chưa có lấy vợ, chúng ta biết rõ, trong lòng của hần có nỗi khổ riêng, có vợ sớm một chút có phải tốt không, hần chính là không bỏ xuống được Mục Phong Bảo mới không thể cùng người kia một chỗ, những năm gần đây này hần vào Nam ra Bắc khai mở không ít sinh ý, cũng mang về không ít người, cũng không thấy hần đối với ai dụng tâm như người.” Lau khoé mắt, “Hần cũng là sợ ủy khuất người mới khiến cho người đi, đứa nhỏ này, là ta nhìn hần lớn lên, trong nội tâm có chuyện gì, cũng không nói, tình nguyện ủy khuất chính mình, Đồng nhi a, người nếu là thật hợp ý đương gia, người liền chủ động một chút, ta toàn bộ lâu đài cao thấp cũng đều hi vọng có người cùng với hần.”

“Đương gia thật sự không ghét ta?” Vừa mới khóc hồng hồng con mắt, như bé thỏ con chịu kinh hãi.

“Đứa nhỏ này, mau đi đi, ta xem người mấy ngày nay cũng là không yên lòng đấy.”

Lau sạch nước mắt, giống như thực vui mừng, “Ta đã biết Lục nương, ta nhất định đối với hần tốt!” Nói xong nhanh như chớp chạy đi.

Nhìn bóng lưng của hần lắt đầu, đứa nhỏ này, thật đúng là tính tình gấp gáp.

“Hại ta khổ sở nhiều ngày như vậy, nguyên lai là sợ người thích ta, ta sẽ không để cho người chạy đâu, căn bã!”

14. Chương 14: Kế Hoạch

Ta ghi ta ghi ta ghi ghi ghi!

Ta chiếu ta chiếu ta chiếu chiếu chiếu!

Tư Khổng Thanh Đồng ngày hôm nay trong phòng tay cùng mặt đều muốn căng gân. Một bên viết bản kế hoạch dụ dỗ đương gia, còn một bên thỉnh thoảng ngẩng đầu đối với tám gương chu môi chớp mắt, lúc nào giả bộ đáng thương ah, lúc nào xuất hiện ah, lúc nào thay quần áo nha, còn có như thế nào biểu lộ dễ thương nhất, như thế nào biểu lộ mỉa người, như thế nào biểu lộ diễm đam đáng yêu...

Ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời, nha, đến canh giờ này rồi. Ăn cơm ăn cơm!

Một đường bụng đồ ăn chạy đến thư phòng: “Đương gia ăn cơm đi! ~ “

Bình thường Nghiêm Tín Triệt ngay tại trong phòng riêng, trừ phi có việc cùng các trưởng lão của lâu đài thương lượng mới đến thư phòng, gần đây không phải trốn tránh Thanh Đồng sao, chỉ có thể mỗi ngày hao tổn ở chỗ này rồi.

Nghiêm Tín Triệt cũng buồn bực, Thanh Đồng mấy ngày trước thời điểm đưa đồ ăn đến đều cúi đầu như tiểu tức phụ, hôm nay đây là thế nào, hưng phấn như vậy, vừa tiến đến còn cho mình nụ cười sáng lạn rực rỡ, không khoa học nha.

“Ăn, ăn đi.” Bình tĩnh! Coi chừng có bầy.

Nghiêm Tín Triệt âm thầm để ý, phát hiện hần hôm nay ăn cơm cảm giác cũng là vui thích, giống như lập tức muốn phi lên ngọn cây ca hát. Tốc độ ăn cơm cũng là nhanh hơn, lượng cơm ăn tựa hồ cũng hơi bị lớn. Hần bình thường cùng chính mình ăn cơm không phải chậm rì rì sao? Hần không thể đem một bữa cơm ăn hết một ngày, phải để mình chờ một hồi, hôm nay đây là làm sao vậy à? Bị bệnh? Đây là cái bệnh kỳ quái gì.

“Đương gia người ăn trước, ta bên kia còn có việc, lát nữa ta tới thu thập quần áo!” Nói xong không đợi Nghiêm Tín Triệt phản ứng liền chạy nhanh như làn khói. Mặt trời thực sự là mọc đằng Tây rồi, còn không chỉ như vậy đâu.

Buổi tối Nghiêm Tín Triệt tại thư phòng loanh quanh vài vòng, trái một vòng phải một vòng, rốt cuộc có nên trở về ngủ hay không! Từ ngày đó sau khi trở về vẫn không cùng Thanh Đồng ngủ cùng, luôn tìm các loại lý do đi thư phòng, mà lý do mỗi lần cũng đều gần giống nhau, hơn nữa đặc biệt để cho hần chịu không được chính là mỗi lần Thanh Đồng lôi kéo khung cửa đáng thương nhìn hần, ánh mắt bất lực mất mát, lại để cho Nghiêm Tín Triệt hận không thể đánh hai tay chính mình.

Nhưng hần lại không thể trở về ngủ, mỗi ngày ôm hần, cũng thật sự không dễ giải quyết ah! Không phải là vì không thích hần, hoàn toàn là vì phát hiện mình đại khái đã thích hần mới không dám trở về, hần là hoàng tử, sống an nhàn sung sướng đã quen, ở chỗ này quả thực chính là ủy khuất hần, hơn nữa, lại để cho hoàng tử nằm dưới, người ta có thể nguyện ý sao, đến lúc đó đoạt người của Hoàng Thượng lại mang đến mối họa gì đó, Mục Phong Bảo mặc dù có thực lực thế nhưng tránh không được thương vong, sao có thể vì sự tình của mình liên lụy đến mọi người.

Cho nên, trái lo phải nghĩ, dứt khoát lại để cho hần đi rồi chọn, có thể bình thường Thanh Đồng thoát nhìn ngốc vù vù đây, thế nào liếc mắt một cái liền nhìn thấu mình thích hần. Hoàn toàn chính xác, mới đầu chỉ là cảm thấy hần và người kia năm đó lớn lên rất giống, nhưng sau này bị hần tính tình quậy như vậy lại bắt đầu bắt tri bắt giác càng chú ý hần, càng thương yêu hần, cũng chậm chậm mà càng ưa thích hần rồi. Ý nghĩ như vậy là ở lúc xem qua bức họa của Tô Ngữ Đường, Nghiêm Tín Triệt mới dám xác định.

Trước khi xem bức họa, cho dù bên người có ngàn vạn cái mỹ nhân cũng đánh không lại cái phần ký ức nhàn nhạt kia, hần không phải si mê, hần biết rõ đoạn cảm tình kia là từ bằng hữu bắt đầu, cũng biết là chạm không tới, nhưng mùi hương thoang thoảng thanh hoa lại để cho hần một mực không thể quên. Có thể ngày đó tại trong mật thất, hần mỗi một giác quan mỗi một tế bào đều cảm nhận được hơi thở của Thanh Đồng, thậm chí tại thời điểm Thanh Đồng cầu hần để cho chính mình lưu lại, hần rất vui vẻ, may mắn không có như vậy liền rời đi...

Két, cửa bị đẩy ra. Thanh Đồng vừa nghe được động tĩnh liền bắt đầu luống cuống tay chân.

“Người ở đây làm gì?”

“À?” Xoay người, vẻ mặt chột dạ cười, “Ta, ta dọn dẹp phòng ah.” Gấp chân, xếp gối, “Người xem, thật loạn, thật loạn, hắc hắc.”

“Ah?” Bán tín bán nghi thăm dò.

“Vậy, vậy người trở về làm gì.” Lập tức nghênh đón.

“Ah, đến xem người đang làm gì, thuận tiện nói cho người biết ta hôm nay ở thư phòng, còn có “

“Còn có việc chưa làm xong đúng không!” Không đợi Nghiêm Tín Triệt nói xong, liền cắt đứt hần, “Vậy thì nhanh đi làm đi, lâu đài nhiều sự tình như vậy, chậm rãi làm, chậm rãi làm, hắc hắc.” Vừa nói vừa đem hần đẩy ra bên ngoài. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Đóng cửa! Hoàn thành

~ Gió thổi qua, Nghiêm Tín Triệt ngẩng đầu nhìn ánh trăng, hắn đây không phải mộng du a... Thanh Đồng sinh bệnh rồi! Thật có bệnh!

15. Chương 15: Xuất Kịch 1

“Đương gia sớm.”

“Ân, sớm.”

“Đương gia sớm.”

“Ân, sớm.”

“Đương gia sớm.”

“Ân, sớm.” ...

Chào hỏi lặp đi lặp lại hàng chục lần như vậy Nghiêm Tín Triệt sớm đã quen, mặc dù không thường xuyên cần dùng đến võ công, nhưng mỗi sáng sớm luyện công là bắt buộc, thừa dịp sắc trời còn mịt mờ sương mù, người ở các viện đều ra sân đi lại luyện tập, ngày hôm nay coi như là đã bắt đầu.

Ngạch? Sổ sách đâu rồi? Tranh chữ đâu rồi? Sách đâu rồi? Bút đâu rồi? Mực đâu rồi? Có trộm rồi! !

Không thể ah.

Đó là đương nhiên rồi, bởi vì đây là kế hoạch một!

“Đương gia sớm ~” Thanh âm trong veo tại sau lưng vang lên, “Đi ăn điểm tâm a.”

Đón ánh mặt trời sáng sớm tươi đẹp ấm áp, quay đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn ngọt ngào, nghiêng đầu nhìn mình. Một thân quần áo vải bông mềm mại màu vàng nhạt, thoải mái dễ chịu, rất tuấn tú, quan trọng nhất là làm cho người ta cảm thấy đáng yêu vô cùng, cho người cảm thấy tùy thời có thể nhào lên ôm lấy.

Nghiêm Tín Triệt nhất thời ngơ ngẩn, chính mình dù gì cũng là lão bản mấy thanh lâu, nhưng bộ dáng duyên dáng khả ái này vẫn là lần đầu nhìn thấy, chỉ là đơn giản thanh thuần, chỉ là một đôi con người trong veo rất biết nói chuyện...

“Khục, sổ sách trong đây đâu rồi?” Tranh thủ thời gian di chuyển ánh mắt.

“Ah, sổ sách nha. Ta thấy để sách trong phòng quá nghiêm túc rồi, đương gia ở bên trong khẳng định tâm tình không tốt, một mỗi vẫn không thể nằm xuống nghỉ một lát, liền mang chúng đến thư phòng, vẫn là tại đó thuận tiện.” Cười chính là vẻ mặt vô hại.

Vậy còn có thể nói cái gì, đi ăn điểm tâm thôi...

Kế hoạch hai! Bạn đang ?

Nước trà? Ân, vừa vặn khát nước.

Hoa quả? Không ăn không ăn, quá phiền toái.

Mực? Ân ân, vừa vặn muốn viết chữ.

Quả táo? Ân, đợi, đợi một chút, táo, cắt, miếng! ?

Ngẩng đầu, một đôi con mắt vô tội, nháy nháy, nhìn quả táo trong tay lại xem Nghiêm Tín Triệt trước mắt.

“Người, người như thế nào còn ở nơi này.” Trừng mắt.

“Ta chính là phải ở chỗ này, người là chủ nợ của ta nha.” Liếc mắt cười cười.

“Người bình thường canh giờ này là nên đi Lục nương viện đó a.”

“Ah, Lục nương nói, xem người gần đây quá cực khổ, cho nên đem ta trả lại cho người, muốn ta mỗi ngày 12 canh giờ hầu hạ người.” Cười sáng lạn...

Lục nương! !

Lục nương, “Hắt xì, ai ở sau lưng nói ta rồi, hắt xì, hắt xì.”

16. Chương 16: Xuất Kích 2

Nghiêm Tín Triệt hai ngày này suy nghĩ có nên đi tìm đại phu tới xem Thanh Đồng, nếu không thì vào cung bắt ngự y mang về, , điều này thật sự là khác thường ah. Bệnh không nhẹ!

Mỗi ngày đều lấy gương mặt vô hại xuất hiện, không nói chuyện nhiều, cứ như vậy im lặng hầu hạ, bưng trà dâng nước gọt hoa quả cái gì đấy, nhưng chỉ có cặp mắt to kia, sáng long lanh, dịu dàng hiền thực, người nếu muốn hắt đi, mắt to lập tức có thể súc được một ao nước, tội nghiệp ở đó nhìn người.

Nghiêm Tín Triệt khó chịu! Thập phần khó chịu! ! Chủ yếu là tâm hấn ngứa ngáy ah.

Cho nên mỗi ngày có thể không ngẩng đầu lên liền không ngẩng đầu lên, có thể không trợn mắt liền không trợn mắt, ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, bình tĩnh! !

Thế nhưng mà bên này bình tĩnh, bên kia liền sốt ruột rồi, vì vậy...

Kế hoạch ba! !

Quay người, ta chen, ta dán, ta cọ! Ta lại quay người, ta chen, ta dán, ta cọ!

Không có động tĩnh. Không có động tĩnh? Không có động tĩnh!

Thanh Đồng vụt một cái ngồi dậy, ôm chần, mền, khê cắn môi! “Đương gia, ta ngủ không được.” Đầy đầy. Thanh âm không lớn, nhưng tràn đầy ủy khuất.

Nghiêm Tín Triệt đang nhần đến lợi hại, đột nhiên nghe xong một tiếng như vậy, hận không thể lập tức liền nhào tới đem hấn hủy đi nuốt vào bụng! Mắt cũng không trợn (là không dám trợn a) “Làm sao vậy.”

“Ta hôm nay nghe bọn hấn kể chuyện xưa, thật đáng sợ.” Vừa nói vừa hướng Nghiêm Tín Triệt bên kia cọ.

“Ngủ đi rồi sẽ không sợ nữa.” Bình tĩnh.

“Thế nhưng mà, thế nhưng mà ngủ không được nha.” Trong thanh âm mơ hồ dẫn theo khóc nức nở.

Đau đầu...”Vậy muốn như thế nào mới có thể ngủ?”

“Đương gia kể chuyện xưa, vỗ vỗ Đồng nhi.”

Nghiêm Tín Triệt một ngụm máu thiếu chút nữa phun ra, Đồng nhi!

?

Không phải các trưởng bối trong lâu đài mới có thể gọi hấn như vậy sao, danh tự thật đúng là... Buồn nôn.

Chờ chút.

Chẳng lẽ là, Chẳng lẽ là? Chẳng lẽ là!

17. Chương 17: Phản Công

Nghiêm Tín Triệt giả hoạt cười cười, nghĩ thầm lại nóng vội đưa tới cửa như vậy, làm hại chính mình cho rằng lằm rồi, nguyên lai là như vậy.

Kết quả là...

“Đồng nhi, trà.” Cũng không ngẩng đầu lên, phối hợp xem sổ sách trong tay.

Hấp tấp đi châm trà, hấp tấp đưa đến trong tay hấn.

Ân ~ cảm giác không tệ, có người hầu hạ thật là tốt.

Giơ lên cánh tay, chuyển chuyển cổ, con mắt giống như vô tình lướt qua vài lần, thấy người nọ đang quỳ trên mặt đất, bò rạp xuống mài mực, hơn phân nửa thân thể đều ghé vào trên bàn, bộ dáng chăm chú, vểnh lên miệng nhỏ, điều quan trọng nhất chính là, không biết thân thể Thanh Đồng như thế nào, trước kia không có cảm thấy cái áo màu lam nhạt này ngắn như vậy ah, không phải Nhị nương mấy ngày trước mới làm cho hần sao, eo nhỏ trắng nõn như ẩn như hiện lộ ra một đoạn, theo động tác tay của người nọ, khe hở kia cứ như vậy mở ra khép vào, chọc cho Nghiêm Tín Triệt cuống họng khô khốc.

Thoáng nhìn đĩa trái cây trên bàn, hắc hắc.

“Ah!”

“A? Làm sao vậy?” Giật mình.

“Không có gì, không cẩn thận làm rơi hoa quả. Đồng nhi giúp ta nhặt đi.”

“Ách.” Đây là lần đầu tiên hần chủ động gọi mình Đồng nhi a, quả nhiên êm tai, “Được ~ “

Đi đến bên cạnh hần, cúi xuống, rơi thật đúng là tán loạn, bất quá Đồng nhi của chúng ta hiện tại tâm tình thế nhưng lại thật tốt.

Cũng không biết cặn bã nhìn chăm chăm eo thon của mình hiện tại tâm tình cũng vô cùng tốt, ha ha. Hết sức nhỏ, tuyết trắng, nõn nà, miệng nhỏ rất vểnh, còn lác bên này bên kia, Nghiêm mỗ của chúng ta phải chảy nước miếng rồi.

Giữa hè nóng bức, Tam nương mấy ngày trước làm một tấm đệm lụa, lại phối hợp mang một bàn trà nhỏ tới, như vậy Nghiêm Tín Triệt có thể ngồi dưới đất xử lý sự vụ rồi, không chỉ thoải mái dễ chịu mát mẻ, hiện tại xem ra là tăng thêm tình thú ah.

Bạn đang ?

“A...Tránh tránh.” Thanh Đồng đẩy đẩy chân của hần, dựa vào thêm gần, thân thể cũng cúi thấp hơn, trên lưng tự nhiên cũng lộ ra hơn nữa....

Bàn tay theo khe hở tham tiến vào, ha ha, xúc cảm quả nhiên là tuyệt hảo thượng thừa, mềm mượt trơn bóng, cũng rất mát mẻ, Thanh Đồng mảnh mai là vì nó đi. “Đồng nhi, ở đây còn có.”

“Ách, ” một cái cử động vô tình lại để cho Thanh Đồng thoáng chốc cứng ngắc.

Cái tay kia còn đang không ngừng hướng vào trong dò xét, “Như thế nào, không với tới?”

“A? Không, được rồi.” Vội vàng nhặt hoa quả “Chúng bắt rồi, ta đi rửa.” Dứt lời, cuống quýt đứng dậy, khuôn mặt hồng thắm, giống như chạy trốn đi ra ngoài.

Nghiêm Tín Triệt hiện tại thật sự là tâm tình thật tốt ah, cực kỳ tốt! Thật không biết trêu đùa hần có thể có cảm giác thỏa mãn như vậy, ha ha. (quả nhiên là cặn bã - . -)

Ấn? Đây là cái gì?

Nhặt lên một quyển sách nhỏ, mở ra.

Quả nhiên là thế, ha ha.

18. Chương 18: Hồ Ly

Nghiêm Tín Triệt mặc dù tại Mục Phong Bảo là người hiền lành ôn hậu, uy vọng mười phần, nhưng nhiều năm làm ăn sớm đã khôn khéo giảo hoạt như hồ ly rồi, trước kia một mực trốn tránh Thanh Đồng là sợ ủy khuất hần, cũng là sợ Mục Phong Bảo rước lấy phiền toái, nhưng hôm nay tất cả mọi người có ý tác hợp bọn hần, người của toàn bộ lâu đài cũng thật sự là ưa thích Thanh Đồng, một cái hài tử tính nghịch thỉnh thoảng sẽ thẹn thùng, hướng hồ Đồng nhi người ta cũng đã tự mình đưa tới cửa, với tư cách một người làm ăn, nào có đạo lý không nhận.

Thanh Đồng bên này chạy trốn chết ra đến bậc thang ngoài viện, ngồi một hồi lâu tim đập mới bình thường trở lại, nhưng mặt so với vừa rồi lại càng đỏ hơn.

Đáng thất vọng ah đáng thất vọng, người ta chẳng phải vô tình đụng phải người một chút thôi, còn về phần người thì sao. Chạy đi mất mặt như vậy, xem người lát nữa như thế nào trở về! Người hao hết tâm tư không phải là vì câu dẫn người ta sao, hiện tại tốt rồi, đụng người một chút người đã như vậy rồi, sau này còn làm gì ah, thẹn thùng thật đúng là không phải lúc! Không ngừng oán giận, oán giận!

Quá thất bại rồi! ! Tư Khổng Thanh Đồng hò hét, hò hét! !

Cố gắng lên cố gắng lên! Người cần chính là một tầng da mặt dày không thể dày hơn! ! Mặc niệm mặc niệm! Hít sâu, hít sâu!

Kế hoạch tiếp theo!

Ngạch? Chờ một chút, sờ sờ, sờ nữa sờ nữa. Cái gì! Dứt khoát kéo ra cổ áo nhìn, nhảy dựng lên!

Thăm rồi thăm rồi, bí tịch câu dẫn tự chế ah.

Tư Khổng Thanh Đồng hiện tại muốn đâm đầu vào khối đậu hủ chết đi cho xong.

Cứ như vậy tại trên bậc thang ngồi cả buổi, nóng không chịu được, lại xám xịt đi trở về. Đẩy cửa ra, trước mặt liền là Nghiêm Tín Triệt khoe miệng trái vĩnh lên 15 độ, “Rửa hoa quả mà cũng mất nửa ngày?”

“A? Nha.” Cụp xuống cái đầu nhỏ, chậm chậm chuyển bước chân, nội tâm giãy giụa, hần rớt cục không thấy được sách nhỏ của mình...

Nghiêm Tín Triệt nhìn hần khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm liền muốn cười. “Châm trà.”

“Nha.” Chậm rì rì đưa cho hần, con người vô tình nghênh tiếp hần nhìn chăm chăm, vội vàng né tránh.

Dựa theo trong sách viết, bước tiếp theo nên là không cần thận đem trà đổ lên trên người Nghiêm Tín Triệt, sau đó thay quần áo cho hần, nhưng là...

“Ah!” Nước trà tuy đã nguội, nhưng một kích như vậy vẫn là khiến cho Thanh Đồng giật mình. Nhìn nhìn lại chính mình trước ngực trước bụng là nước trà, hần muốn khóc, hần thật muốn khóc. Nghiệp chướng ah.

Không phải nói muốn gọi Nghiêm Tín Triệt sao, tại sao là chính mình bị gọi.

Vị kia còn giả bộ làm người tốt, “Đồng nhi như thế nào không cần thận như vậy.”

Nói nhảm, người nếu không làm ta giật mình thì làm sao bị chứ, cặn bã! Cặn bã! !

19. Chương 19

“Ta, ta đi thay quần áo.”

“Đợi một chút.” Giơ tay ngăn lại, ” Hạ nhân ngốc như vậy ta là lần đầu tiên nhìn thấy, Lục nương không có dạy người hầu hạ ta như thế nào sao?” Ghé sát vào, khí tức tà tứ quá nặng.

“Ta...” Ta là hoàng tử ah! Lão tử trời sinh là được người hầu hạ đấy, người còn chê ta ngốc...

“Cho nên, phải phạt!”

“Phạt? !” Vừa vừa nghe thấy cái chữ này liền lập tức tròn đôi mắt nhỏ, “Phạt cái gì?”

Trong nội tâm cười thầm, trông mắt hơi híp, “Phạt người cứ như vậy mặc nó, đến khi khô thì thôi!”

“Người!” Tức đến giờ chân “Ta là hoàng tử! !”

“Hoàng tử? Ta không biết, ta chỉ biết là có người là đầy tớ thiếu tiền ta.” Khoe miệng trái vĩnh lên 15 độ vô cùng ngứa mắt.

Ta nhần! Ta nhần ta nhần! Tốt! Dù sao là mùa hè, xá bắt đắc hải tử sáo bắt trứ lang (không bỏ được hải tử không bắt được sói)! Nhần!

Nghiêm Tín Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tức đến phồng lên, lại biến thành cắn môi bộ dáng oán phụ, thật đúng là muốn hôn lên một ngụm, không biết có phải cũng lạnh lạnh trơn bóng hay không.

“Tôi.” Ngả lưng xuống “Quạt.”

Cạn bã! Hồn dân! Vương bát dân! ! Thanh Đồng không biết trong lòng mắng người trước mắt này bao nhiêu lần rồi, hận không thể đem tổ tông mười tám đời nhà hắn đều ân cần thăm hỏi một lần! Bảo ta quạt cho người, hừ, ngay cả hoàng huynh đều không có cái đãi ngộ này đâu! !

Mặc dù oán thăm cả buổi, nhưng với mục đích cảm dỗ Nghiêm Tín Triệt, Thanh Đồng vẫn là không tình nguyện mà bắt đầu quạt. Nguồn :

Nghiêm đại gia nằm ngửa, một tay chống đầu, vẻ mặt thiếu đôn nhìn Thanh Đồng, làm cho Thanh Đồng tức giận, hận không thể đem hắn quạt thành người quái dị mắt nghiêng miệng lệch, sau lại nghĩ, dù sao cũng là người chính mình vừa ý, đành phải ngượng ngừng thôi, mười tám đời tổ tông toàn bộ ân cần thăm hỏi!

Nghiêm Tín Triệt cũng không quan tâm, người muốn ân cần thăm hỏi ai thì ân cần thăm hỏi, quan trọng là mỹ nhân nửa thân ướt nước trước mắt.

Dáng người tinh tế lả lướt, xiêm y bởi vì ướt nước trà dán trên ngực cùng trên bụng, nửa quỳ ở trước mặt mình, chấm nhỏ trên ngực thẹn thùng lộ ra, bụng nhỏ tròn vo thật đúng là như đứa trẻ.

Người nọ vẫn còn hờn dỗi, thật đúng là không biết mình có nhiều mê người sao

20. Chương 20: Liếm Liếm

Giăng co một ngày, Thanh Đồng hiện tại cả ngón tay đều không muốn động, đem mình ném trên giường nằm dang tay dang chân hình chữ đại, đây đây chỉ một câu nói, hầu hạ người thật là việc tốn thể lực!

Không đúng, còn có một câu: Nghiêm Tín Triệt, người cạn bã!

Ngủ!

Vừa rạng sáng ngày thứ hai Thanh Đồng vừa khóc vừa đi vào, Nghiêm Tín Triệt trong lòng tự nhủ ta còn chưa có khi dễ người à nha, hay là lại đang ra vẻ.

Tiếp nhận điểm tâm trong tay hắn, “Đồng nhi làm sao vậy?”

“Đau.” Ngón tay dùng sức dụi mắt.

“Như thế nào? Đừng động.” Kéo xuống tay của hắn, tiến tới.

Vốn ánh mắt long lanh như nước hiện tại đã hồng hết cả lên, hơn nữa chỉ có một cái hồng, ... Như thế nào lại muốn nhào tới rồi. (Đây là người nào ah!)

“Đừng dụi, đại khái là hạt cát bay vào, tới.” Cố định cái đầu nhỏ của Thanh Đồng, ta thôi!

“Ah!”

“Còn đau không?”

Nháy nháy “Ấn!” Còn rút xuống hai khóa nước mắt to như hạt đậu.

Lại thôi!

Còn đau!

Nghiêm Tín Triệt đau lòng chết mất, chính mình lại khi dễ hắn, lại làm cho hắn khóc ah, một đôi con người xinh đẹp động lòng người nếu thật là biến thành tiểu bạch thỏ... Phung phí của trời ah!

Rửa nước, cũng không được.

Thanh Đồng càng khóc càng lợi hại, con mắt càng ngày càng hồng.

Làm thế nào đây.

Ah, đúng rồi!

“Đồng nhi, đừng động.” Hai tay chống mắt của hắn, vươn đầu lưỡi.

Không sai chính là liêm! Hắn nhớ rõ chính mình khi còn bé nghịch không biết làm thế nào mà bị mấy vật bắn bay vào, Đại nương chính là làm như vậy đem hắn trị tốt.

Quả nhiên, Thanh Đồng nháy mắt vài cái sau đó liền không hề rơi lệ, cũng không khó chịu. Nhưng là con mắt còn hồng hồng. Vùi tạy trong ngực Nghiêm Tín Triệt ngoan ngoãn cực kỳ. (cũng không phải thời điểm mắng chửi người nhà người ta) Nghiêm Tín Triệt cũng là thở dài một hơi, may mắn không có việc gì. (cũng không phải thời điểm người khi dễ người ta).

Bởi vì chuyện này Nghiêm Tín Triệt đặc biệt cho phép Thanh Đồng hôm nay có thể không cần hầu hạ hắn, Thanh Đồng tiểu bằng hữu đang nằm ở trên giường, ăn hoa quả, vểnh chân bắt chéo, nhìn Nghiêm Tín Triệt trước mắt xử lý sự vụ.

Nghiêm Tín Triệt mặc dù cảm thấy lãng phí một ngày rất đáng tiếc, có thể mắt Thanh Đồng đã không có việc gì rồi, giá trị!

Bất quá từ sau sự kiện này Thanh Đồng liền rơi xuống cái di chứng:

“Ô ô, tay bị thương.” Khóc!

“Ta xem, sao lại bị như vậy?” Gấp!

“Liêm liêm.” Tội nghiệp.

— . -...

“Ô ô, cắn vào miệng rồi.” Khóc!

“Như thế nào không cẩn thận như vậy, mau tới đây!” Gấp!

“Liêm liêm.” Mơ hồ không rõ.

— . -...

“Ô ô, chân xước đầu đau.” Khóc!

“Ở đâu ở đâu?” Gấp!

“Liêm liêm.” Nước mắt rơi như mưa.

— . -...

“Ô ô, thí thí (mông) đau.” Khóc!

“Ách...” Biết đại khái hắn tiếp theo muốn nói câu gì rồi...

Đương nhiên, chuyện này nói sau đi. — . —

21. Chương 21: Gửi Thư

“Đương gia, Tạ Nhị tiểu thư gửi thư tới!” Thư phòng Đồ Nhị Gia giờ một phong thư chạy vào, có thể thấy được vui mừng trong giọng nói.

“Ah? Mau đem tới ta xem!” Hai ba bước nghênh đón, “Ha ha, Mộng La nói các nàng ngày mai sẽ đến, nhanh đi gọi người đem phía Tây viện dọn dẹp đi, lại gọi Mã Ba đi giết hai con dê!”

“Được!” Đồ Nhị Gia cao hứng lập tức đi làm ngay.

Tạ Nhị tiểu thư, hừ! Mộng La, hừ! Kẻ gốc cũng nghe ra là người nữ đến rồi! Lại nhìn Nghiêm Tín Triệt vẻ mặt nhiệt tình cao hứng, Thanh Đồng liền bĩu môi. Xem người vui mừng như vậy, tốt xấu ta cũng đã trong hoàng cung nhiều năm, cũng không tin nàng có thể so với ta còn đẹp hơn! !

Quay đầu trông thấy Thanh Đồng nửa quỳ ngồi ở trên nệm êm, thở phì phì nhìn mình, Nghiêm Tín Triệt tâm tình liền tốt hơn, người muốn biết nàng là ai phải không, ta sẽ không nói đâu

~ Quả nhiên ngựa đòn! Quả nhiên cặn bã! !

Đại gia đi qua, bỏ qua cặp mắt có thể giết người kia, tiếp tục làm việc!

~ Trạng thái hiện tại của Thanh Đồng là: ! ! , ! ! ! , ! ! ! ! .

Kết quả là:

“Ô ô, Lục nương, Nghiêm Tín Triệt hẳn cái vương bát đản muốn gặp nữ nhân rồi! !” Khóc, dùng sức khóc!

“Nữ nhân? Toàn bộ lâu đài cao thấp nữ rất nhiều, hẳn cũng không phải mỗi ngày đều gặp sao.” Sau đó lấy giỏ nhỏ của mình, nghĩ thầm lát nữa làm cái gì đây.

“Không phải nữ nhân ở bên trong lâu đài!”

“Không phải ta đang ở bên trong lâu đài hay sao?” Lục nương nghĩ nghĩ, ha ha, đột nhiên vỗ tay một cái, “Cũng không phải sao, tháng 8 rồi, Mộng La nên sắp đến rồi, không được ta phải nhanh đến Tây viện hỗ trợ dọn dẹp, ha ha, Đồng nhi tự mình chơi đi nhé.” Phủi phủi quần áo trên người, nhanh chóng rời đi.

Lục nương!! Người có cần, có cần đào tẩu nhanh như vậy không! !

Ta khóc! Ta dùng sức khóc! ! Đây là thần tiên nơi nào đến ah, yêu nghiệt! Tuyệt đối là yêu nghiệt! ! Ô ô...

“Ah, đúng rồi.” Lục nương lại vọt trở về, “Người vừa rồi tìm ta khóc cái gì?” Bạn đang ?

- . -...

Kính nhờ, người dù gì cũng mới có 50 tuổi được không, đừng có xuất quỷ nhập thần như vậy, trí nhớ có cần tồi tàn như vậy không ah! !

Khóc chết!

Phí hết sức lực một ngày, Thanh Đồng coi như là biết được là thần thánh phương nào rồi.

Tạ Mộng La, nữ, 19 tuổi, con thứ hai trong nhà, có một chị gái đã kết hôn tại một bộ tộc ở xa, năm năm trước chiến tranh loạn lạc, thời điểm Tạ gia chạy trốn được Nghiêm Tín Triệt cứu, vì ở cùng lâu thành quen, Nghiêm Tín Triệt đem cửa hàng tơ lụa của Mục Phong Bảo tại biên cương giao cho cha nàng quản lý, thu nhập cũng không hỏi qua, kể từ đó trở đi, nàng hàng năm giữa hè đều theo phụ thân mang mấy trăm cuộn tơ lụa sa tanh tốt nhất nhập lâu đài, ba năm trước đây, nàng chính thức tiếp nhận sinh ý, cha nàng bởi vì nguyên nhân tuổi tác, cũng là thật lâu không đi xa nhà rồi, nàng mỗi năm đều tự mình đến, làm người thân thiện, toàn bộ lâu đài cao thấp cũng đều coi nàng như người nhà.

Tư Khổng Thanh Đồng hậm hực, triệt để hậm hực rồi.

Luận sâu xa, người ta đó là đối với ân nhân cứu mạng, lấy thân báo đáp cũng không đủ.

Luận trụ cột, người ta đó là thân tiểu thư khuê nữ.

Luận năng lực, người ta chính mình quản lý cửa hàng tơ lụa ở biên cương.

Luận giới tính, người ta cũng thẳng, người ta là nữ! Có ngực! ! Có thể sinh bảo bảo! !

Toàn thẳng ah! Khóc.

22. Chương 22: Chuẩn Bị

Nhìn Thanh Đồng cái đầu nhỏ càng cúi càng thấp, tiểu lông mày càng ngày càng nhăn, tiểu thần sắc càng ngày càng xám xịt. Lục nương thối phũ một tiếng vui vẻ đi ra, “Ôi!!! Đồng nhi của chúng ta ghen rồi.”

Hừ, còn có tâm tư cười ta, đương gia của ta đều sắp bị câu đi rồi!

“Biết rõ tại sao nàng vẫn là thân khuê nữ không.” Tay thoăn thoắt đan giỏ tre.

Ân? “Vì cái gì?”

“Bởi vì không làm con dâu được.” Vỗ vỗ tay Thanh Đồng.

Thanh Đồng liền lên tinh thần, trạng thái chết máy vừa rồi trực tiếp biến thành bùng nổ, quá độ đều không có “Tại sao? Tại sao?”

Ngưng lại tay đan “Ai, đương gia cũng là kỳ quái, người ta Mộng La rất duyên dáng, hắn làm sao lại không động tâm tư cơ chứ, tên đầu gỗ cũng biết người ta đối với hắn có ý tứ ah.”

Lục nương...”Nói trọng điểm!”

Khục khục, “Trước kia chúng ta cảm thấy đương gia cần một người vợ, Mộng La này cũng có ý, sẽ cùng các trưởng lão của lâu đài tác hợp cho bọn hắn, nhưng đương gia lại không phối hợp, dùng mọi cách né tránh, cũng không đề cập tới việc này, chỉ nói là coi Mộng La như muối muối, nữ nhi người ta cũng khó mà nói cái gì, vẫn gọi Nghiêm đại ca Nghiêm đại ca, sau này mọi người cũng đều đã nhìn ra, đương gia căn bản là không có tâm tư kia, cũng không cưỡng cầu nữa.”

Ha ha, như vậy ah! Ách...”Vậy ta nên làm cái gì bây giờ? !”

Trùng mắt, có thể tự mình nghĩ chiêu cơ mà!

Lăn lộn lăn lộn, Lục nương tốt nhất rồi

~~ Kết quả là.

“Đại nương, Nhị nương, Tam nương, Tứ Nương, Ngũ nương, Lục nương...” Lộp bộp lộp bộp, khóc chính là lê hoa đài vũ.

Đáp án dĩ nhiên là: Chúng ta ủng hộ người! !

Lại treo nước mắt đi tắt cả các phòng trưởng lão.

Đáp án dĩ nhiên là: Chúng ta sẽ không làm người thất vọng!

Sau đó lấy vẻ mặt ủy khuất đi mỗi phòng một vòng.

Đáp án dĩ nhiên là: Cần chúng ta giúp cứ nói! !

Lục nương chiêu này dùng thật tốt.

Bạn đang ?

Khiến cho Thanh Đồng hiện tại cũng có chút ngóng trông Tạ Mộng La nhanh đến đi.

23. Chương 23: Khách Đến Thăm

Hôm qua Tam nương trong viện chọn lựa một đêm, nhìn bọn thủ hạ mất tâm quàng, lại nhìn thành phẩm trước mắt, trong lòng tự nhủ không có toi công bận rộn, xem như đã giúp tiểu tổ tông kia chuẩn bị tốt rồi.

Hôm nay sáng sớm ở bên trong lâu đài đã ồn ào, lại là mở tiệc đãi khách, tất cả đều là tiếng nói chuyện tiếng bước đi, Thanh Đồng dùng đầu ngón chân cũng biết là tình địch đến rồi!

Mà ngay cả Nghiêm Tín Triệt cũng là sáng sớm liền đi ra ngoài, còn nói người ta đối với mình không có ý nghĩa, Thanh Đồng đánh chết không tin! Đều không tin! !

Bịt kín chăn tiếp tục ngủ! Tiếp tục ngủ! !

Người làm sao lòng dạ lại hẹp hòi vậy chứ, người ta Nghiêm Tín Triệt đi ra ngoài trước cũng không phải không có bảo người, rõ ràng là chính người giả bộ ngủ sống chết không đứng dậy mà - . -

“Nghiêm đại ca!” Một tiếng thanh thúy vang lên, cô nương mảy rậm mắt to từ trong đoàn người vừa vào lâu đài chạy đến.

“Ha ha, Mộng La, quả nhiên là lại cao lớn không ít!” Đồng dạng là vẻ mặt mừng rỡ.

Trước mắt người này ăn mặc một thân xiêm y sa tanh màu tím nhạt cùng đồ châu báu nữ trang, là đồ được thiết kế, tôn lên cơ thể mảnh mai xinh đẹp, có lồi có lõm, búi tóc quăn lên rất tinh tế, cây trâm khắc hoa càng lộ vẻ quyến rũ.

“Quả thật là đại cô nương trưởng thành rồi.”

Người nọ xấu hổ “Nghiêm đại ca cứ chê cười”.

Mộng La tuy là nữ nhi, có thể trường kỳ sống tại biên cương, lại quản lý rất nhiều cửa hàng, tính cách đã sớm trở nên trầm ổn, cũng không quá câu nệ tiểu tiết, nhưng nhìn thấy Nghiêm Tín Triệt vẫn là không tự kìm hãm được sinh ra vài phần nữ nhân then thừng.

Nàng ngày bình thường cũng không chú trọng cách ăn mặc, chỉ là thời điểm hàng năm tới gặp Nghiêm Tín Triệt đều là chuẩn bị muốn nửa tháng, áo váy vật trang sức, lại lễ vật cho tất cả các phòng tất cả các viện, chính là muốn người ta lưu cái ấn tượng tốt, cho Mục Phong Bảo lưu cái ấn tượng tốt, ngày nào đó nếu thật sự trở thành con dâu, cũng sẽ không có người ngăn trở.

Một phen náo nhiệt qua đi, đem Mộng La đưa về Tây viện, để cho nàng hảo hảo nghỉ ngơi một chút, buổi tối lại bày tiệc vì nàng mời khách từ phương xa đến dùng cơm.

Thanh Đồng nằm không được nữa rồi, rón ra rón rén ghé vào cửa phòng, nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn vậy mà cũng nàng ở đằng kia trò chuyện lâu như vậy! Hắn lại cười thành như vậy! Cạn bã! Hạ lưu! Hồn đản! Phi!

Thấy Nghiêm Tín Triệt quay người trở về, lại bị dọa giống như con chuột nhảy dựng lên chạy trở lại giường. Âm thầm nắm tay, đêm nay có người đẹp mắt đấy, hừ!

24. Chương 24: Nữ Trang 1

“Tam nương! Tam nương ~ Tam nương ~ “

“Hừ, người cái tiểu tử tông còn biết đến ah.” Quảng xuống may vá.

“Tam nương tốt nhất rồi, ta vừa nghe Tiểu Tranh Tử nói xong cũng đã chạy tới, nhanh cho ta xem một chút, nhanh cho ta xem một chút!” Bóp vai! Đấm lưng! Bưng trà!

“Được rồi được rồi, nghỉ ngơi một chút đã, xem người vội vàng chưa kìa.” Tiếp nhận chén trà, đưa một ngón tay, mắt phượng nhướng lên ” Đây này.”

Oa ha ha, tay nghề của Tam nương, có thể nói không thua bởi trong hàng dẹt bằng máy trong nội cung, xúc cảm này, hoa văn này, quan trọng nhất là thiết kế, chi tiết, tỉ mỉ!

Mục Phong Bảo có nhân tài ah! ! Có nhân tài! !

“Cảm ơn Tam nương! !” Hận không thể hôn nàng hai cái.

“Trước đừng có cảm ơn ta, ân, còn có.” Ngón tay tiêm gầy nâng lên, một tấm khăn lụa hơi mỏng màu trắng nhạt nhẹ nhàng che trên khuôn mặt Thanh Đồng, “Ha ha, ta đã nói màu này rất hợp với người đi, quả nhiên.”

Đẹp mắt đẹp mắt, có thể, “Dùng làm gì?”

“Che mặt.” Thổi trà, hơi hợt.

“Che mặt làm gì vậy? Đường gia đã gặp ta rồi nha.” Nghiêng đầu.

“Người đây không hiểu a, người là bá kiển rồi, thế nhưng mà người dùng nữ trang hần chưa thấy qua ah, cùng hần toàn bộ lộ ra, còn không bằng thừa dịp cảnh ban đêm chỉ lộ mắt to ngập nước, làm chơi ăn thật!”

Tam nương! Người thực tài ba! Đừng nhìn bình thường phong phong tao tao, lập kế hoạch tuyệt đối nghiêm túc, ánh mắt kia cũng là rất đặc biệt, hơn nữa một tay thủ nghệ cực tốt, nghe nói nàng trước khi vào lầu đài là một nhân vật vô cùng nổi tiếng.

“Đợi chút nữa người đến chỗ Thất Nương tắm cánh hoa, buổi tối trở về chúng ta liền thay y phục!”

Thanh Đồng nghe được chỉ biết ngây ngốc gật đầu, mấy nương hơn hẳn mẹ ruột ah!

Mùa hè trời tối muộn, nhưng thời tiết oi bức, cho nên ở bên trong lâu đài nếu mùa hè có tiệc liền đi Thanh Thạch viện (viện đá xanh), chỗ đó thanh nhã đặc biệt không nói, cũng không có muỗi.

Thanh Thạch viện, tên như ý nghĩa đều là xây bằng đá xanh, nhưng đá xanh này so với đá xanh tầm thường bất đồng, trong nội viện bàn ghế đá đều là ngọc, vốn là một khối ngọc thạch tự nhiên chế tạo ra, đông ẩm hè mát ôn hoà, ẩm dạ lưu quang.

Trong nội viện lại trồng một ít cây dây leo màu xanh, quả thật là nơi để đi vào buổi đêm hè.

Cảnh ban đêm không bàn mà hợp ý nhau, mang lên mấy bàn tiệc rượu, lại điểm hơn mấy chén thủy tinh nhỏ, thích ý nói không nên lời. Nguồn :

Qua ba lần rượu, “Một năm không thấy, Nghiêm đại ca vẫn không thay đổi.” Ngưỡng mộ.

“Mộng La thế nhưng càng duyên dáng, xem ra Tạ đại bá muốn sớm ngày mời ta uống rượu mừng đi.” Rót rượu, cạn chén.

“Mộng La chưa bao giờ nghĩ tới lập gia đình, chỉ cần có thể mỗi năm tới nơi này cùng người của toàn bộ lâu đài, cùng Nghiêm đại ca tụ họp, ta rất vui vẻ rồi.” Xấu hổ.

“Nào có chuyện không lấy chồng, nếu coi trọng ai, đại ca đi nói cho người!”

“Nghiêm đại ca so với ta lớn hơn mấy tuổi, không biết đại ca năm nay có ...” Mặt càng đỏ.

Leng keng, leng keng.

Mọi người quay đầu lại, nơi nào vang đến âm thanh lục lạc?

25. Chương 25: Nữ Trang 2

Còn có thể là đâu, đương nhiên là trên người Đồng đại mỹ nhân của chúng ta truyền đến rồi.

Thanh âm càng gần mọi người lại càng yên tĩnh, trong lòng tự nhủ bình thường không gặp ai trên người mang theo lục lạc ah.

Người nọ uyển chuyển vòng qua trước hành lang, nhẹ nhàng ngẩng đầu.

Mọi người hít sâu một hơi, con mắt đều thẳng.

Một thân váy áo màu hồng hạt, tay áo thêu hình bông sen, viền sa tanh vàng nhạt, lộ ra một đoạn cánh tay trắng nõn, tư thái tinh tế, eo buộc dây vải vàng nhạt rủ xuống, làn váy cũng là thêu một đóa hoa bao quanh, một đôi lục lạc màu bạc thắt ở trên giày nhỏ, từng bước nhẹ nhàng, hoạt bát động lòng người.

Mái tóc đen nhánh nhẹ nhàng lướt qua, phối hợp hai cái trâm cài tóc, nhất là tổ sa che nửa khuôn mặt, chỉ lộ đôi sóng mắt lưu chuyển, mỉm cười xinh đẹp. Dưới tổ sa một cái miệng anh đào nhỏ non mềm mại hồ có chút vểnh lên...

“Đương gia.” Mềm mại mở miệng, “Thiếp thân đến chậm.”

Nữ trang... Che mặt... Xấu hổ... Thiếp thân!

Nghiêm Tín Triệt cảm giác mình trong đầu có đồ vật gì đó muốn vỡ ra, đây là Tư Khổng Thanh Đồng? !

Hắn không phải không thoải mái sao? Hắn không phải đang ghen sinh hờn dỗi sao? Hắn không phải không thèm để ý chính mình sao? Tối trọng yếu nhất, hắn không phải là nam nhân sao!

Đáp án dĩ nhiên là: Đây là Tư Khổng Thanh Đồng! !

Àm... Triệt để vỡ vụn.

Quả thực muốn phun máu mũi...

“Nghiêm, Nghiêm đại ca?” Tạ Mộng La vẻ mặt kinh ngạc.

“... ” Nghiêm Tín Triệt cũng là một hồi xấu hổ, trong lòng tự nhủ, người muốn ta giới thiệu người như thế nào, nói người là nữ a, toàn bộ lâu đài già trẻ cũng biết người có tiểu kê kê, nói người là nam a, người, người nha dáng vẻ này nam đấy! !

” Đồng Thiếp thân.” Chậm rãi đi tới kéo Nghiêm Tín Triệt ngồi xuống, “Là thê tử xuất giá của đương gia.” Ta dựa vào!

Mọi người đồng loạt hít sâu một hơi, không được, hít thêm một ngụm nữa!

“Người, người nói mò, ta chưa từng nghe nói qua Nghiêm đại ca muốn lấy vợ!” Tạ Mộng La đứng bật dậy.

“Cô nương là Mộng La tỷ tỷ a, đương gia có nói với Đồng nhi, tỷ tỷ không biết Đồng nhi cũng đúng thôi, Đồng nhi mệnh khổ, mấy tháng trước mới được đương gia cứu trở về, vì chiếu cố Đồng nhi, đương gia ngày đêm bên người Đồng nhi, cùng ăn cùng ở, Đồng nhi cam nguyện lấy thân báo đáp.” Dứt lời, đem đầu tựa ở trên bờ vai Nghiêm Tín Triệt, vẫn không quên đưa lên cái mị nhãn.

Nghiêm đại quan nhân hiện tại ngồi thẳng tắp, trên đầu treo vô số hắc tuyến, khóe miệng co quắp, trong lòng tự nhủ cùng ăn cùng ở bốn chữ này nói như vậy mang lực cực mạnh, người sợ người khác không biết đúng không! Còn mở miệng một tiếng Đồng nhi! Buồn nôn chết người!

Thanh Đồng bắt được cơ hội này liền nhiệt tình cọ ah cọ, lật qua lật lại, trong lòng tự nhủ, người là của ta! !

“Nghiêm đại ca đây là thật sao?” Không thể tin.

Liếc người kia trong ngực cười gian, bắt đắc dĩ, gật gật đầu.

“Đại nương... Đây là thật hay sao?”

Đại nương lắc đầu, “Ai, Đồng nhi đứa nhỏ này, nói rất đúng sự thật.”

Tạ Mộng La ngồi trở lại trên mặt ghế đá, hốc mắt càng hồng, qua nửa ngày mới thốt ra mấy chữ “Mộng La thân thể không khỏe, về trước.” Dứt lời, đứng dậy chạy đi.

Đại trưởng lão thở dài, nghiệp chương ah! Khuê nữ tốt người không thích, hết lần này tới lần khác thích nam nhân! ! Còn là một yêu tinh! Yêu tinh! ! !

26. Chương 26: Nụ Hôn Đầu Tiên

Đêm đó Thanh Đồng bị mang trở về.

Ném tới trên giường! “Ai bảo người mặc thành như vậy!” Trừng mắt!

Hình dáng cô vợ nhỏ đáng thương: “Đương gia, Đồng nhi mặc đẹp mắt không?”

“...” Lại trừng!” Đại nương cùng Đại trưởng lão đều giúp người nói chuyện!”

Bò bò quỳ trên giường, giơ ra một gương mặt vô tội: “Đương gia, Đồng nhi mặc đẹp mắt không?”

“...” Nhịn xuống! “Quần áo là ai làm cho người!”

Nhảy cạ tưng xuống giường, giữ chặt ống tay áo của hắn, lay ah lay, “Đương gia, Đồng nhi mặc đẹp mắt không?” ... ! ! Đó là cái yêu nghiệt gì!

“Người xem người xem, còn có Tam nương tặng cho ta khăn lụa, nàng nói như vậy sẽ lộ một nửa nam nhân thích nhất rồi.” Còn cố lấy cái miệng nhỏ nhắn vù vù thổi hai cái, “Đương gia, người không thích sao, A...!”

Nghiêm Tín Triệt muốn điên rồi, yêu nghiệt mỗi một động tác đều lớn mật câu dẫn hắn, bất chấp mọi thứ, cách khăn lụa hung dữ hôn lên!

Một tay dịu dàng nắm chặt eo nhỏ, một tay cố định cái đầu nhỏ lộn xộn, cách tổ sa mút cánh môi xinh xắn no đủ, hận không thể đem hắn tiến vào trong thân thể của mình!

Thanh Đồng trừng lớn hai mắt, người nam nhân trước mắt này rất đẹp trai ah, bá đạo, cường thế, lại không mất ôn nhu, lông mày tuấn lãng, sống mũi cao thẳng, đây là thật sao, lại để cho chính mình không thể chống đỡ mặc hân ôm lấy.

Vừa hôn thôi, Thanh Đồng mặt đã hồng lên, hân còn cho là mình lập tức muốn tắt thở rồi, hân là hôn chính mình rồi sao, cái loại cảm giác này, chính là hôn...

Nắm tay nhỏ còn đang nắm vạt áo Nghiêm Tín Triệt, suy nghĩ sớm đã không biết đi đâu rồi. Càng nghĩ càng xấu hổ, càng xấu hổ lại càng muốn.

Người trước mắt thở gấp, ánh mắt xuất thần, dưới ánh nến mờ ảo con ngươi đầy hơi nước làm người ta tâm ngứa ngứa. Đưa tay tháo xuống khăn che mặt, người nọ còn chưa có phục hồi tinh thần lại.

“Như thế nào, dư vị lâu như vậy?”

“Ách, ” Ngẩng đầu nghênh tiếp người nọ miệng trái vênh lên 15 độ cười xấu xa, mặt càng đỏ “Ai, ai dư vị chứ!”

“Ah? Vậy người đang làm gì thế? Chẳng lẽ Đồng nhi của chúng ta là đang tìm hiểu ‘thế giới mới’?” Cười tà tếu.

“Ta, ta phi! Người không phải không thích ta mặc thành như vậy sao, thì sao, làm gì còn hôn ta!” Tính toán giống như tiểu oán phụ.

Bạn đang ?

“Ta nói không thích lúc nào?”

“Người, người đem ta ném trên giường!” Cấn môi!

“Vậy thì là không thích?”

“Ân!” Ngẩng lên đầu, tức giận!

“Sao vậy?”

“Ah ah ah! Cạn bã người mau đứng lên! Người đè ta làm gì thế! Nặng quá ah! !” Giãy dụa!

27. Chương 27: Đùa Giỡn

“Dạng này tính là ưa thích rồi hả?” Gương mặt gần trong gang tấc, mang theo ánh nhìn nghiền ngẫm.

“Người, người đáng ghét.” Quay đầu đi, không nhìn hân!

“Ah? Đồng nhi không thích như vậy?” Ngón tay thon dài gạt ra mái tóc dài, “Vậy tại sao cổ đều đỏ lên rồi?”

“Ta, ta nào có!” Kéo kéo kéo, kéo cổ áo!

“Ân!” Xoay người ngồi ở bên giường, “Để ta nhìn.”

Ân? Nhìn? Nhìn cái gì?

Người nọ trên người nói ly khai liền ly khai, khiến Thanh Đồng cũng tò mò rồi, nằm một lát thấy người kia cũng không có quay đầu lại, cạn bã! !

Được rồi, ta cũng nhìn, vật gì tốt.

Ngạch – . – thỉnh linh đập vào là mắt sách nhỏ trên tay người nọ, bí tịch câu dẫn Thanh Đồng tự chế...

A...Quả nhiên ở trong tay cạn bã kia, thật xấu hổ chết người ta rồi, thò tay liền giật lại “Của ta!”

Một tay ngăn lại, “Ta biết là của người, ta đến xem bên trong có viết tình huống cho hôm nay không.” Về mặt đứng đắn!

Ngứa đòn! Tuyệt đối là ngứa đòn! !

Lại đoạt!

Lại ngăn!

Cuối cùng dứt khoát bị người nọ một tay chế ngự trong ngực. Bạn đang ?

Tới gần bên tai Đồng nhi, “Không nắm được cục diện rồi ah, không biết Lục hoàng tử muốn đối phó ta như thế nào đây.” Há miệng, ngậm tiểu vành tai no đủ.

“Ah! Người, người thả ta ra!” Vặn vẹo!

“Chớ lộn xộn, ” Trong miệng như trước ngậm lấy, “Bằng không thì...” Nhẹ a một tiếng.

“Ah!” Giống như là có một dòng điện kích qua, thân thể Thanh Đồng nhất thời liền mềm nhũn, không tự giác né tránh, không tự giác càng dựa vào gần Nghiêm Tín Triệt.

28. Chương 28: Mẫn Cảm

Ô ô, sao có thể bất động nha, bất động chính là đưa đầu đất!

Nhìn tiểu thân thể càng gần sát chính mình bất an vặn vẹo “Như thế nào, Đồng nhi gấp gáp như vậy?”

“Người! Người hỗn đản!” Muốn đẩy ra hẳn, đáng tiếc tay chân đã mềm nhũn mất hết khí lực.

Lưỡi người nọ khai ân buông tha tiểu vành tai, lại bắt được nắm tay nhỏ của hắn. Thân thể cúi xuống, hai người lại song song ngã xuống giường lớn.

Nghiêm Tín Triệt cũng không nóng nảy làm cái gì, chớp mũi chạm chớp mũi nhìn Thanh Đồng, Thanh Đồng đầu chuyển đi đâu, hắn liền truy ở đó, cười xấu xa, “Như thế nào, Đồng nhi lần này không chê ta nặng?”

“Người, người như thế nào đáng ghét như vậy...” Thanh âm ủy khuất như sắp muốn khóc lên.

Thật tình hắn không biết, động lòng người nhất bất quá chỉ là một cái cúi đầu thẹn thùng, lồng ngực phập phồng, còn có không dám nhìn thẳng ánh mắt của người kia...

Nghiêm Tín Triệt cảm giác mình ở nơi này đùa giỡn Thanh Đồng, quả thực là tra tấn chính mình!

Môi dán lên môi, “Đồng nhi hôm nay ý định câu dẫn ta như thế nào.” Trong ánh mắt lộ vẻ mỉa mai.

Thanh Đồng như là bị Nghiêm Tín Triệt đầu độc, run rẩy, thẹn thùng vươn đầu lưỡi.

Nghiêm Tín Triệt xem như triệt để biến thân thành người sói (Cũng không phải trắng tròn ah - . -) Không giống vừa rồi hung mãnh, lần này là bá đạo! Là tí mĩ nhắm nháp, đảo qua khoang miệng Thanh Đồng từng góc ngách, mút lấy cái lưỡi của hắn.

Thanh Đồng hiện tại chỉ còn biết thở gấp, còn thỉnh thoảng nức nở nghẹn ngào vài tiếng, tiếp tục như vậy thật muốn nghẹn chết người đi được! Nhưng đầu óc choáng váng lại hi vọng nhiều thêm nữa....

Lòng bàn tay chuyển qua eo trên bụng, kéo ra dây lưng hình nơ con bướm tinh xảo, tìm được khe hở, tham tiến vào...

“A... ” Thanh Đồng run rẩy.

Bạn đang ?

Bàn tay ấm áp chạy qua bụng nhỏ lạnh lạnh, đầu ngón tay dừng lại tại địa phương nổi lên nào đó, nhẹ nhàng ấn xuống!

“Ah!” Cơ hồ là ngồi sụp xuống! Hai tay vịn bả vai Nghiêm Tín Triệt, thân thể cũng vặn vẹo lợi hại hơn.

“Đồng nhi nhảy cảm như vậy sao?” Hôn lên cần cổ trắng trẻo mảnh khảnh, chính mình dưới bụng cũng đã tưởng đau không chịu nổi.

“Đồng nhi nóng quá...” Vặn vẹo.

Môi lưỡi dời xuống, đẩy ra vài vóc khinh bạc, tại trên ngực phập phồng lưu lại ấn ký.

Tiểu nhũ đầu dị thường phần nộn đã sớm chật căng nhô lên, há miệng, ngậm lấy!

“Ah! Không được!” Nhưng lại không thể đẩy ra.

Vươn lưỡi ra liếm, hút, khê cắn!

Thanh Đồng nhắm chặt hai mắt, cắn môi dưới, khó nhin vắn vẹo.

29. Chương 29

“Đồng, Đồng nhi thật là khó chịu, ô ô...”

Ý xấu gặm cắn không ngớt, “Đồng nhi khó chịu ở đâu?”

“Ô, đừng ăn Đồng nhi, cảm giác thực kỳ quái.” Hồn loạn khóc nức nở mang theo thanh âm đứt quãng.

Bàn tay chạy đến thắt lưng Thanh Đồng, chỗ đó đã dựng lên một cái lều nhỏ, phủ lên, nhẹ nhàng xoa.

“Ah!”

Trời đất chứng giám, Thanh Đồng đã cực lực nhẫn nại rồi, trêu đùa cả buổi như vậy, bị đụng nhẹ một cái liền giao nộp thương đầu hàng, mất mặt ah! Ném đi thể diện quốc gia ah!

Không phải hồ ly không tốt, đều do thợ săn quá cường đại! Huống chi bản thân hắn cũng không phải hồ ly tốt gì cho cam – . –

Ôm thật chặt Nghiêm Tín Triệt, cong lên lưng, một hồi co rút.

Nghiêm Đại đương gia tuy trong khoảnh khắc đó cảm giác thỏa mãn bao phủ, nhưng vẫn là bật cười toát ra một câu “Thực nhảy cảm như vậy sao.”

Những lời này càng khiến Thanh Đồng xấu hổ không biết chui chỗ nào, mình cũng là nam được không, mặc dù còn không được nằm trên, nhưng là có tiểu kê kê được không, nào có, nào có nhanh như vậy liền...

Một mạch kéo qua chặn bịt kín đầu, không gặp người!

Nghiêm Tín Triệt cười càng lợi hại hơn, thò tay giật nhẹ chặn.

Kéo!

Bất động!

Lại kéo!

Còn bất động!

Theo trong chăn rầu rĩ mà ném ra một câu, “Người cười ta!” Ủy khuất so với vừa rồi chỉ có hơn mà không kém.

“Ta làm sao dám cười Lục hoàng tử anh dũng của chúng ta ah.” Cười đến co rút.

“Người còn nói! ” Tức giận!

“Đồng nhi thoải mái rồi, ta cũng không phải không được cười.”

Phật một cái kéo ra chặn! ” Có cái gì buồn cười ! !”

Kéo bàn tay của hắn đặt trên hạ thân, khí tức tới gần, ngậm lấy vành tai bên kia, “Người cứ nói đi.”

“Ah!” Mạnh mẽ đụng phải đồ vật lửa nóng cực lớn, toàn thân tế bào đều thét lên một câu! “Người, người là quái vật ah! !”

“Dù sao là người câu dẫn ta trước, người không chạy thoát được đâu!” Mang theo bàn tay nhỏ tham tiến vào bên trong quần.

“Ta, ta không có, ô ô.” Khóc không ra nước mắt. Nguồn :

30. Chương 30

Thế nhưng, thế nhưng thật sự là quá lớn, đối với Thanh Đồng mà nói, cần hai bàn tay mới có thể bưng lấy đồ vật, như thế nào, như thế nào cho vào nơi đó được!

Thanh Đồng kêu rên, bình thường mang theo đồ vật lớn như vậy chạy loạn, người không sợ mất đi cân đối à! ! Một chết người! !

Kêu rên ah kêu rên, Nghiêm Tín Triệt một chút cũng không có chậm trễ động tác, bởi vì sự tình phát triển đột ngột, khục khục, lúc trước cũng không có chuẩn bị cái gì, chỉ có thể lấy nguyên liệu ngay tại chỗ, xem ra Thanh Đồng vừa rồi bắn chính là vừa vặn - . -

Mới chỉ một nửa ngón tay đi vào, Thanh Đồng giống như giết heo tru lên vang vọng toàn viện - . -

Đâu chỉ một cái sân - . -

Đại trưởng lão xoay người tiếp tục ngủ, trong lòng tự nhủ, nghiệp chướng ah! !

Tam nương ngồi xuống nghe ngóng, trong lòng tự nhủ, ôi!!! Đủ hăng hái.

Nhị nương thở dài, trong lòng tự nhủ, mai hằm canh bổ đi...

Ta đập ta đập ta đập đập đập!

Một hồi liên hoàn đá!

Giữ chặt cặp chân kia! “Mưu sát chồng ah!”

“Người mưu sát vợ!” Ném gối đầu! “Người lấy cái gì đâm ta! Đau muốn chết! !” Ta đánh ta đánh đánh đánh!

Nghiêm Tín Triệt tâm đều nguội lạnh, cúi đầu nhìn ngón tay không biết nhỏ gấp huynh đệ bao nhiêu lần, hần muốn khóc!

“Người nhanh muốn tiến đến như vậy, cũng không biết nhẹ nhàng một chút!” Ô ô, lê hoa đại vũ.

Nghiêm Tín Triệt giơ ngón tay còn dính tinh dịch quơ quơ trước mắt Tư Khổng Thanh Đồng.

“Ách...” Lau nước mắt ngồi xuống “Là nó?”

Bất đắc dĩ! ! “Ân!”

“A...” Như thế nào mới là nó, như thế nào đau như vậy... Về mặt hắc tuyến.

Nghiêm Tín Triệt nhìn Thanh Đồng ngơ ngác, đột nhiên muốn tìm đại lương ghim chết chính mình đi.

Nhìn được ăn không được, hơn nữa đến như vậy mới biết ăn không được! Trời xanh ah! ! Ta với người có cừ oán ah! !

Xem ra chỉ có thể trước làm hảo phu quân ‘Vì người quên mình’ rồi. Xoay người xuống giường, đầu đầy hắc tuyến chính mình đi giải quyết!

Thanh Đồng vẫn ngồi ngơ ngác tự hỏi vấn đề kia, như thế nào mới là nó đã đau như vậy, nhất định là hần lừa gạt mình, ân, nhất định là như vậy! Ngủ!

Nghiêm Tín Triệt cảm giác mình đời trước nhất định là thiếu nợ hần đấy! Ah ah ah ah ah ah! ! !

31. Chương 31: Đồng Chủ Tử

Ngày hôm sau vừa đem Thanh Đồng từ trong chăn lòi ra cửa liền vang lên.

“Ai?” Mau đứng lên! Còn dám trốn bên trong!

“Đương gia, là, là Tước nhi.”

Tức nhi? Nàng tới làm gì? “Vào đi!”

Cửa két một tiếng bị đẩy ra, hai tiểu nha hoàn cúi đầu đi tới, mặt cũng đã hồng không thôi, tiến đến càng không biết nhìn cái gì mới tốt “Nhị nương bảo ta mang canh đến cho đương gia cùng Đồng chủ tử.”

Đồng chủ tử? Ở bên trong màn thò ra hơn phân nửa thân thể, “Là ta sao?”

“Vâng, sáng nay Đại nương phân phó sau này cũng gọi ngài Đồng chủ tử.” Ấp úng mở miệng, trông thấy Tư Khổng Thanh Đồng quần áo không chỉnh tề, mặt thoáng phát đỏ thêm vài phần.

Ha ha, Đồng chủ tử! Nhảy xuống giường, một bả nhào vào trong ngực Nghiêm Tín Triệt “Các nàng kêu ta Đồng chủ tử rồi, đương gia em tại không ~” Hoàn toàn đắm chìm tại danh hào vừa được gọi, hoàn toàn không để mắt đến còn có người khác tồn tại.

Nghiêm Tín Triệt dùng dùng đem hân ôm ngang người ném vào trong màn! Mặc thành như vậy còn chạy ra! Chân còn trần trụi! ! Hừ! Lạnh lùng ném ra hai chữ “Mặc quần áo!”

Lại cả buổi không có động tĩnh, sau nửa ngày, ở bên trong màn truyền tới một tiếng nhỏ như muỗi kêu, “Bắn rồi...”

Hai cái tiểu nha đầu cứng đờ tại chỗ, đi không được ở cũng không xong, chỉ biết hai tai đỏ bừng cúi đầu. Nghiêm Tín Triệt trong lòng vô số lần muốn chết! Đó là một cái oan gia gì! !

Còn không biết xấu hổ nói, nếu không phải bởi vì người, quần áo cũng không bị ‘bắn’.

Lúc này, một thân váy dài đỏ tươi xinh đẹp đi vào, mở miệng liền là “Ôi!!!! Như thế nào đều đứng nha, tiểu Đồng nhi của ta đâu rồi!”

Nghiêm Tín Triệt vừa thấy nàng đầu càng đau.

Tư Khổng Thanh Đồng từ trong màn thò ra cái đầu nhỏ, ngọt ngào kêu lên một tiếng: “Tam nương!”

“Ai ~ Đồng nhi của ta nha, Tam nương tới thăm người một chút xem có bị người ăn xong lau sạch hay không!” Đưa tay véo khuôn mặt nhỏ nhắn thủy nộn.

“Không có, Đồng nhi ngủ rất thoải mái!” Thằng này là khờ thật hay là giả ngu đây - - “Nhưng là quần áo mới Tam nương làm cho Đồng nhi bị bắn rồi.” Lập tức ủy khuất.

“Ai ôi!!! Không có gì đáng ngại.” Vẫy tay, tiểu nha hoàn tiến đến bưng một xấp quần áo, Tam nương tiện tay cầm một bộ tiến đến bên trong màn, “Tam nương hôm qua thấy người ăn mặc xinh đẹp, suốt đêm gọi người làm cho người mấy bộ, người trước mặc tạm, sau này Tam nương chậm rãi làm cho người, cam đoan không sợ bắn! Ah ha ha ha.” Dáng cười lẳng lơ, nhất là thời điểm nói ‘Không sợ bắn’ chăm chăm nhìn thẳng vào Nghiêm Tín Triệt, ánh mắt kia, tuyệt đối có thâm ý!

Nghiêm Tín Triệt muốn khóc! Trước kia khi còn bé Tam nương thích nhất chà đạp hân rồi, nào véo má, nào chải đầu búi tóc, đem hân ăn mặc thành nữ nhi! Hiện tại lại có thêm kẻ dở hơi Tư Khổng Thanh Đồng như vậy, thời gian này không biết bao giờ mới qua đi đây!

“Tam nương, người biết rõ hân là nam còn làm nhiều như vậy.” Vô lực.

“Ai ôi!!! Qua mấy ngày này, đợi Mộng La đi cũng có thể tiếp tục mặc ah” Ghé sát vào hân, chớp mắt, “Tăng thêm tình thú!”

Thần ah, đây là người nào! !

“Không nói không nói, ta còn có chính sự, tiểu Đồng nhi ta đi đây!” Dứt lời liền rời đi. Bạn đang ?

Lưu lại Nghiêm Tín Triệt dở khóc dở cười.

Tư Khổng Thanh Đồng còn hấp tấp chạy tới, lôi kéo khung cửa: “Tam nương đi thông thả! Nhớ rõ làm thiệt nhiều thiệt nhiều quần áo xinh đẹp cho ta! !”

32. Chương 32: Bằng Hữu

Giày vò hồi lâu Thanh Đồng đã sớm đói bụng, tiếp nhận canh tổ yến trên tay Tước nhi nhiệt tình ăn.

Có thể không ăn sao, đây chính là Nhị nương sáng sớm bận rộn làm cho người đầy, đại bổ!

Nghiêm Tín Triệt nhìn nhìn Thanh Đồng hôm nay mang váy phần hồng thêu lá sen nhỏ, khoe miệng một mực co rút, trong lòng tự nhủ yêu nghiệt ah, yêu nghiệt! !

“Đương gia, ” Tước nhi gương mặt đỏ thắm, “Nhị nương đặc biệt phân phó để cho ngài cũng ăn.”

Ách... - . -

Xem ra, Thanh Đồng ngày hôm qua tiếng hét uy lực mười phần, viện Nhị nương cũng nghe được rồi.

Tiểu tử kia còn ha ha đưa qua một chén canh, “Vừa vặn uống rất tốt!”

- . -! !

“Mới sáng sớm húp cháo sao được, ta đã làm một ít điểm tâm cho Nghiêm đại ca.” Đang nói chuyện Tạ Mộng La liền đi đến, ngồi vào chỗ của mình mới nói, “Ta thấy cửa không khóa liền tự đi vào.”

Nguồn :

“Mộng La tỷ tỷ!” Ngọt ngào mở miệng.

Gọi đến khiến Tạ Mộng La sững sờ, hôm qua gặp được cảnh tượng như vậy hôm nay sáng sớm mang tới điểm tâm, rõ ràng là đến đoạt người, như thế nào hần còn thân thiết như vậy, giả bộ! Nhất định là giả bộ!

Đang nghĩ ngợi, Thanh Đồng đưa qua một chén canh nhét vào trong tay nàng, lại nhanh trở về vui thích uống canh của mình, “Mau nếm thử, Nhị nương của ta làm đấy, vừa vặn uống rất tốt!”

Ặc, càng thần thờ, đây là ý gì? Nhìn không ra chính mình là coi hần như tình địch mà đến sao!

Xem ra này thật đúng là không có nhìn ra, trong mắt Thanh Đồng đưa cho ăn chính là đưa cho ăn, ai quan tâm người là sáng sớm đến làm cái gì, hướng chi với trình độ IQ cao của hần, sớm đã cảm thấy Nghiêm Tín Triệt là của mình rồi, thiếu ngủ cùng nữa thôi có thể không phải là của mình sao! !

Nghiêm Tín Triệt buồn cười, nhìn Tạ Mộng La thần sắc mơ hồ, trong lòng tự nhủ, thế giới của người ngốc đôi khi cũng không tệ ~ ăn điểm tâm!

Vốn mỗi lần Tạ Mộng La đến cũng muốn ở lại mấy ngày nói chuyện tình huống bên kia, hoặc là cùng mọi người các phòng viện tâm sự, có Thanh Đồng nàng ngược lại cảm giác mình có chút dư thừa rồi.

Hình như Thanh Đồng người ta không có cảm thấy như vậy, mỗi ngày lôi kéo Tạ Mộng La chạy lung tung khắp Mục Phong Bảo, cưỡi ngựa, bắt cá, cho thỏ ăn, nhặt trứng gà, giống như hai cái nha đầu ngốc, thường xuyên dính chặt lấy nhau.

Cũng khó trách Tạ Nhị tiểu thư ánh mắt không tốt, nhiều ngày như vậy cũng không nhận ra hần là nam, còn đề nghị hai người kết bái tỷ muội, Nghiêm Tín Triệt nghe thấy liền lôi hai người trở về - . -

Trước kia Thanh Đồng một người còn đỡ, hiện tại lại thêm Tạ Mộng La, ngày bình thường nghiêm túc giỏi giang đã quen, thành linh gặp gỡ tiểu quỷ tinh nghịch như vậy, lại cũng nổi lên tính ham chơi, khiến cho mỗi ngày có người đi cáo trạng với Nghiêm Tín Triệt.

33. Chương 33: Triệt Triệt

“Không đúng không đúng, là đường!”

“Đây là cái gì?”

Ném thử “Muối!”

“Ah! Nhầm rồi!”

“Không có việc gì không có việc gì, lại đổ vào một ít đường là được rồi!”

“Có thể sao?”

“Đổ nhiều một chút!”

Đổ vào nửa lọ!

“Củi ở đâu?”

“A?”

“Làm sao đốt lên?”

“Không biết!”

Trời mới tờ mờ sáng, trong phòng bếp đã loạn cào cào, xoong nồi bay đầy trời, bột mì, vạc nước cũng méo mó nằm trên mặt đất.

Đầu bếp mập mạp vừa tiến đến liền tròn tròn mắt, “Tổ tông bà cô ah, các người đây là đang làm cái gì thế!” Lệ tuôn.

Quay đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn nhem nhuốc “Tỷ tỷ, sao lửa không lên!”

Đầu bếp hôm qua đã xác định không có gì tốt đẹp rồi, sáng sớm bị bắt làm cu li không nói, lát nữa còn muốn thu thập cục diện rồi rầm chông chắt như vậy, hẳn muốn đi cáo trạng!

Giăng co cả buổi, đại công cáo thành!

Đem thành quả vui vẻ chạy đến viện Nghiêm Tín Triệt.

Ầm, dùng lực đẩy cửa ra “Triệt Triệt! Ăn cơm a!” Hưng phấn!

PHỐC, một ngụm trà phun ra, ho hai tiếng, tròng mắt! “Người gọi ta cái gì!”

“Triệt Triệt nha, hôm qua nghe Đại nương gọi người như vậy! ~ “

Hai bước đi đến trước mặt hắn “Đó là Đại nương! Không cho người gọi!”

Bệt miệng, “Vì cái gì?”

“Không có vì cái gì!”

“Bá đạo!” Hừ “Không nói đạo lý!”

“Bởi vì ta là chủ nợ của người! Nào có ai gọi chủ tử như vậy!” Lại tròng mắt!

“Hừ! Ta cũng là chủ tử! Ta là Đồng chủ tử!” Mắt to tròng mắt nhỏ! Xem ai mắt lớn hơn!

Nghiêm Tín Triệt trên trán nảy ra hai cái gân xanh, sao không học cái gì tốt một chút ! ! !

“Ách, Nghiêm đại ca, chúng ta là mang tới điểm tâm.”

“Điểm tâm?” Chỉ vào khay trên tay Thanh Đồng bên trong có cái vật gì đó đen sì “?”

“Ân!” Đồng loạt gật đầu!

— . —

“Các người làm sao?”

“Ân!” Lại gật đầu!

— . -...

“Ta còn có việc, đi trước!”

Nhìn nhau, đuổi theo! !

34. Chương 34: Lấy Được

Theo hai người truy đuổi, Nghiêm Tín Triệt vẫn là ăn hết, không chỉ hán ăn hết, cái gì Đại nương Nhị nương, Đại trưởng lão Nhị trưởng lão cũng đều không một ai may mắn thoát khỏi, hiện tại ai trông thấy hai người bọn họ đều trốn lẹ.

Nghiêm Tín Triệt vừa né cả buổi đi ra, ngang qua viện của Thất trưởng lão, liền nhớ tới còn có sự tình quan trọng hơn chưa có xử lý đây này!

“Thất thúc! Thất thúc người sao vậy?”

Một lão ông râu trắng từ trong khe cửa nhô đầu ra, trái phải nhìn một cái, nhỏ giọng hỏi: “Không có đi cùng hai đứa nhỏ kia chứ!”

“Không có, người yên tâm!” Dứt lời phụ giúp Thất trưởng lão vào nhà đóng cửa lại.

Thở dài nhẹ nhõm “Vậy là tốt rồi vậy là tốt rồi, hai đứa tổ tông quá ăm ỉ!” Quay đầu lại nhìn Nghiêm Tín Triệt đứng đó, “Người đến làm gì vậy? Ăn xong đau bụng rồi hả?”

“Không, ta chính là đến xem Thất thúc.” Hắc hắc, vẻ mặt cười gian.

“Hừ ” Đưa tay ném hai vị thuốc vào trong lò được “Ta còn không biết người sao! Gặp phải chuyện gì, nói mau!”

“Nha, Thất thúc, ta là muốn chút đồ vật.” Chà xát tay.

Đồ vật? Quay đầu ngoắt một cái ôm lấy đồ vật trên bàn “Người đừng mơ tưởng tịch thu tẩu hút thuốc của ta! !”

“Không phải tẩu hút thuốc, không phải tẩu hút thuốc!” Khoát tay.

“Thật sự?” Bán tín bán nghi “Người không phải là Thất Nương phái tới hay sao?”

“Ta tới là muốn một chút được...”

Nguồn :

“Được? Bị bệnh?”

“Không có, là được...” Lại chà xát tay.

“Ai nha! Có chuyện nói mau! Không phải phong cách của tiểu tử người! !” Râu ria nhanh chóng dựng lên.

Được rồi, bắt chấp đi! “Thất thúc, có thuốc bôi trơn không, để không bị đau ấy”

“Ah!” Thất trưởng lão hí mắt cười cười, trong lòng tự nhủ tiểu tử người là vì chuyện này đến đây. Trở lại từ trong tủ thuốc lấy ra bình nhỏ nhét vào trong tay hán “Hôm nay đặc biệt chế cho người đấy!”

Nghiêm Tín Triệt không thể đẹp mặt hơn được nữa, vừa mới ra đến sân, đằng sau liền truyền đến một tiếng rống: “Đến mai làm mùi sữa bò mà tiểu tử người thích!”

Một tiếng này nội lực mười phần, ít nhất nửa cái lâu đài mọi người đều nghe thấy được, hán sau này biết để mặt vào đâu ah!

Tư Khổng Thanh Đồng! Người mới đến mấy tháng? Dem người của toàn bộ lâu đài đều không bình thường rồi, người đền cho Lão tử! Thêm vào sổ nợ! !

35. Chương 35: Cây Năm

Đêm đã khuya, Tạ Mộng La nằm cả buổi vẫn là ngủ không được, thẳng tắp nhìn chăm chăm vào ván giường ngẩn người.

Chính mình thích Nghiêm Tín Triệt trước, thế nhưng Thanh Đồng vừa mới tiến lâu đài liền được chuẩn phu nhân, theo lý thuyết mình có lẽ hận đến ngứa răng mới đúng, như thế nào ở chung vài ngày phát hiện hán

cũng không có đáng ghét như vậy, ngược lại là có loại cảm giác nói không nên lời, hình dung như thế nào nhỉ, đại khái là tự nhiên a, không có đáng về kịch cỡm cũng không có giả bộ, đơn thuần tinh khiết như vậy, sau đó bất tri bất giác trở thành bằng hữu.

Mẫu thân qua đời sớm, trường tử sau đó cũng lập gia đình, chính mình liền đi theo phụ thân dốc sức làm việc, lại là ở nơi biên cương hẻo lánh khắc nghiệt, hiện tại thành lỉnh có người không hề phòng bị tiếp cận chính mình cũng có chút không tiếp nhận kịp? Tạ Mộng La ah Tạ Mộng La, người cuối cùng vẫn là tâm địa mềm mại!

Xuất thân, không biết như thế nào đột nhiên từ trong đầu nhảy ra một cái thân ảnh.

Dùng sức lắc đầu! Như thế nào đang êm đẹp lại nhớ tới người kia rồi! Đứng dậy, thu dọn đồ đạc!

Vừa rạng sáng ngày thứ hai Thanh Đồng nghe nói Tạ Mộng La phải đi, liền gào khóc hô hào để cho nàng ăn cơm trưa rồi hãy đi, còn nói Nhị nương làm súp sâm nhưng uống ngon nhất, uống xong rồi đi!

Đúng lúc Nghiêm Tín Triệt muốn bàn sự tình cho cửa hàng bên kia, Tạ Mộng La sau giờ Ngọ lại đi cũng không sao, liền tiến vào thư phòng cùng Nghiêm Tín Triệt.

Thanh Đồng nghe xong Mộng La đã đáp ứng, cao hứng vô cùng, cầm theo giỏ nhỏ chạy đi, còn ồn ào cái gì ‘Ta đi hái nấm!’

Quả thực, hầu hạ tiểu tổ tông khắp thế giới chạy loạn, nếu tìm người theo dõi hẳn còn không còn sớm bị hẳn mệt chết đi! Hơn nữa Tạ Mộng La buổi chiều sẽ đi, tất cả mọi người đều tập trung xếp đồ đạc lên xe.

Nghĩ đến hẳn thực to gan như vậy, trộm đi ra từ cửa sau chạy đi rồi! Hẳn nhớ rõ lần trước Nhị nương dẫn hẳn đi chơi qua núi, chỗ đó có nấm, chắc chắn, tươi non mỡ màng, Mộng La tỷ tỷ khẳng định thích ăn! W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Thật vừa đúng lúc! Không trùng hợp không thành sách! Làm sao lại trùng hợp như vậy!

Mới vừa đi không có hơn 10m, trước mặt liền chụp xuống một bao vải to!

36. Chương 36: Bị Bắt

“Cái gì? Nữ!” Một cái bạo lật! “Mẹ nó ai bảo người bắt cái nữ nhân trở về!”

“Bang chủ, không, không có ai đi ra, chúng ta đều ngồi hai ngày rồi.” Ủy khuất.

“Người mang nữ nhân trở về thì dùng được cái rắm! Đưa đi, đưa trở về! !” Không kiên nhẫn!

“Đừng, đừng nha bang chủ, quần áo cô ta mặc chính là chất liệu tốt, chắc chắn là thứ đại gia hỏa!”

Đại gia hỏa... Tư Khổng Thanh Đồng khoe miệng co quắp, trong lòng tự nhủ, hình dung, thực rất khác biệt!

“Có thể là cái đại gia hỏa gì?” Lại một cái bạo lật! “Người xem nàng gầy như thế!”

“Nói không chừng là tiểu lão bà của hẳn?”

Thanh Đồng tức giận! Người mới là tiểu lão bà! Cả nhà người đều là tiểu lão bà! Lão tử là đại phu nhân! !

“Thế nào lão bà còn phân lớn nhỏ? Mở ra, mở ra nhìn!”

Bao tải giật một cái mở ra, người chung quanh hít sâu một hơi, Thanh Đồng nháy mắt hơn nửa ngày mới miễn cưỡng thích ứng ánh sáng bên ngoài.

“Má ơi, đây là tiên nữ hạ phàm để cho chúng ta tới bắt sao!”

Một bả lật ra tên đứng đằng trước, hùng hổ đi tới một người cao lớn vạm vỡ : “Người là ai!”

PHỐC, Thanh Đồng nhin không được bật cười, mấy người không ngớt nói chuyện ‘khác thường’ lớn lên cũng rất khác biệt!

Nguyên một đám làn da ngăm đen, cao lớn vạm vỡ, râu dựng mắt tròng, có tên trên mặt còn mang theo sẹo, mười phần tà ác, nhưng lại mặc quần áo người Hán vừa nhỏ lại mỏng, cách mặc cũng là sai lầm lắm chồng chất, thật sự là như hài kịch rồi!

Ngửa đầu “Người là ai?”

“Người, người hỏi ta! Ta còn muốn hỏi người đây này! !” Đại hán tròng mắt!

Không phải chỉ là tròng mắt sao, chớ sợ chớ sợ, bình thường tròng Nghiêm Tín Triệt không ít, luyện được ~ “Ta là Mục Phong Bảo bảo chủ Đại phu nhân! Mục Phong Bảo người cũng dám gây, người chán sống a! Mau đưa ta trở về, Triệt Triệt còn có thể tha người một mạng!” Dứt lời, đứng lên bình tĩnh vượt qua mấy tên cao lớn, chạy tới bàn nhỏ uống trà.

“Triệt Triệt? Là cái gì? Ta muốn tìm Nghiêm Tín Triệt ! !”

Thực ngốc...

Về lên chân bắt chéo, uống trà, câu được câu không “Người tìm hán làm gì vậy? Sốt ruột vậy?”

Đại hán càng nóng nảy! “Hán đoạt vợ của ta! !”

PHỐC! Một miệng trà không hề báo trước, toàn bộ phun trên mặt đại hán “Người nói cái gì! !”

37. Chương 37: Là Ai

Vừa lau nước trà trên mặt! “Hán đoạt lão bà của lão tử! !”

Cái gì! ! “Giỏi lắm Nghiêm Tín Triệt, dám sau lưng ta tìm người khác, là đoạt cơ đấy! ! Ta, ta ” Một bên nói một bên đưa mắt nhìn khắp nơi, theo góc tường quơ lấy cây gậy “Ta đánh chết, đập chết người!”

“Ai ai ai!” Một đám tranh thủ vây quanh ngăn lại hán “Vô công của hán cao vô cùng!”

“Ta biết rồi!” Giây dụa, buông ra lão tử!

“Người, người là lão bà của hán sao, tại sao đối với chúng ta hung ác như vậy.”

“Lão tử đều bị người ta đội nón xanh!” Tròng mắt! “Thả ta ra!”

Đại hán gãi gãi đầu, trong lòng tự nhủ nguyên lai nữ tử Trung Nguyên đều bư hán như vậy ah!

Nhìn người ngăn hán không buông tay, Thanh Đồng quýnh lên dứt khoát há miệng cắn xuống!

“Ai nha! Bang chủ, quý nhỏ cắn người!”

Không đợi hán nói xong, Thanh Đồng cầm chén trà phi tới tấp “Nhanh đi đem hán bắt tới! !”

“Ai ô ô.” Một đám người trái phải tránh lẹ, gà bay chó sủa “Không phải chúng ta không bắt, đúng, đúng ra là vào không được ah!”

“Ta mặc kệ! !” Ném nữa!

“Bang chủ, nữ nhân này quá lợi hại, không được ta phải trối nàng lại a!” Lại trốn!

“Người bị ngu ah, người đã quên nữ nhân Trung Nguyên là không thể động vào sao, nếu không lão tử còn phí nỗ lực làm gì!” Cũng trốn!

Thanh Đồng ném đi cả buổi, vịn cái bàn thở.

Đại hán cẩn thận từng li từng tí mon men bò tới “Người dẫn chúng ta đi vào không được sao, bọn hán chắc chắn cho người vào!”

W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

Ah! Vỡ trán, ý kiến hay! Nhưng là “Lão bà người là ai?”

38. Chương 38: Ba Mộc

“Là Ba Mộc!” Tạ Mộc La nhìn thẻ gỗ trong tay Nhị trưởng lão “Đây là vật của bọn cướp!”

“Ba Mộc là ai!” Bất kể là ai, chỉ cần dám làm Thanh Đồng bị thương hẳn nhất định chết không toàn thây!

“Nói ra rất dài dòng, tóm lại trước tìm được Đồng nhi đã!”

— . —

“Cái gì! Mộc La tỷ tỷ!” Kinh hãi “Nàng kết hôn rồi hả? !”

“Cái này” Đại hán gãi gãi đầu “Còn chưa có, nhưng, nhưng là ta sắp cưới được nàng về rồi!” Nói nghiêm túc!

“Mộc La tỷ tỷ là tự mình đến đây, không phải là bị đoạt đến đâu a!”

“Hừ!” Trừng mắt “Ta mặc kệ, chỉ vì một đồ bỏ Nghiem Tín Triệt nàng mới không cùng ta kết hôn, lần này nói gì ta cũng phải đem nàng trở về!”

“Nha! Không còn kịp rồi!” Đột nhiên nhớ tới!

“Nha, không kịp cái gì!” Đại hán kinh ngạc nhìn Thanh Đồng.

“Nhanh mang ta trở về! ! Nhanh lên một chút nhanh lên một chút!” Luống cuống tay chân!

Đại hán nhất thời cũng luống cuống “Tạ Nhị tiểu thư thế nào rồi! Người nói đi ah! !”

“Ai nha! Ai nha! Chớ cản đường!”

Vừa chạy tới cửa, thanh âm quen thuộc liền truyền vào, “Ba Mộc người nghe, đem Thanh Đồng giao ra đây ta tha cho người một mạng!” Nội lực mười phần!

Triệt Triệt! Là Triệt Triệt! !

Mạnh mẽ đẩy cửa ra! Triệt Triệt tới cứu ta rồi!

“Đồng nhi!”

Chạy chạy chạy! Phốc! “Triệt Triệt! Ô ô, Triệt Triệt!”

“Như thế nào? Bọn hán có làm người bị thương không!” Lo lắng xem xét, tâm đều muốn nhảy ra ngoài.

“Ô ô ” Lắc đầu “Bọn hán lừa gạt ta, bọn hán nói người không thích ta nữa, ô ô.”

Mọi người hắc tuyến, trong lòng tự nhủ chúng ta nói lúc nào...

“Nghiem Tín Triệt!” Đại hán đuổi ra “Nạp mạng đi!” Quay quay đại đao xông thẳng tới!

Ôm chặt Thanh Đồng, bên kia lại xuất hiện một thân ảnh, một bả đề lại sống dao “Ba Mộc người điên rồi!”

39. Chương 39: Cùng Một Chỗ

“Hừ!” Hung hăng rút về đại đao.

“Nghiem đại ca các người không có sao chứ!”

Thanh Đồng lắc đầu.

Nhìn đứa nhỏ trong ngực nắm chặt chính mình, may mắn hẳn không có việc gì, “Người như thế nào đến nơi này!” Giả vờ giận!

“A... là bọn hán bắt ta đến đây...” Ủy khuất.

“Tại sao lại chịu thả người đi?”

Người cao lớn trừng mắt: “Hắn nói cái gì không tốt rồi không còn kịp rồi, ngăn đều không được, ta cho rằng Tạ Nhị tiểu thư...” Nhìn Tạ Mộng La, thanh âm cũng là càng ngày càng nhỏ.

Không kịp? “Cái gì không kịp?”

“Chậm chút nữa liền không kịp ăn súp sâm nhưng Nhị nương làm rồi!” Tiểu lông mày hơi nhíu, vẻ mặt nghiêm túc!

Ặc...

Một bữa cơm đi qua, mọi người đại khái cũng đều đã minh bạch chân tướng sự tình, Ba Mộc là bang chủ bọn cướp, nguyên lai là một đám cường đạo trên đỉnh núi gần biên cương, được triều đình chiêu an, để cho bọn hắn lên núi trị an, mà Tạ gia vận chuyển vải vóc thường xuyên đi qua con đường kia, dần dà liền quen thuộc, cũng chậm chậm mà thích Tạ Mộng La, vì vậy đem người đi cướp cô dâu, đoạt mấy lần đều bị đánh cho to đầu, sau đó đi nghe ngóng mới biết được người ta Nhị tiểu thư đã sớm có người trong lòng, cho nên dứt khoát liền đuổi tới đây, ngồi chờ vài ngày đều không có xông vào Mục Phong Bảo, Thanh Đồng thì ngược lại, chính mình đưa tới cửa rồi, sau đó mọi người biết rồi đấy.

Lại cạ một chén! “Đại hán, người quả nhiên là phế vật, đã lớn đùng như vậy rồi, như thế nào đi đoạt người cũng bị đánh.”

Ba Mộc quét ngang “Cái gì bị đánh, mấy cái tên tiểu tử ông đây cũng chấp hết! Lão tử, lão tử là bị Nhị tiểu thư đánh thôi.”

Tạ Mộng La mặt đỏ lên, trong lòng tự nhủ nói làm gì vậy!

“Cái gì? Người bị nàng đánh?” Thanh Đồng trái ngó ngó phải ngó ngó, thấy thế nào cũng không giống ah.

“Đây không phải là người Trung Nguyên các ngươi nói sao, không thể đụng vào nữ nhân, nàng đánh ta ta lại không thể đánh trả, chỉ có, chỉ có để bị đánh thôi!” Tức giận.

Tạ Mộng La vừa trừng mắt, Ba Mộc ngượng ngùng cầm miệng.

“Ah ~ như vậy nha.” Thăm dò xong ” Mộng La tỷ tỷ, người thích đại hán vạm vỡ này sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc.

Tạ Mộng La mặt càng đỏ hơn, nào có ai trước mặt nhiều người như vậy hỏi chứ!

Thanh Đồng cùng Ba Mộc cùng một đám huynh đệ đôi mắt cún con trông mong nhìn nàng, thấy nàng không nói chuyện, chẳng lẽ lại là không thích hắn?

“Mộng La tỷ tỷ, ưa thích giống như ta cùng Triệt Triệt vậy ” Hai tay quấn lên cổ Nghiêm Tín Triệt, hận không thể cả người đều du trên người hắn “Mỗi ngày cùng hắn một chỗ, cũng không xa rời nhau! Không thích nha...” Trái nhìn phải nhìn, liếc Ba Mộc, “Tựa như cùng hắn một chỗ rầu~, thấy thế nào đều không đẹp mắt bằng Triệt Triệt!”

Nghiêm Tín Triệt trong lòng tự nhủ người đây là tác hợp người ta hay là quấy rối vậy!

Ba Mộc đoán chừng nghe cũng không hiểu nhiều lắm, nhưng vẫn nhiệt tình gật đầu.

“Cướp dâu là chuyện chỉ có thổ phỉ mới làm” Mộng La đỏ mặt mở miệng “Người Trung Nguyên đều là đến thăm cầu hôn.” Nói xong đỏ mặt bỏ chạy.

Ba Mộc sửng sốt, nhìn các huynh đệ của mình “Nàng đây là ý tứ gì?”

Lắc đầu, lại lắc đầu.

Lại nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Nghiêm Tín Triệt “Ý tứ gì?” Nguồn :

— . —

40. Chương 40: Che Mặt

Tiến chân Tạ Mộng La cùng bọn Ba Mộc, Nghiêm Tín Triệt dắt Thanh Đồng trở về, “Sau này không cho phép lại mặc nữ trang!”

“Vì cái gì?” Giơ chân!” Còn có thiệt nhiều quần áo mới chưa có mặc qua đây này!”

“Không có vì cái gì! Toàn bộ tịch thu!”

“Vì cái gì! Vì cái gì!” Không đi! Làm nũng!

“Ta nói, không có vì cái gì!” Kéo!

Còn không đi!

Lông mày dựng lên, “Có đi hay không!”

Quay mặt! Không đi!

Một phút đồng hồ, hai phút...

“Ah ah ah! Thả ta xuống! Ta sợ độ cao! Hồn dân! Cạn bã! Mau buông ta ra! !” Đá đá đá!

Vỗ vỗ mông Thanh Đồng “Thành thật một chút!” Khiêng người còn quấy!

Chúng ta Nghiêm Đại đương gia đánh chết sẽ không thừa nhận là vì ghen tỵ người khác thấy được bộ dạng của Thanh Đồng, cho nên! Nữ trang toàn bộ tịch thu! Sau này chỉ cho phép mặc cho một mình hấn xem!

Đem hấn hướng trên giường quăng lên.

“Ai ôi!!! Cái mông của ta!” Nghiêm Tín Triệt người cạn bã!

Khí tức tới gần. Nguồn :

Phục hồi tinh thần lại, kéo chăn, bảo vệ “Người muốn làm gì vậy!”

“Nghe bảo hôm nay có người muốn dẫn người đến Mục Phong Bảo giết ta.” Kéo ra đai lưng Thanh Đồng.

Ặc... Ai mau miệng như vậy! Không được cho hấn biết! “Đúng vậy, đúng vậy... Ah! Người làm gì thế!” Giữ chặt quần!

Thế nhưng mà , có vẻ như đã chậm một bước...

Tiểu kê kê đã trong lòng bàn tay người kia rồi, thứ này rất giống chủ nhân của hấn, lớn lên tinh xảo đáng yêu. Vuốt ve.

“A...Đừng đụng vào đó.” Lôi kéo cổ tay của hấn muốn ngăn lại.

Khí tức thêm gần “Bận rộn mấy ngày, Đồng nhi không muốn sao?”

“Mới không có, người, người mau buông ra ah!” Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Phân thân trong tay dần dần trưởng lớn, tà tà cười, cúi đầu liền ngậm vào.

41. Chương 41: Lại Che Mặt

“Ah! Người...” Thân thể mạnh mẽ chấn động, không tự giác run rẩy, thất lưng càng vặn vẹo.

Đầu lưỡi tinh tế mơn trớn từng cái nếp uốn, cuối cùng dừng lại trên tiểu đầu no đủ, cười xấu xa, đảo qua khe rãnh phía dưới.

“Ah! ...” Run rẩy muốn phóng thích, không biết làm sao bị Nghiêm Tín Triệt bịt chặt “Ô ô, Triệt Triệt...” Khóc nức nở, càng là khó nhịn không ngừng vặn vẹo eo.

Đầu lưỡi lại quét lên cần cổ “Nói cho ta biết, muốn sao?”

“Ô ô, muốn.” Lòng mi dày run lên.

Nhẹ hôn cảm ” Đậu đỏ của Đồng nhi đâu rồi.”

Thanh Đồng hạ thân mặc dù lộn xộn, nhưng quần áo vẫn vướng trên người, lưng tung cởi bỏ dây lưng, lộ ra da thịt ửng đỏ, hai hạt tiểu hồng đậu lập tức bạo lộ trong không khí, quần áo trượt xuống, leo lên ôm lấy bả vai Nghiêm Tín Triệt, ưỡn ngực cọ lên quần áo trơn bóng của người nọ.

“Ân... Triệt Triệt...” Lòng mi khê run.

Cúi đầu ngậm lấy môi nhỏ, đem những rên rỉ nhỏ vun nuốt hết vào trong bụng, trên tay dùng sức.

Mới vài cái, Thanh Đồng liền ôm chặt Nghiêm Tín Triệt, cong lưng tiết ra. Cánh tay trên vai vô lực rơi xuống, trên mặt lộ vẻ đỏ ửng, cổ ngửa ra sau, mái tóc đen buông dài.

Hôn hai khoả thù du trước ngực “Hiện tại tới phiên ta.”

42. Chương 42: Tiếp Tục Che Mặt

Thanh Đồng đáng thương còn đang đắm chìm trong dư âm vừa rồi, cũng không biết Nghiêm Tín Triệt nói gì, liền cảm thấy dưới thân mát lạnh.

“Ân ” Ở trên người Nghiêm Tín Triệt vịn vẹo “Là cái gì...”

Hôn môi của hắn “Là thứ sẽ khiến cho Đồng nhi không đau nữa.”

Đầu ngón tay quẹt lấy một ít, độ ẩm lên cao, một cổ mùi thơm nhàn nhạt nhẹ nhàng đi ra, mùi vị kia... Nghiêm Tín Triệt lại tưởng đại thêm vài phần, động tác cũng càng vội vàng xao động.

Thăm dò vào một ngón tay.

“A...” khí tức bất ổn, khê cắn môi dưới.

Cảm giác này... Thật kỳ quái ah, từ nơi ấy một cổ cảm giác tê dại rơi vào thắt lưng, lại để cho hắn không khống chế được cong lên thân thể.

Nhìn người dưới thân thần sắc như si mê như say sưa, Nghiêm Tín Triệt không thể chờ đợi được lại thăm dò vào ngón tay thứ hai.

“Ân, đau...” Nỉ non, có chút nhú mào, hô hấp càng ngày càng dồn dập, Thanh Đồng hoài nghi mình đây là làm sao vậy...

“Đồng nhi thoải mái không?” Ngón tay xoay ngược lại, ấn nhẹ.

“Ah... Hồng mắt...” Chặt chẽ ngậm lấy ngón tay “Triệt Triệt... Ngứa.”

Vừa rồi nghe thấy được mùi thơm Nghiêm Tín Triệt đã cảm thấy khô nóng khó nhịn, nghe xong Thanh Đồng nói ngứa... Ngày mai nói Thất làm mùi thuốc lá đi!

“Đồng nhi thích không?” Trên trán đã tụ mồ hôi, ần nhần khó chịu, rồi lại không dám quá nóng vội làm thương hắn.

“Ô ô... Triệt Triệt, Đồng, Đồng nhi thật là khó chịu...” Lưng tung kéo quần áo Nghiêm Tín Triệt.

Thời điểm tìm được một mảnh lồng ngực rộng lớn nóng hổi, không chút do dự dán lên!” Ah!” Run rẩy, móng nhỏ uốn éo càng nhiều, nhẹ nhàng nức nở ghen ngào.

Nghiêm Tín Triệt vốn muốn một ngụm ăn mất tiểu yêu tinh, Thanh Đồng lại vô tình câu dẫn như vậy, nhìn nữa hắn cũng thành thánh nhân, mạnh mẽ cắn vào ba ngón tay!

“Ah! Đau quá ” Đôi mắt nhanh tràn ra nước mắt, ôm lại càng chặt.

Hôn tới khóe mắt hắn, thanh âm khàn khàn “Đồng nhi nghe lời, rất nhanh sẽ tốt.”

43. Chương 43: Còn Che Mặt

“Ô ô, mau đi ra, đau quá!” Rên rỉ làm sao mà câu nhân như vậy.

Ngón tay dài ở bên trong nhiều lần cọ xát, tìm được một nơi nhô lên, nhẹ nhàng nhấn xuống!

“Ah!” Thân thể mạnh mẽ run rẩy, tiểu kê kê phía trước thẳng tắp đứng lên!” Ah, Triệt Triệt, Triệt Triệt...”
Lồng ngực phập phồng, tiếng khóc nức nở.

Cũng nhịn không được nữa! Rút lại ngón tay, kéo hai bắp đùi trắng nõn bóng loáng áp ở trước ngực, cởi bỏ quần áo, hạ thân cực đại liền nhảy ra ngoài, trưởng đồ sạm, nổi gân xanh!

Nghiêm Tín Triệt còn sót lại một chút lý trí tại một tiếng nỉ non của hắn mà nhất thời sụp đổ, một cái động thân, hung hăng tiến vào!

“Ah! Đau!” Bàn tay nhỏ bé dùng sức đánh ngực của hắn “Ô ô, đau quá!” Nước mắt to như hạt đậu xoạch xoạch rơi xuống.

Nghiêm Tín Triệt cũng không dám động, ôm lấy nửa người Thanh Đồng đặt ở trên vai đỡ “Đồng nhi nghe lời, không khóc không khóc, là ta không tốt, là ta không tốt! Không khóc không khóc...”

“Ô ô, cặn bã, hỗn đản, vương bát đản, đau quá, ô ô, người mau đi ra! !” Kêu rên.

Nghiêm Tín Triệt cho dù khó chịu cũng phải đành lui ra, dù sao người này mới là bảo bối, về phần được hay không được sau này hãy nói a! Hắn là một vạn lần không nỡ để Thanh Đồng chịu ủy khuất.

Cắn răng cố nhịn rời khỏi!

“Ân...” Bên tai thanh âm nỉ non.

Trong nội tâm vui vẻ “Đồng nhi?”

Ôm chặt cổ của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn vui mừng càng sâu, ánh mắt vừa khóc hồng hồng nhiễm lên một tầng sương mù “Đừng nhúc nhích...”

Nghiêm Tín Triệt lập tức tâm tình thật tốt, đây là Thanh Đồng không nỡ hắn ly khai! Hắn hiện tại thậm chí có thể cảm giác được Thanh Đồng mập mạp mút lấy hắn.

Tinh tế tỉ mỉ vuốt lưng Thanh Đồng, lòng bàn tay nóng hổi, phảng phất đến mức cảm giác như hắn có thể vẽ ra một đốm lửa, liếm láp cần cổ Thanh Đồng “Cứ như vậy ôm Đồng nhi được không?” Thanh âm mập mờ trầm thấp, mỉa mai nhân tâm.

Mềm nhẹ gật đầu, đồ vật trong thân thể nhảy dựng, chính mình chậm rãi cũng có biến hóa, càng ngứa, càng khó nhịn, càng khát vọng...

Khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên, phả hơi thở nóng hổi lên cằm Nghiêm Tín Triệt, “Triệt Triệt... Đồng nhi thật kỳ quái...”

“Đồng nhi làm sao vậy?” Hôn trán hắn.

“Ta...” Xấu hổ lấy không biết mở miệng như thế nào, nghĩ tới nghĩ lui... Ngửa đầu hôn lên môi Nghiêm Tín Triệt.

Nụ hôn này không hề nghi ngờ là mời gọi hắn! Cuốn lấy đầu lưỡi mềm ngọt của Thanh Đồng, dưới thân dùng sức, toàn bộ đi vào! Nuốt vào toàn bộ rên rỉ của Thanh Đồng.

Ở bên trong vách tường ẩm ướt nóng hổi, chặt chẽ bao lấy chính mình, Nghiêm Tín Triệt lập tức hóa thân sói đói bắt đầu chạy nước rút!

“Ah! Triệt Triệt! Aa...” Miệng mở lớn thở hổn hển, thân thể nho nhỏ lay động theo động tác của Nghiêm Tín Triệt “A..... Ân ah...” Dầu bôi trơn ở bên trong để cho hắn toàn thân như nhũn ra, bị khoái cảm mãnh liệt hoàn toàn thay thế đau đớn lúc trước, hắn hiện tại chỉ có kêu rên, chỉ có ôm thật chặt Nghiêm Tín Triệt, hưởng thụ đại lực xỏ xuyên qua!

Đem hai chân hắn ép xuống, càng gần càng mạnh hơn!” Đồng nhi, gọi ta Triệt!”

“Ồ ô, Triệt... Ah, Triệt!”

Hôn nước mắt của hắn!

“Ah, chậm một chút... Ah! Triệt, Triệt...” Lung tung kêu tên của hắn, chặt chẽ ngậm lấy! Lưng uốn cong, một hồi co rút...

Lần thứ hai bạch trọc xuất trên bụng Nghiêm Tín Triệt, tràng diện mập mờ, hương vị lả lướt say lòng người.

Thân thể bủn rủn run rẩy không thể chịu được vận động như vậy, bàn tay nhỏ bé rơi trên mặt áo ngủ bằng gấm, thanh âm cũng khàn khàn, “Ồ ô, dừng... Không... Ah, Triệt...”

Nghiêm Tín Triệt thời điểm này là sói đói, hiện tại mặc kệ Thanh Đồng nói cái gì tới lỗi tai hắn đều là thanh âm mê người, hắn hiện tại chuyện duy nhất có thể làm, là một chút so một chút càng dùng sức, một chút so một chút càng sâu!

44. Chương 44: Không Che

Một đêm xuân, ngày hôm sau Nghiêm Tín Triệt lần đầu tiên không có đi luyện công sớm.

Nhìn Thanh Đồng trong ngực còn ngủ say như heo nhỏ, đem hắn hương trong lồng ngực của mình ôm càng chặt.

Với thể lực của hắn, như vậy còn không tính quá mệt mỏi, chỉ có điều ngày hôm qua vừa ném tư vị ‘người làm chồng’, hôm nay như thế nào cam lòng rời đi kiều thê cơ chứ, hồi tưởng đêm qua ôm Thanh Đồng đi tắm hắn mềm nhũn rên rỉ, thiếu chút nữa hắn lại lần nữa biến thân người sói, nhìn người trong ngực ngủ đến ngọt ngào mới thôi.

Lại nằm trong chốc lát, thấy Thanh Đồng ngủ rất ngoan, liền đắp kín mền cho hắn, đi nấu cháo.

Nương tử mệt mỏi thành như vậy, đương nhiên muốn tự mình xuống bếp săn sóc đầy đủ!

Vừa đẩy cửa phòng ra liền nghênh tiếp một đôi con người sáng ngời, mắt to vụt sáng vụt sáng nháy ah nháy, nhìn qua còn có chút ngơ ngác, bật cười, thả xuống khay đồ ăn trong tay, đi qua, kéo kéo chân: “Đồng nhi tỉnh rồi?”

Sau đó...

“Ah! Mưu sát chồng ah!” Cúi đầu!

Hừ!”Giết người!” Vứt nữa!

“Ta làm sao! Uy uy uy, đừng ném sổ sách!” Trái trốn!”Người là chê ta ngày hôm qua không đủ dùng sức sao!”

“Người còn nói! !”

“Vậy hôm nay tiếp tục là tốt rồi, không nghĩ tới Đồng nhi lợi hại như vậy!” Phải trốn!

Ah ah ah! Tức chết, “Không cho phép trốn!” Ta né!

“Nghiên mực người cũng ném! !” Ta nhảy!

Tả hữu né tránh tới gần, cánh tay dài chụp tới đem người ôm ngang ném trở lại trên giường.

Chết đi chết đi! Đạp đạp đạp! ! Ah! Ô ô... Đau quá.

Đột nhiên ngừng động tác, lại để cho Nghiêm Tín Triệt trong lòng xiết chặt, khẩn trương mà nhìn lại “Đồng nhi làm sao vậy?”

Nắm tay nhỏ liền tiếp đánh xuống “Người còn nói, ta, trên người ta đau quá!”

Nghiêm Tín Triệt sững sờ, lập tức thoải mái cười to, cũng không phải sao, ngày hôm qua không biết làm bao lâu, Thanh Đồng cũng không biết tiết bao nhiêu lần, khóc đến khàn giọng hắn mới bằng lòng dừng lại, mức độ vận động mạnh như vậy làm sao xương sống thất lưng có thể không đau.

Cười cười vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn “Là vi phu sai, nương tử đừng nóng giận.”

“Hừ!” Quay mặt!

“Ta làm cháo người thích nhất này.”

Vẫn không để ý tới!

Con mắt xấu xa liền đảo, áp tới ” Đồng nhi không đói bụng, vậy không bằng chúng ta tiếp tục chuyện ngày hôm qua a.”

Ặc, khuôn mặt nhỏ nhắn cứng đờ, giật ra giọng: “Ta muốn ăn cơm! ! !”

45. Chương 45: Đến Rồi

’n rồi

Liên tiếp vài ngày, Nghiêm Tín Triệt đều đem Thanh Đồng như lão Phật gia mà đối đãi, cái gì bóp eo đâm chân gọt hoa quả, chu đáo cẩn thận. Ai bảo chính mình đem người ta giày vò thành như vậy.

Thanh Đồng mấy ngày nay đều cảm giác mình mập lên, mặc quần áo đều có điểm hơi chật.

“Ah, ” Đưa vào một khối dưa “Ăn ngon ăn ngon.”

“Ah, ” Đưa vào hai quả nho “Rất ngọt rất ngọt.”

“Ah, ” Quay đầu “Không phải ! Muốn cái kia, không phải rồi, cái kia!”

Ăn ~ Đây mới gọi là nhân sinh chứ!

“Triệt Triệt, thật nhàm chán ah.” Bụng nhỏ tròn vo.

Ha!” Vậy...” Làm bộ muốn hướng bên trên đề lên.

“Ách, tiếp tục ăn đi.” – . –

Vào thu, trời cũng lạnh dần, Nghiêm Tín Triệt đắn đo Thanh Đồng không có việc gì đừng có chạy lung tung, đi dạo quanh viện cũng được, nếu lại bị bắt đi không phải lại để cho hấn gấp chết!

Tam nương bên kia cũng đưa mấy bộ trang phục mùa thu cho hấn, chỉ có điều đều là nam trang, lại để cho hấn hồi tưởng lại bộ dạng nữ trang trước kia. Không chỉ hấn không được tự nhiên, thời điểm vừa đổi về nam trang người ở bên trong lâu đài cũng có ảo giác hấn là nữ giả nam trang...

Ngày hôm nay thời tiết không tệ, đẩy cửa ra gió liền thổi tới, thích ý!

Nghiêm Tín Triệt đứng ngoài sân gương mặt đen thui, Thanh Đồng chạy đến, lay lay y phục của hấn.

“Triệt Triệt làm sao vậy? Không vui?”

Từ sau lưng Nghiêm Tín Triệt thò ra cái đầu, vẻ mặt kiêu kiêu không nổi mừng rỡ: “Thanh Đồng!”

46. Chương 46

Đột nhiên bị người ôm chầm lấy, khiến hấn choáng váng đầu, lại mơ mơ màng màng bị Nghiêm Tín Triệt đoạt đi, cả buổi mới nhìn rõ người tới “Hoàng huynh!”

“Trẫm tới đón người trở về!” Cháp tay sau lưng, ngẩng đầu ưỡn ngực!

Nghiêm Tín Triệt ôm chặt Thanh Đồng, nhàn nhạt một câu “Mơ tưởng.” Quay người trở về phòng, thuận tay còn sập cửa lại...

Tiểu Hoàng đế sững sờ ở cửa ra vào, sau nửa ngày mới giậm chân: “Trẫm không dẫn được hấn trở về! Sẽ, sẽ san bằng Mục Phong Bảo của người! !”

Điều bộ này, quả thực giống như bộ dạng tiểu hài nhi cãi nhau nha, hạ nhân đi ngang qua đều không có sợ hãi, quả thực là... Không có lực uy hiếp... !

Ồ ô... Đợi Tô đại nhân của trẫm đến, xem các người làm thế nào! !

Tô đại nhân? Đúng vậy, chính là Tô Ngữ Đường! Về phần tại sao không gọi Tô phi... Vẫn còn là thiếp thân đây này...

Phùng Tự Thư ở bên ngoài lo lắng đi vòng vòng, Hoàng Thượng đi vào cả buổi còn chưa ra, sợ là có cái gì không tốt? Có thể, có thể cũng không dám mạnh tay ah, đây là địa bàn của người ta không nói, Hoàng đế đi vào còn nói cái gì đại quân không được đi vào, hắn muốn đích thân mang Thanh Đồng đi ra, thật sự là phạm vào khó!

Bất chợt ngừng đầu, trông thấy một nam tử bên kia giục ngựa chạy đến, tay áo bông bành, dung mạo thẳng tuyết, chẳng phải Tô đại nhân của chúng ta đó sao, cứu tinh đến rồi!

Đôi mắt trông mong chờ người tới gần “Tô đại nhân, ngài mau đi xem một chút a!”

Xoay người xuống ngựa “Hoàng Thượng đâu?”

“Ở bên trong ah” Lệ tuân như suối “Hắn không để cho chúng ta đi vào, lại cả buổi không đi ra!”

Tô Ngữ Đường trong nội tâm biết rõ Nghiêm Tín Triệt sẽ không làm ẩu, nhưng vẫn là âm thầm oán trách Tư Khổng Cảnh Thịnh quá nóng vội, vung lên áo choàng lưu lại một câu “Ta đi xem.” Liền tiến vào.

Mọi người không biết Hoàng Thượng là bình thường, nhưng Tô Ngữ Đường lại là cực kỳ quen thuộc rồi, trên đường đi cũng không có người chặn hãm.

Bạn đang ?

Mới vừa vào trong viện, đã nhìn thấy một đứa nhỏ ngồi trước cửa phòng, nghe thấy động tĩnh liền ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tội nghiệp.

“Ồ ô, Tô đại nhân người đã tới, hắn không cho trẫm đi vào! !” Lên án!

Tô Ngữ Đường dở khóc dở cười, kéo hãm đến gõ cửa phòng “Tín Triệt, là ta.”

Nghiêm Tín Triệt phát ổng tay áo, cửa tự động mở ra “Bích đàm phiêu tuyết người thích nhất.”

Quả nhiên, trong phòng hương trà bốn phía, cười dặt tay Tư Khổng Cảnh Thịnh đi vào.

Tại đây hết thấy đều không thay đổi, Nghiêm Tín Triệt cũng như trước ngồi sau bàn lớn xem sổ sách, chỉ là, trong ngực nhiều hơn một cái Thanh Đồng, một cái đứa nhỏ hoạt bát xinh đẹp.

Tư Khổng Cảnh Thịnh xem cảnh tượng này, lúc ấy liền tặc mao rồi: “Người buông ra cho trẫm! Người sao có thể ôm hãm! !”

“Ta sao không thể ôm hãm?” Khóe miệng vênh lên 15 độ.

47. Chương 47: Hoàng Đế

“Hãm! Hãm là của trẫm!” Mặt đỏ gay!

“Nha.” Nâng chén trà lên thổi thổi “Bây giờ là của ta đấy!”

Ah ah ah ah ah! ! “Trẫm!” Đầu bốc khói “Trẫm muốn san bằng Mục Phong Bảo!”

Đặt xuống bát trà, ánh mắt nghiền ngẫm “Những lời này đã nghe qua.”

Thở huyết! Vì vậy, trận chiến này tiểu Hoàng đế hoàn toàn thất bại.....

“Triệt Triệt, người vừa nãy rất đẹp trai!” Hôn một cái!

Niết mặt của hãm “Ta sẽ không để cho người nào mang người đi!” Lại nói “Ca của người bao nhiêu tuổi rồi?” Như thế nào giống như đứa bé.

Nghiêng cái đầu nhỏ nghĩ nghĩ, “So với ta lớn hơn hai tuổi, bằng tuổi Mộng La tỷ tỷ!”

Trách không được...” Vậy hẳn vì sao gọi Ngữ Đường là Tô đại nhân? Không phải là phi tử của hẳn sao?”

“Hừ! Cái gì Ngữ Đường! Thân mật như vậy.” Trùng mắt, tức giận.

Bật cười “Đồng nhi ghen?”

Quay đầu “Còn lâu!”

“Vậy sao?” Bàn tay tham tiến vào trong áo, vuốt ve lồng ngực nhỏ.

“Hừ, hẳn gọi Tô đại nhân, là vì bọn hẳn còn chưa có động phòng...”

“Chưa động phòng? !” Tin tức này lại để cho người giật mình đấy, hẳn không phải nam phi tiểu Hoàng đế sủng ái nhất sao. Nguồn :

Vút quay đầu trở lại, bưng lấy mặt của hẳn, đối mặt, chăm chú! “Không cho người có ý kiến gì! Hẳn là Hoàng huynh của ta! Người là của ta! !”

PHỐC, Nghiêm Tín Triệt nén cười “Được được được, ta là của người, vĩnh viễn đều là của người!”

Tiếng đập cửa vang lên “Đương gia, Đồng chủ tử, cơm tối xong rồi.”

Đội Tư Khổng Cảnh Thịnh cùng Tô Ngữ Đường đến, Nghiêm Tín Triệt cùng Thanh Đồng đã sớm chờ ở đó rồi, thức ăn đầy bàn, thật đúng là đối bụng.

“Ha! Được ăn rồi! Mọi người ăn cơm! ~” Dứt lời Thanh Đồng liền vung đũa, ăn giống như tiểu trư.

Nghiêm Tín Triệt đưa tới một chén canh “Người chậm một chút.”

“Triệt Triệt, ăn thật ngon!”

Tư Khổng Cảnh Thịnh rất ít xuất cung, cho dù là ở ngoài cung ăn cơm cũng đều là các đại thần chiêu đãi, đĩa rau, chén rượu, đầy đủ mọi thứ, ăn gì tự mình lấy, thật đúng là, chưa ăn qua...

Xem hẳn bộ dạng nhìn trái ngó phải, Tô Ngữ Đường gấp một ít rau cho vào trong chén hẳn, nhàn nhạt mở miệng “Tại đây không thể so với hoàng cung, phải tự mình làm, cũng so với hoàng cung rất có cảm giác gia đình.”

Thanh Đồng không ngừng gặt đầu.

48. Chương 48: Ưu Thích

Nghiêm Tín Triệt cứ như vậy nhìn người đối diện, vài năm không thấy, hẳn trở nên thanh tú hơn rất nhiều, cũng càng mềm mại rất nhiều, thần thái như vậy trước kia không có, cũng rất xứng với tình cách của hẳn.

Ngẩng đầu trong lúc vô tình nghênh tiếp ánh nhìn của Nghiêm Tín Triệt, cười nhạt một tiếng, tiếp tục chiếu cố Tư Khổng Cảnh Thịnh ăn cơm.

“Ah! Ăn ngon quá!” Sờ bụng nhỏ tròn vo “Ta muốn uống súp ngọt, sau khi ăn xong ăn súp ngọt là tốt nhất rồi!”

Tiểu Hoàng đế vừa muốn mở miệng, đã bị Tô Ngữ Đường cản lại, trong lòng tự nhủ Hoàng đế ta đây là bực nào tôn quý, người mới rời đi một năm liền bị điểm tâm ngọt câu dẫn rồi! Ta muốn san bằng Mục Phong Bảo! !

“Súp ngọt đến rồi! ~ Nhị nương độc nhất vô nhị bí... Ah!” Vì đi quá vội, cũng không có chú ý bậc cửa dưới chân.

Cả bát canh nóng hừng về Tư Khổng Cảnh Thịnh trút xuống.

“Hoàng Thượng!”

“Đồng nhi!”

Hai người cơ hồ là đồng thời! Tô Ngữ Đường một tay chặn lại bát canh, tay kia đem Tư Khổng Cảnh Thịnh kéo rời ghế ngăn lại trong ngực.

Thanh Đồng phút chót cũng được Nghiêm Tín Triệt bảo vệ.

“Người không sao chứ!” Trăm miệng một lời!

Hai người cùng một chỗ mặt mũi đỏ bừng... Thật đúng là như là huynh đệ!

“Ah, Tô đại nhân!” Nóng vội kéo qua tay của hắn.

Toàn bộ cánh tay trái đều bị ướt nước, lộ ra một mảng da tay bị phỏng sưng đỏ.

“Ngự y! Nhanh truyền ngự y! !” Lo lắng xoay quanh.

Bật cười “Ồ đây lấy đâu ra ngự y, không có gì đáng ngại!”

“Ngữ Đường, đi chỗ Thất thúc xem một chút đi!”

“Àn!”

Trong phòng Thanh Đồng bôi thuốc cho Tô Ngữ Đường, Nghiêm Tín Triệt tựa trên ghế dựa lớn ánh nhìn nghiêng ngẫm, bàn tay ngỏ bé trắng nõn, bộ dáng cúi đầu rất nghiêm túc, ah ah ah, thật muốn hiện tại đem hắn đẩy ngã!

Hoàng Thượng của chúng ta đang cùng Phùng Đại tướng quân trong sân thảo luận ngày mai như thế nào san bằng Mục Phong Bảo, thấy được Phùng Tự Thư là không ngừng đổ mồ hôi, tiểu Hoàng Thượng càng nói càng hăng say, giống như là chuyện rất bình thường.

Nghe thấy được Tô Ngữ Đường trong phòng không ngừng lắc đầu.

“Tô đại nhân, người thích Hoàng huynh của ta đúng không.” Vẫn đang cúi đầu bôi thuốc cho hắn, thật giống như nói ‘Hôm nay ánh trăng thật tròn’.

Nghiêm Tín Triệt vui vẻ đi ra, trong lòng tự nhủ ai ưa thích ai người nhìn cái là biết!

Tô Ngữ Đường là cười không nổi rồi, lại giật mình, nói thầm “Hoàng Thượng thích người, ta hỗ trợ hắn mang người hồi cung.”

“Ta biết rõ hắn yêu thích ta.” ‘Không e dè’ cùng ‘Nói điều không biết ngược’ quả thực càng làm Tô Ngữ Đường kinh ngạc.

Nghiêm Tín Triệt lắc đầu, Ngữ Đường ah Ngữ Đường, người thật đúng là không hiểu Đồng nhi rồi!

“Ta cũng thích Hoàng huynh, cũng thích người, cũng thích Nhị nương Tam nương Lục nương ” Dừng một chút, quay đầu nhìn Nghiêm Tín Triệt “Có thể cũng không phải giống với kiểu thích Triệt Triệt!”

Xem biểu tình của Nghiêm đại gia đã biết rõ lời này có nhiều thâm ý.

“Ta cùng Hoàng huynh cùng nhau lớn lên, trong Hoàng cung chỉ có hai ta gần tuổi nhau, cho nên hắn yêu thích ta, thế nhưng người mới là phi tử của Hoàng Thượng, người mới thật sự là người hắn yêu thích!”

“Phi tử.” Tô Ngữ Đường cười khổ.

“Xem Hoàng huynh vừa mới khấn trương như vậy, ta đoán hắn nhất định cũng thích người, chỉ có điều chính hắn không biết mà thôi” Cái đầu nhỏ ghé sát vào, vẻ mặt cười xấu xa “Không bằng chúng ta tới thử xem!”

Tô Ngữ Đường khước miệng co rút, trong lòng tự nhủ quả thực là gần mực thì đen ah, Nghiêm Tín Triệt!

49. Chương 49: Trắc Nghiệm

“Thanh Đồng! Người ngày hôm qua vậy mà cùng hắn ngủ cùng một phòng! !” Sáng sớm, trong nội viện, tức giận!

Nháy mắt mấy cái “Ta vẫn luôn cùng Triệt Triệt ngủ cùng một chỗ mà” Lại nghiêng đầu “Hoàng huynh người yên tâm, chúng ta là tại trên một cái giường ngủ nha ~” Cười ngây thơ sáng lạn.

“Cái gì!” Một giường! ! Còn yên tâm ! !

Ngạch? Nghiêng đầu, chẳng lẽ Hoàng huynh không phải sợ mình một người ngủ không an toàn?

Ta muốn tìm Tô đại nhân san bằng Mục Phong Bảo! San bằng! !

Tả hữu vòng vo vài vòng “Tô đại nhân đâu rồi?”

Ngồi ở bậc thang trước cửa phòng “Người nói Tô đại nhân ah, hẩn về rồi?”

Cái gì? ! Cầm đều muốn rơi xuống “Về rồi? Về đâu ah?”

“Trở lại hoàng cung ah, thời điểm ra đi giống như rất tức giận, đoán chừng là trở lại thu dọn đồ đạc rời nhà trốn đi a, sau đó cả đời cũng không gặp người!” Thanh Đồng nghiêm túc nhấn mạnh cụm từ ‘cả đời này’.

Càng rồi “Tức giận? Tức giận cái gì? Ngày hôm qua không phải vẫn tốt sao?”

“Ai nha, người nói ngày hôm qua cũng đúng, người ta ngày hôm qua liền thay người cắn cả một bát canh nóng như vậy, người còn nghĩ đến chuyện bắt ta tiến cung, hẩn tám phần là bởi vì chuyện này sinh khí rồi, rất tức giận! !”

Tư Khổng Cảnh Thịnh tâm nhất thời liền loạn, loại cảm giác này cho tới bây giờ chưa từng trải qua, tâm phiền ý loạn, chân tay luống cuống! Trong đầu trống rỗng, trong nội tâm cũng trống rỗng.

Nắm quyền, cúi đầu trong sân bước nhanh vài vòng, cắn răng một cái! “Trẫm đi tìm hẩn!”

Dứt lời liền hướng cửa ra vào chạy đi, chỉ chốc lát sau nghe thấy tiếng móng ngựa phi, một đại đội tiếp sau phóng qua.

Bên kia tiếng vó ngựa cũng tới gần, một đường đàn tiểu, xem ra là thu hoạch được rất khá.

Hai người nắm dây cương tiến đến “Đồng nhi, chúng ta hôm nay thu được không ít món ăn dân dã, buổi tối hai người các người có lộc ăn rồi!”

“Thật sao!” Nghe đến ăn liền vui vẻ nhảy nhót “Bất quá Hoàng huynh cùng Phùng tướng quân là không được ăn rồi.”

“Hoàng Thượng làm sao vậy?” Khẩn trương!

“Ah ” Về mặt cười xấu xa “Cũng không sao cả, chỉ là đuổi theo người thôi!”

“Đuổi ta?” Tô Ngữ Đường bị hẩn khiến cho càng gấp “Đuổi ta làm gì?”

“Ta nói cho hẩn biết người bởi vì chuyện ngày hôm qua rất tức giận, hiện tại muốn hồi cung rời nhà trốn đi!”

PHỐC, Nghiêm Tín Triệt trong lòng tự nhủ, lý do như vậy cũng được?

Trên thực tế, đúng là như vậy! Cách đối với Tư Khổng Cảnh Thịnh dễ dùm, đối với Tô Ngữ Đường đương nhiên cũng dễ dùm!

“Hẩn như vậy quá nguy hiểm!” Xoay người lên ngựa “Hẹn gặp lại!” Tiếng nói hạ xuống xong người sớm đã đi xa mấy trăm mét.

Toàn bộ phản ứng chưa đủ nửa phút, lưu lại hai người bọn họ đứng tại chỗ còn chưa có phục hồi tinh thần lại.

Nhìn bóng lưng hẩn giục ngựa chạy vội, xoa đầu Thanh Đồng “Đồng nhi sau này có thể làm bà mối!”

Không để ý tới, nâng lên cánh tay giặt áo Nghiêm Tín Triệt “Hẩn cưỡi ngựa của ta đúng không?”

Gật đầu!

“Nhớ rõ phải trở về!”

50. Chương 50: Cuối Năm

“Triệt Triệt như thế nào vẫn chưa trở lại.”

“Triệt Triệt như thế nào vẫn chưa trở lại?”

“Triệt Triệt như thế nào vẫn chưa trở lại!”

Lục nương thật sự là nghe không nổi nữa! Mấy ngày nay Thanh Đồng là từ sáng cần nhẩn đến tối, ăn cơm cũng nói! Quả thực là đến tình trạng phần nộ rồi! Các nàng đều muốn điên!” Ta nói tiểu tổ tông ah, đương gia cũng không phải là lần đầu tiên đi ra ngoài, người có cần thiết mỗi ngày đều nhắc tới như vậy không ah!”

Mắt nhỏ ủy khuất: “Triệt Triệt như thế nào vẫn chưa trở lại...” Ô ô.

Xong, người địa cầu không có cách nào cùng hấn trao đổi rồi.

Bởi vì nguyên nhân cuối năm, các nhà cũng bắt đầu chuẩn bị mua sắm đồ Tết, cho nên các nơi sinh ý cũng đều đặc biệt bề bộn, Nghiêm Tín Triệt lại là đương gia lão bản, phải đi các nơi khảo sát một chút, còn phát tiền thưởng cho đám công nhân bọn họ, cũng mua chút ít đồ Tết cho lâu đài, cho nên hai tháng này thường xuyên không ở Mục Phong Bảo.

Mới đầu cũng mang theo Thanh Đồng, nhưng sau đó hấn trên đường bị nhiễm phong hàn liền bị tước đoạt quyền lợi đi ra ngoài rồi, vốn thân thể gầy yếu, dọc đường lại xóc nảy, Nghiêm Tín Triệt cũng không muốn hấn lại sinh bệnh.

Thanh Đồng là một vạn lần không vui, mỗi ngày cáu kỉnh, cuối cùng sau khi uống xong được phong hàn đẳng vô cùng của Thất trưởng lão liền ngoan ngoãn rồi, mỗi ngày ở bên trong lâu đài oán niệm “Triệt Triệt như thế nào vẫn chưa trở lại!”

Tiếng vó ngựa truyền đến càng gần “Triệt Triệt! Là Triệt Triệt trở về rồi! !” Vứt bỏ giỏ nhỏ trong tay, cũng mặc kệ mấy nương, một đường chạy vội đến cửa lớn: “Triệt Triệt!”

Xoay người xuống ngựa, một cái bóng trắng mũm mĩm liền bay vào trong lòng ngực của mình.

Bật cười, niết mặt của hấn “Đồng nhi lại mập lên rồi?”

Bệt miệng, “Mới không có, người xem, đây là áo lông chồn Tam nương mới làm cho ta, có đẹp hay không!”

“Đẹp lắm!” Trách không được càng giống quả bóng rồi!

Bọn hạ nhân vội vàng đỡ hàng, lại mang đến khắp các viện, tất cả mọi người đều có lễ vật, rất náo nhiệt!

Thanh Đồng ôm khung cửa hướng ra ngoài xem, mắt to ngập nước vù vù nháy ah nháy.

Đặt xuống sổ sách “Đồng nhi đang làm gì đó?”

“À? Không có gì, tùy tiện nhìn mà thôi.” Thanh âm mát mát.

Bật cười, tùy tiện nhìn? Vậy cứ nhìn đi, tiếp tục tính sổ!

Đôi mắt trông đợi cả buổi cũng không có người đến viện này, như thế nào vậy, chẳng lẽ là đã quên hay sao?

Cũng sẽ không ah, mỗi lần Nghiêm Tín Triệt trở về, bọn hạ nhân luôn đem lễ vật đến nơi này trước tiên ah, lúc này làm sao còn chưa tới!

Nghiêm Tín Triệt sờ cằm cười xấu xa, thân hình như vậy, con mắt như vậy, uốn éo uốn éo như vậy, có thêm cái đuôi nhỏ là không thể tốt hơn rồi!

51. Chương 51: Không Được Tự Nhiên

Hai bước đi qua, thò tay mò tới!

“Ah ah! Người làm gì thế!”

“Ta nhìn áo lông chồn!”

“Này Này! Người thoát y phục của ta làm gì thế!”

“Cởi ra xem!”

“Vậy người trả lại quần cho ta! !”

— . —...

Giống như vợ nhỏ cuộn tại góc giường xem vẻ mặt cười cợt xấu xa của người nọ, khóc! Gào!!! Đập giường!
! Như thế nào mình bị ăn xong lau sạch, lễ vật còn chưa có đưa tới! ! Lăn qua lăn lại lăn qua lăn lại! !

Buồn cười nhìn hần “Đồng nhi sao vậy, mệt?”

Hừ!

“Ân, không tệ, có tiến bộ!”

Hừ hừ!

Một bả kéo hần vào trong ngực: ” Vậy tiếp tục!” Cúi đầu liền hôn.

Bàn tay nhỏ bé đẩy mặt của hần! Hừ!” Lễ vật của ta đâu!”

“Lễ vật?” Giả ngu “Lễ vật gì?”

Bạn đang ?

Vụt ngồi dậy “Là lễ vật người đi ra ngoài mang về! ! Người ta đều có, chỉ ta không có! !” Lên án!

“Ah ” Một tay chống đầu “Không phải Đồng nhi tự người nói không cần sao.”

Phần nộ! “Ta lúc nào nói không cần!”

Tay kia đưa bốn bàn chân nhỏ trắng trắng mập mập “Lần trước mang về cho Đồng nhi chuỗi ngọc đó thôi”
Giương mắt xấu xa nhìn hần.

A... Hình như là tự mình nói không cần lễ vật nữa đấy... Thế nhưng mà, thế nhưng mà ai bảo người mang về đồ vật khó chơi như vậy ta sao dùng được! ! “Ta mặc kệ ta mặc kệ, đều tại người, người không thương Đồng nhi nữa rồi, đều không mang lễ vật về cho ta!” Ô ô!

“Đồng nhi nói không thích ta liền không mua, nghe lời cũng trách ta?” Khóe miệng vênh lên 15 độ.

Chết tiệt 15 độ, vừa nhìn liền để cho người khó chịu! Ta cần! !

Cơm tối, tất cả mọi người đang ở trước sảnh chuẩn bị cho khách từ phương xa đến dùng cơm, nhưng miệng đương gia là làm sao vậy? Phát hỏa rồi hả? Giữa mùa đông phát hỏa, hỏa hình như hơi lớn — . —

Hơn nữa Thanh Đồng cũng có gì đó không đúng, đương gia nói hần ăn từ từ, hần liền ăn nhanh, nói hần ăn canh hần quay qua uống trà!

Quái dị, quái dị! Tất cả mọi người trong đầu buồn bực ăn cơm, ánh mắt trao đổi!

52. Chương 52: Phía Sau Núi

Mùng tám tháng chạp là thời điểm bắt đầu dịp Tết nguyên đán, cũng là sinh nhật của Thanh Đồng. Sáng sớm tất cả các phòng liền đưa tới lễ vật, cái gì tốt ăn ngon mặc đẹp, cái gì cần có đều có, chất đầy một phòng, nhưng là Thanh Đồng vẫn miễn cưỡng không lên nổi hứng thú, cũng khó trách hần, nhiều ngày như vậy vẫn cùng Nghiêm Tín Triệt sinh khí đây này.

Mà Nghiêm Đại đương gia cũng ghê gớm thật, người ta đang tức giận hần cũng không nói gì, ngược lại hai ngày này ra bên ngoài càng lợi hại hơn, thường xuyên đến trời tối mới nhìn thấy người, sáng sớm lại đi mất.

Này có thể không tức giận sao! Tức chết! !

“Ôi!!! Tiểu Đồng nhi sao lại ở đây nha!”

Ngẩng đầu nhìn lên “Ô ô, Tam nương...” Nhào vào trong ngực người nọ.

“Ai ô ô, có chuyện gì vậy, sinh nhật sao lại khóc rồi, đừng khóc, chịu ủy khuất sao?” Bưng lên khuôn mặt nhỏ nhắn lau nước mắt cho hắn.

Gật đầu!

“Ai lớn gan như thế! Đương gia?”

Lại gật đầu! Chính là tên cận bã đó! !

“Đang êm đẹp lại có chuyện gì rồi?” Vẽ mặt đau lòng.

“Hắn, hắn không mua lễ vật cho ta! !” Ô ô!

Ặc, cái này, thật đúng là... nghiêm trọng. - . -

“Lễ vật? Sao lại không mua được, ta nghe nói phía sau núi những cái kia không phải đều là của người sao!”

Nhất thời ngừng lại “Phía sau núi?” Mắt nhỏ đỏ bừng.

Tam nương đi vòng vòng, giật mình! “Ai ôi!!! Ta cái gì cũng chưa nói! Ta còn có việc, ta cái gì cũng chưa nói ah!” Mông như gần tên tử chạy đi.

Phía sau núi có cái gì? Không được, nhất định phải đi nhìn! Nguồn :

Khoác thêm áo lông rồi lấy lô ấm cầm tay, giống như tiểu heo mập rời đi, quẹo trái quẹo phải đến gần chỉ nghe thấy thanh âm leng keng cạch cạch, Mục Phong Bảo sửa tiệm hủ?

Ha! Rốt cục nhìn thấy rồi!

53. Chương 53: Lễ Vật

Khắp núi đều là hoa anh đào, có mấy cây còn trên xe chưa kịp trồng, từng người cúi đầu bận rộn, đều không có ai phát hiện Thanh Đồng đến rồi.

Hai bên đường phủ đầy hoa anh đào, giống như bức tranh điêu khắc một đường kéo dài tới đỉnh núi, một nửa đường đã được treo lên lồng đèn, một nửa khác vẫn còn do đám công nhân bọn họ bận rộn chưa xong, bên đường còn xếp mấy bộ bàn ghế đá, trải lên tơ lụa màu tím nhạt, ấm áp đến không dám nhìn thẳng.

Thanh Đồng đều nhìn đến choáng váng, Tam nương nói những thứ này, đều là của mình?

“Đồng nhi!” Nghiêm Tín Triệt từ trên sườn núi đi xuống “Người như thế nào lại ở đây!”

Thanh Đồng vẫn thẳng tắp nhìn chăm chăm vào khung cảnh tựa như chốn thần tiên, con người lấp lánh tràn đầy mừng rỡ “Triệt Triệt, đây đều dành cho ta sao?”

Giang tay đem người ôm vào trong ngực “Còn muốn lại giấu người chút nữa, ngược lại người tự phát hiện trước! Là của người, đều là của người!”

Cao hứng không biết làm như thế nào “Triệt Triệt, Triệt Triệt, người nhanh véo ta một chút, ta không phải đang nằm mơ a!” Cúi xuống nhặt lên một mảnh cánh hoa “Ta cho tới bây giờ chưa từng thấy qua nơi nào xinh đẹp như vậy!”

“Đây là hoa anh đào của Tây Vực, cũng may có Ba Mộc cùng Mộng La hỗ trợ.” Sùng nịch vuốt tóc của hắn “Đồng nhi thích không?”

“Thích lắm! Thực thích!” Hắn không thể ngủ ở đây luôn ! Thế nhưng mà “Tại sao phải đem phía sau núi trang trí đẹp như vậy nha?”

Kéo hắn đứng lên “Đây là lễ vật ta chuẩn bị cho người, mới chỉ có một nửa, lập tức tới ngay!”

“Còn có một nửa?” Nghiêng cái đầu nhỏ “Là cái gì?”

Đang nghi hoặc, chợt nghe có người đến báo: “Đương gia, người đến!”

“Ha ! Rất đúng lúc!” Dắt Thanh Đồng đi hướng cửa chính.

“Ai đến cơ?”

Cười mà không nói!

“Ai ôi!!! Ta nói tổ tông ah, rốt cục thấy người rồi, lão nô có chết cũng nhắm mắt!” Người nô nhào lên ôm khóc.

Nghiêm Tín Triệt tâm nói quy củ trong nội cung gì đó của các người, gặp nhau liền loạn thành một đoàn!

“Mạnh, Mạnh công công! Sao người lại tới đây!” Về mặt không thể tin!

“Nhanh đến cho lão nô xem thật kỹ, ai nha, người thực tùy hứng a! Nói đi là đi rồi! Ai...” Lau nước mắt “Ah, đúng rồi, lão nô là truyền chỉ đến!”

“Truyền chỉ?” Thanh Đồng khó hiểu.

“Mục Phong Bảo mọi người nghe chỉ!”

Đoàn người nhao nhao quỳ xuống, giao phó của đương gia, muốn cho ngài mặt mũi!

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, trẫm thấy được Mục Phong Bảo dân phong thuần phác rất có ích với quốc gia, đặc biệt ban thưởng danh thiên hạ đệ nhất đại lâu đài, ban thưởng bảo chủ Nghiêm Tín Triệt cùng đệ đệ hồng thân vương 16 tuổi của trẫm tùy ý đại hôn! Nếu không thành thật đối đãi, liền, ” Lão Công Công cũng thấy khó, chiếu vào đọc a! “Khục khục, san bằng Mục Phong Bảo! San bằng! ! Khâm thủ!” Trong lòng tự nhủ, trên địa bàn của người ta nói san bằng, không phải là tìm chết sao.

“Triệt Triệt, ta là hồng thân vương? Hoàng huynh nói ta là hồng thân vương! Còn cho chúng ta tứ hôn rồi, Triệt Triệt!” Ngày hôm nay kinh hỉ quá nhiều, đều muốn choáng luôn!

Kéo Thanh Đồng hướng vào trong sân, ôn hòa tươi cười “Mấy ngày nữa chúng ta sẽ thành thân!”

Bạn đang ?

“Ân ân!” Gật đầu!

“Ai! Các người còn không tạ ơn thánh chỉ mau đi!” Mạnh công công ở phía sau giơ chân.

Nghiêm Tín Triệt khoát tay, cũng không quay đầu lại “Thay ta cảm ơn hần!”

“Triệt Triệt, người nói Hoàng huynh sao lại nghĩ thông suốt rồi?” Nghiêng cái đầu nhỏ.

“Bị chúng ta đã động a!”

“Thật tốt!” Cười hạnh phúc!

Bằng không thì nói như thế nào? Nói mình đến lấy một túm tóc? Không được, đánh chết cũng không thể nói!

54. Chương 54: Ân Ký

“Nữ trang!” Ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn!

“Nam trang!” Mặt không biểu tình.

“Nữ trang!” Thở phì phì!

“Nam trang!” Như trước mặt không biểu tình.

” Nữ trang cơ! Nữ trang!” Lăn qua lăn lại!

“...” Xem ra gần đây là quá sủng hần rồi.

Thắng lợi!

Nhưng là...

“Người thả ta ra! Người dẫn ta đi đâu! !” Đánh! Lại đánh!

Đem hấn đặt trên mặt đất, ghé sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn “Hầu hạ ta tắm rửa!”

“Tại sao ta phải hầu hạ, chính người tự đi mà tắm rửa!” Quay đầu!

Đem hấn cái đầu nhỏ xoay lại “Ta là phu quân của người!”

CẶN BÃ! ! CẶN BÃ! ! !

Mùa đông thích nhất là đi suối nước nóng rồi, nếu vừa quay đầu lại phát hiện người bên cạnh trùng hợp là cái tuyệt thế mỹ nhân, thì càng là tuyệt diệu, dẹt hoa trên gáy!

Đủ loại chuyện tốt liên tục rơi xuống, đều bị Nghiêm Đại đương gia hưởng thụ hết rồi, một chữ, sướng chết! !

Thanh Đồng tựa như tiểu oán phụ ngồi bên cạnh ao một bên bóp vai, một bên thăm mắng! Bóp chết người! ! Nếu không phải Tam nương nghe hấn, đánh chết mình cũng không vì một bộ y phục mà hầu hạ hấn! ! !

Nghiêm Tín Triệt vui vẻ hưởng thụ, thích mắng cứ mắng đi thôi!

Lại nói việc kết hôn cả đời chỉ có một lần, hấn tự nhiên nguyện ý là để cho Thanh Đồng khắp nơi vui vẻ hài lòng, mọi chuyện như ý của hấn, duy chỉ có nữ trang... Thanh Đồng bình thường mặc nữ trang liền linh động như vậy, ngày ấy nếu lại mặc vào hỉ phục đỏ thắm, lại đeo lên mũ phượng khăn quàng, không biết còn mị hoặc nhân tâm đến thế nào! Không được! Không thể bị người khác xem! Đây là vợ hấn! Chỉ có thể một mình hấn xem! ! !

Nghĩ lại, dù sao cũng là vợ mình, người khác xem thế nào cũng không thiếu được một khối thịt đi, còn có thể làm cho Thanh Đồng cao hứng, có sao mà không làm, chỉ là trong lòng vẫn là có chút khó chịu nhỏ! Muốn trừng phạt! Muốn lưu lại ấn ký của chính mình! !

?

Quay lại, bá đạo kéo một phát!

“Ah!” Thanh Đồng cả người trượt vào ôn tuyền, y phục trên người nhất thời liền ướt, một nửa phiêu trên mặt nước, một nửa dính sát lấy thân thể “Người làm gì thế!”

“Đánh dấu!” Không nói thêm lời nào, trực tiếp dán lên môi hôn!

“A...!” Miệng bị ngăn chặn, đầu đổ trước ngực cũng bị đại chưởng chiếm lĩnh.

Lưỡi mỏng dờ xuống bên tai, không ngừng gặm cắn, lại chuyển qua cái cổ, xuống trước ngực, thẳng đến khi nửa người trên Thanh Đồng trải rộng dấu hôn mới bỏ qua!

55. Chương 55: Suối Nước Nóng

Hết thủy lý trí lúc ấy đều mất, chỉ cần là sự tình cùng Thanh Đồng có quan hệ hấn liền ghen! Thanh Đồng là của hấn! Chỉ có thể là của hấn! ! Hấn thậm chí cũng không biết, mình đã yêu đến mù quáng như vậy!

Thanh Đồng cảm thấy không đúng. Cuộc đời này chỉ nguyện yêu một người, chung thân làm bạn, đương nhiên là muốn mũ phượng khăn quàng, mới là kết hôn!

“Ah, Triệt...” Nửa người lộ ra mặt nước nằm ngửa trên đá, nắm lấy tóc Nghiêm Tín Triệt, tùy hấn lưu lại ấn ký!

Lý trí bình tĩnh lại, nhìn nửa người khỏa thân ửng hồng, lại đẩy dấu hôn của mình, nhẹ nhàng hôn lên “Đồng nhi ” Thanh âm thấp mị, càng giống như nỉ non.

“Triệt Triệt, Đồng nhi...” Xấu hổ.

“Đồng nhi làm sao vậy?” Đầu lưỡi đảo quanh.

“A..., ” Khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ, ngượng ngùng kéo tay Nghiêm Tín Triệt, che trên phân thân đã ngẩng đầu.

Ở chung thời gian dài như vậy, khiến cho Thanh Đồng sớm đã trở nên càng thêm miễn cảm, thường là thời điểm Nghiêm Tín Triệt hôn hần hần liền có phản ứng.

Kéo xuống cái quần ướt sũng “Đồng nhi muốn ta làm như thế nào?”

Cắn chặt môi dưới... Như thế nào, như thế nào nói được chuyện này chứ!

Quý mị cười, kéo hai đùi tuyết trắng, hết thấy đều biểu hiện ra ở trước mặt mình, “Như vậy?”

Xấu hổ gật đầu.

Đầu lưỡi đảo qua đùi trong, nhắm trúng Thanh Đồng một hồi run rẩy, không bằng ở chỗ này cũng lưu cái ấn ký!

“Ah, ah! Không được ” Hai chân không tự giác khép lại, cảm giác tê dại để cho hắn không biết làm thế nào.

Tách ra hai chân “Đồng nhi làm sao vậy?” Biết rõ còn cố hỏi! ?

Ô ô... Khóe mắt tràn ra nước mắt “Ngươi, ngươi bại hoại!” Nắm tay nhỏ liên tiếp rơi xuống.

Bắt lấy cổ tay nhỏ bé, cả thân thể chen vào giữa hai chân hắn, đồ vật thô to nghiền nát cửa động “Nương tử, oan uổng ah!”

“Ngươi! Ô ô, ta muốn đi tìm Đại nương cáo trạng!” Mách ngươi khi dễ ta! ! Khó nhịn vắn vẹo.

“Ah? Ngươi vậy mà không về phe phụ quân!” Nhẹ nhàng ra vào, bị suối nước nóng ngâm lâu như vậy, cửa động đã nở lỏng, động tác liên tục, khiến cho Thanh Đồng không ngừng tràn ra khoái cảm.

“Ô ô, ngươi, ngươi đáng ghét...” Thanh âm mơ hồ khóc nức nở, vừa vắn lại giống như thành thật đón ý.

“Đồng nhi muốn ta làm như thế nào?” Chóp mũi cọ chóp mũi “Nói ra, nói ra liền thỏa mãn ngươi!”

“A..., Đồng, Đồng nhi muốn Triệt tiến vào!” Cũng chịu không nổi nữa, bị một cái động thân!”Ah!” Nhất thời liền mềm yếu nằm trong lồng ngực người kia.

56. Chương 56: Kết Hôn 1

ết hôn 1

Mới canh năm Đồng nhi đã bị Tam nương Tứ Nương Ngũ nương Lục nương Thất Nương lôi dậy rồi - . -

Tiền thể còn đem Nghiêm Tín Triệt đuổi ra ngoài, quần áo cũng ném ra bên ngoài, cửa chính khép lại: “Trước khi bái đường không thể gặp cô dâu!”

Nghiêm Tín Triệt nhìn đầy trời sao sáng muốn khóc, lúc này mới mấy giờ ah ! !

Thanh Đồng bên kia đang chìm trong mộng đẹp, mơ mơ màng màng bị người từ trong chăn nhắc lên đến ném tới thùng tắm lớn, ngâm cánh hoa cùng hương liệu, giày vò cả buổi mí mắt cũng không mở ra được! Miễn cưỡng ghé vào bên thùng tắm: “Ta rất buồn ngủ!” Ô ô...

“Không được! Không thể ngủ!” Trăm miệng một lời!

Ngươi đã biết ba bà thành cái chợ, huống chi bây giờ là năm cái nữ nhân, uy lực không phải nói!

Thất Nương không ngừng thả cánh hoa vào trong nước, nói như vậy có thể ngâm ra một loại tuyệt thế kỳ hương, Tam nương ở một bên cùng giở truc chuẩn bị khăn cô dâu hỉ phục, Cửu nương vừa sinh ra hài tử bất tiện không đến được, phái người đưa tới thiết nhiều châu báu đồ trang sức, rất nhiều trong số đó là suốt đêm làm cho Thanh Đồng, nhưng vô cùng tinh tế, tuyệt không giống như là làm gấp, nghe nói Cửu nương tay nghề chế châu báu là thiên hạ đệ nhất, hôm nay có thể nói đại khai nhãn giới rồi, trong đó còn có trâm cài tóc Phượng Hoàng kim Thanh Đồng yêu nhất!

Bên cạnh còn có một đám tiểu nha đầu theo chủ tử của mình ở chỗ này lúu rúu hồ trợ, cái gì rất đẹp mắt, bộ này rất hợp, nghe được Thanh Đồng sau tắm bình phong càng một nhọc, trời còn chưa sáng, các nàng như thế nào có tinh thần như vậy! Nữ nhân thật sự là động vật đáng sợ! !

Nghiêm Tín Triệt bên kia cũng không khá hơn, sau khi bị đá ra còn nghĩ đến thư phòng ngủ bù, nào biết mới đi không có vài bước đã bị Thất trưởng lão kéo đi.

Thần thần bí bí “Lần trước được Thất thúc đưa cho người dùng được không?”

Gật đầu! “Thế nhưng dùng sắp hết rồi!”

Nhìn hẩn như nhìn ngựa giống “Tiểu tử ngươi kiểm chế một chút, người chịu được ranh con còn nhỏ chịu sao nổi!”

Mặt già khó được đỏ lên, gãi gãi đầu.

Lại tới, từ trong lòng ngực móc ra cái bình nhỏ “Mới điều chế, dùng rất tốt!”

Nghiêm Tín Triệt nghe xong hai mắt liền toé sáng, lệ tay cất đi, lần sau nói Thất thúc làm mùi thuốc lá đi!

“Các người nói cái gì đó?” Một cái béo lão đầu ngẩng đầu bước tới.

“Không có gì” Chột dạ cười “Lục thúc sao người lại tới đây?” Nhìn lại còn có Ngũ trưởng lão Bát trưởng lão Cửu trưởng lão.

“Ah, không có gì, Lục nương nói, để cho chúng ta đến trông coi người thay quần áo!”

“Thay quần áo?” Làm cái gì “Tự ta thay là được rồi.”

“Ha ha, chúng ta đây có thể bớt việc rồi!” Dứt lời, xuất ra một kiện hỉ bào đỏ thẫm!

Là đỏ đấy! “Tam nương không phải nói làm màu đen cho ta sao!” Chính mình lúc nào nói mặc màu đỏ ah!

“Ai, không đúng, nào có ai kết hôn mặc màu đen đâu!”

“Thế nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì!” Ngũ trưởng lão vẫy tay một cái “Hội bạn già, lên!”

57. Chương 57: Kết Hôn 2

’t hôn 2

Một thân đỏ rực... Đứng trước gương thấy thế nào cũng không được tự nhiên.

Mấy vị trưởng lão ngồi trên ghế thoả mãn nhìn ‘thành phẩm’ đứng trái chiếu phải chiếu, tương đối đắc ý!

~ Ngũ trưởng lão mở miệng trước “Trở về phải nói lão Tam bên kia làm thêm mấy bộ màu đỏ nữa, người nhìn đương gia mặc vào thực tốt!”

“Ta thấy cũng thế, nhan sắc thật tốt! Hiện tại bọn nhỏ đều ưa thích cái gì Hắc Bạch nha, lượn sóng nha, viền ren nha, nào có đỏ thẫm vui mừng!” Bát trưởng lão nói tiếp.

— . -... (Hội bạn già các người quả nhiên kẻ tung người hứng)...

Nghiêm Tín Triệt đầu đầy hắc tuyến ở đằng kia nghe xong cả buổi, cuối cùng Thất trưởng lão quyết định lên tiếng: “Đương gia! Ra ngoài đi hai vòng, cho mọi người cùng xem!”

Đi hai vòng... Ngó ngó... Nhìn...

Trên thực tế, hẩn vừa đi ra ngoài còn chưa được hai bước, đám tiểu nha đầu bưng trà liền đụng cùng một chỗ rồi, lại đi hai bước, hạ nhân đang treo đèn lồng rút cái bịch, lại đi hai bước đám người làm vườn bọn họ trợn tròn mắt...

Nghiêm Tín Triệt thở dài, vẫn là đi thư phòng ngủ bù thôi a.

Mọi người sững sờ tại chỗ, cả buổi mới hồi phục tinh thần lại “Vừa, vừa rồi, đó là đương gia? !” Nguồn :

- . -...

“Tứ Nương ta muốn uống nước.” Đáng thương.

“Đừng nhức nhích! Đang chải đầu, hỏng mất bây giờ!” Chỉnh đầu ngay ngắn!

“Tứ Nương, cổ mỏi quá ah.” Về mặt cầu xin.

“Lúc này mới chải được một nửa, không được nhức nhích!”

“Tứ Nương, ta muốn Triệt Triệt rồi.” Bệt miệng!

“Không cho người nói chuyện! !” Một buổi sáng đều không có yên tĩnh, không nháo đòi đi ngủ, thì cũng đòi ăn, lát sau lại khát nước ai chịu nổi! Hắn là muốn phá cửa ra ngoài gặp Nghiêm Tín Triệt , một cái đầu liên tục sống chải mất hai canh giờ!

Ngũ nương xách ghế ngồi trước mặt hắn, cầm son phấn bột nước, bày trước khuôn mặt nhỏ nhắn, “Ta hiện tại sẽ trang điểm cho người, không cho nói, không cho phép hừ hừ, không cho phép đi ra ngoài chơi! Nghe thấy chưa! Làm được không!”

Gật đầu! Gật đầu! !

Tứ Nương sụp đổ: “Không cho phép lộn xộn! !”

58. Chương 58: Kết Hôn 3

‘t hôn 3

Thanh Đồng trước kia giả nữ trang nhiều lắm là đôi quần áo chải đầu búi tóc, đồ trang sức cũng không mang nhiều, (nghe nói là sợ nặng - . -) nhưng hôm nay không giống, là tân nương tử không nói, hướng chỉ là Mục Phong Bảo tân nương tử!

Đồ trang sức trang nhã, tinh tế nhưng không mất hoạt bát, lại đeo lên đầu đầy châu ngọc, người trong phòng nhìn đến há hốc mồm, Tam nương không khỏi vỗ tay tán thưởng: “Khuyên quốc mỹ nhân ah!”

Bên ngoài giảng đèn kết hoa, hạ nhân cũng rất vui mừng, bận rộn trang trí, rất náo nhiệt, làm khó Thanh Đồng náo nhiệt như vậy nhưng không thể đi ra, chỉ có thể nghe động tĩnh bên ngoài, một lúc vị này đến rồi, lúc sau vị kia đến rồi, có thể nghe qua, phần lớn đều là đối tác làm ăn của Nghiêm Tín Triệt, hắn nhận thức được không có mấy ai.

Người ở bên ngoài nghe Mục Phong Bảo bảo chủ muốn thành thân với tiểu đệ của đương kim Hoàng Thượng lập tức giống như ngoài miệng bôi mật, mang theo lễ vật đến rất nhiều, e sợ keo kiệt bị trách tội, cũng xác thực là muốn thấy ‘nam phu nhân’ tôn quý, có thể đem Nghiêm Tín Triệt mê thành như vậy!

“Nghiêm đại ca!” Người chưa tới âm thanh đã tới, mặt mũi tràn đầy vui mừng!

Bận rộn đi ra cửa đón “Như vậy còn tới! Trên đường không có sao chứ!”

Cũng không phải sao, bây giờ Mộng La người ta không thể tự mình một người đến đây, bên người không chỉ nhiều hơn một cái to con, trong bụng còn thêm một cái đầu nhỏ đây này!

Ba Mộc diu nàng, không ngừng cười ngây ngô “Không có việc gì không có việc gì, trên đường tốt lắm!”

“Đúng rồi!” Đột nhiên nhớ tới cái gì “Ta như thế nào nghe nói Nghiêm đại ca muốn kết hôn chính là nam nhân? Vậy còn Đồng nhi!”

“Ah ” Hôm nay mặt mo lần thứ hai đỏ lên (Hiếm thấy ah!) “Chính là Đồng nhi!”

“Cái gì? !” Trăm miệng một lời!

Ách, trong dự liệu!

“Đồng nhi là nam!” Lại là trăm miệng một lời!

Ách...

Cả buổi Tạ Mộ Dung mới tiếp nhận được sự thật này, Ba Mộ Dung ra bình tĩnh hơn, hẳn yêu ai mặc hẳn, chỉ cần vợ ta cùng oa nhi không có việc gì là được!

Lại là một hồi tiếng xe ngựa “Trầm thể nhưng lại tới chậm rồi hả?”

Người của lâu đài miễn cưỡng quỳ xuống, người ngoài đến chúc mừng thể nhưng mà một vạn lần khăn trương, Hoàng Thượng cũng đến rồi, không phải đùa được đâu!

Nguồn :

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

“Ha ha, bình thân, hôm nay đại hôn Hoàng đế, đặc biệt cho phép mọi người không cần hành lễ!” Mừng rỡ hào phóng.

Coi như người thức thời, nếu không phải đương gia sớm có nói trước, lần này cũng không bái người.

Tô Ngữ Đường đối với Nghiêm Tín Triệt gật đầu cười cười, cảm ơn nể tình!

Cười đáp, chuyện nhỏ chuyện nhỏ!

59. Chương 59: Kết Hôn 4

‘t hôn 4

Giữa trưa tuyết rơi nhẹ, đến khi mặt trời xuống núi vậy mà càng lớn rồi, gió không mạnh, nhưng bông tuyết to như lông ngỗng, nhàn nhã chậm rãi tùy ý bay, lộ ra ánh đỏ đèn lồng Mục Phong Bảo, càng giống cảnh đẹp trong tranh.

Khách nhân được đưa đến phía sau núi, sắp xếp đủ đèn dầu, cánh hoa theo bông tuyết đồng thời rơi xuống, trên mặt đất dày đặc một tầng, khách nhân càng khen không dứt miệng “Bực này cảnh sắc, kỳ quan ah! Cảnh đẹp ah! !”

Viện bên kia...

“Mau mau! Khăn cô dâu!”

“Trâm cài tóc còn chưa có mang đây này!”

“Ai nha, cánh tay, nhanh đuổi tay áo, tay áo!”

“Trâm cài tóc! Trâm cài tóc đây!”

“Như thế nào bờ môi lại không đủ đỏ! Người vừa rồi ăn cái gì!”

“Hồng bào dâu!”

“Giày! Giày! !”

— . -...

Điệu bộ này, phòng ốc cũng sắp bị huỷ rồi...

Rốt cục chờ đến giờ lành ra cửa, đắp lên khăn cô dâu, do từ hỉ nường dẫn đến phía sau núi.

“Đến rồi! Đến rồi! Mau thả pháo!”

Pháo rộ lên, đồ hồng náo nhiệt! Mấy cái hài tử vây quanh vỗ tay, cười đùa vui vẻ.

Đến nơi, đem tay Thanh Đồng để vào lòng bàn tay rộng của Nghiêm Tín Triệt, trước mắt tân nương che khăn cô dâu, tưởng tượng được phía dưới vải đỏ nhất định là tuyết thể dung nhan.

“Đồng nhi lạnh sao?” Cúi người hỏi thăm.

Nhẹ nhàng lắc đầu, một thân màu đỏ hỉ phục, tư thái lay động lòng người, tại đây dưới hoa tuyết càng lộ ra vẻ xinh đẹp.

“Nhất bá thiên địa!”

Âm thanh hoan hô trầm trồ khen ngợi không dứt.

“Nhị bá cao đường!” Nghiêm Tín Triệt không có cha mẹ, từ nhỏ theo sư phụ ở bên trong lâu đài lớn lên, cho nên bá chính là Đại nương cùng Đại trưởng lão.

“Phu thê giao bá!”

Giữ chặt tay của hắn, cuộc đời này đều là người của ta!

Pháo hoa hợp thời vang lên, thẳng tắp bay lên bầu trời nở rộ!

“Ah, pháo hoa!” Vén lên khăn cô dâu, thích xem nhất pháo hoa rồi!

“Ai ôi!!!!” Lục nương tranh thủ thời gian chạy tới, một bả kéo xuống khăn cô dâu, “Tiểu tổ tông, đã nói không thể mở ra cơ mà!”

Chỉ một thoáng kia, mọi người liền không còn tâm tư xem pháo hoa, chỉ còn mấy cái hài tử xem bất diệc nhạc hồ. Không hổ là tuyệt thế giai nhân!

Trường đại trong mây, mắt như hàm tinh, da thịt trắng tuyết, môi son anh đào...

“Đồng nhi cũng muốn nhìn...” Cúi đầu ủy khuất.

Sùng nịch cười, đưa tay kéo xuống khăn cô dâu ” Vậy xem đi a!”

“Nhưng là bây giờ vẫn không thể...”

Ngắt lời hắn, tới gần “Chỉ cần ngươi thích.”

?

Ôm hắn vào lòng.

60. Chương 60: Tiểu Lão Hồ

Kết hôn mà! Động phòng hoa chúc mà! Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng mà! !

Kết quả là, Thanh Đồng lại hai ngày không có xuống giường.

— . —

Khách nhân lục tục trở về, vừa đi vẫn không quên châu đầu ghé tai, “Tuyệt sắc ah tuyệt sắc!” “Trách không được đây này!” “Ta nghe nói tân nương vừa trở thành hồng thân vương!” “Tuy đẹp thì dùng thế nào ah, đến cùng vẫn là cái nam nhân!” “Ai, người vậy là không hiểu rồi, Nghiêm bảo chủ lấy được tân nương như hoa như ngọc, mấy ngày nữa chơi ngán lại nạp thiếp nối dõi tông đường đấy!” “Thì ra là thế, Thẩm huynh cao kiến!”

Ah ah ah ah ah ah ah!

Pháp trị xã hội! Mặc niệm, pháp trị xã hội! ! Không thể giết người! Không thể giết người! !

Nổi giận dùng dùng trở về! Ta muốn cho mấy cửa hàng sinh ý Mục Phong Bảo vĩnh viễn biến mất! !

Mơ hồ dụi mắt “Triệt Triệt làm sao vậy?”

Uống trà! Bình tĩnh!

Ôn nhu “Không sao, Đồng nhi tiếp tục ngủ a!”

“Ừm.” Thật kỳ quái.

Cho tới trưa nay Nghiêm Tín Triệt đều không thoải mái, mặt than cả buổi, người trong lâu đài ai thấy hẳn đều đi đường vòng...

“Triệt Triệt! Triệt Triệt!”

Còn chưa thấy bóng người thanh âm đã truyền đến, đây là có chuyện gì vui vẻ như vậy!

Quảng xuống giấy bút đi nghênh hấn, chỉ thấy một cái tiểu cầu nho nhỏ cẩn thận từng li từng tí ôm một cái tiểu cầu khác, đằng sau còn có hai nha hoàn đi theo.

Đây là... Tiểu lão hổ?

Tiểu lão hổ cũng không thật sự là lão hổ, Cửu nương vừa sinh nhi tử, bởi vì lớn lên khoẻ mạnh khá khinh, cho nên gọi Tiểu lão hổ, nữ danh này là Thanh Đồng đặt cho. W.e.b.T.r.u.y.e.n.O.n.l.i.n.e.c.o.m

“Người như thế nào lại bế nó?” Nhìn đứa nhỏ trước mắt vẻ mặt hưng phấn.

“Cửu nương để cho ta ôm đấy! Nàng nói nàng bất tiện không ra ngoài được, lại để cho ta ôm đến cho người nhìn!” Mặt mày hớn hở thanh linh cực kỳ.

Quả nhiên là đáng yêu! Phấn phấn nộn nộn, một đôi mắt to đen nhánh qua lại nhìn, nắm tay nhỏ giơ lên... Vậy mà còn có thể ngáp!

“Triệt Triệt, nó ngáp này!” Càng là mừng rỡ, như nhặt được bảo bối.

Đem hài tử đặt trên giường, mở ra chăn nhỏ trên người, bên trong là cái yếm màu đỏ chót Tam nương làm cho, bấp chân loạn đạp, thịt ục ục, trơn mượt! Thanh Đồng liền ngồi xuống lúc sờ sờ bàn chân nhỏ, lúc sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn, hưng phấn vui vẻ, chính mình là lần đầu tiên trông thấy hài tử nhỏ như vậy!

Nghiêm Tín Triệt đứng phía sau hấn, trong nội tâm nói không nên lời là cái tư vị gì.

Hấn cũng ưa thích hài tử, nhưng hấn chưa bao giờ hối hận cưới Thanh Đồng, cũng tuyệt không có ý muốn tái giá, chỉ nguyện Thanh Đồng có thể vui vẻ lớn lên, chỉ mình có khả năng bảo toàn hấn cả đời vô ưu vô lự.

Thanh Đồng mặc dù là hài tử, nhưng cũng không ngốc, mấy ngày đầu mới kết hôn cảm giác vui vẻ đi qua, cùng Tiểu lão hổ mỗi ngày càng thân thiết, cũng đau đớn, lần đầu tiên nhắm nháp đến hương vị đắng chát.

61. Chương 61: Mùa Hè

Ngủ không được! Xoay người! Vẫn là ngủ không được! Ô ô... Mất ngủ!

Tiểu lão hổ hiện tại đã hơn sáu tháng tuổi, mỗi ngày vừa mở mắt câu nói đầu tiên là Đồng Đồng! Cha mẹ cũng xếp sau rồi.

Thanh Đồng mỗi ngày vừa mở mắt vốn là Triệt Triệt! Sau đó một ngày không gặp người, đều tại trong sân viện Cửu nương cùng Tiểu lão hổ chơi, buổi tối mới trở về, còn há miệng ngậm miệng đều là Tiểu lão hổ như thế nào ah thế nào rồi, có đôi khi nghe được Nghiêm Tín Triệt nổi cơn ghen!

Bàn tay nhỏ bé đẩy đẩy Nghiêm Tín Triệt “Triệt Triệt, người ngủ chưa.”

Từ từ nhắm hai mắt, ôm hấn “Làm sao vậy.”

“Ta ngủ không được.” Ủy khuất.

“Muốn lão hổ rồi hả?” Cúi đầu hôn trán của hấn “Nhanh ngủ đi, tỉnh ngủ liền gặp được rồi.”

Cả buổi không có động tĩnh.

Xoay tay đại chưởng vung lên, trong phòng nện lập tức sáng lên.

Cúi đầu hỏi thăm, “Đồng nhi làm sao vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn rì rì nâng lên “Triệt Triệt, nam nhân không thể sinh con sao?”

Cuối cùng cũng hỏi tới.

Mặc dù Nghiêm Tín Triệt đã sớm nghĩ kỹ câu trả lời, nội tâm vẫn là không khỏi lập tức bị cửa một vệt đau đớn, ôn nhu mà cười cười xoa đầu hắn “Ta có Đồng nhi là đủ rồi, hiện tại ở bên trong lâu đài đã có Tiểu lão hổ, Đồng nhi cũng coi như phụ thân của nó.”

Cái đầu nhỏ sụp xuống “Thế nhưng mà Đồng nhi vẫn muốn có con của mình...” Nói ra, càng giống như nỉ non.

Một vấn đề đã muốn nói ra từ lâu, Thanh Đồng mỗi ngày nằm mơ đều ngóng trông có thể có con của mình.
?

Nghiêm Tín Triệt một bên muốn che giấu tâm sự bản thân, bên kia còn muốn đi kiên nhẫn an ủi Thanh Đồng, so với hài tử, Thanh Đồng càng quý giá!

Ngày hôm sau Thanh Đồng đang cùng Tiểu lão hổ chơi trong sân, thư phòng Bội Nhị gia liền vui tươi hơn hớn chạy vào “Có thư, có thư! Tà Nhị tiểu thư gửi thư rồi!”

Thanh Đồng phản ứng nhanh nhất, “Mau gọi người đem phía Tây viện quét dọn! Mộng La tỷ tỷ sắp đến rồi!”

Đích thật là đến mùa hè, thế nhưng mà ngày này năm trước người ta đến người không phải một trăm lần không vui sao.

62. Chương 62: Hài Tử

“Ai ôi!!! Chậm một chút chậm một chút.” Kéo tay của nàng “Đã như vậy còn khắp nơi chạy loạn!” Tam nương giả vờ giận.

“Mỗi năm đều đến, năm nay không tới trong lòng lại khó chịu!” Cười đi xuống xe ngựa, Ba Mộc bên cạnh luôn dìu nàng, con mắt đều không rời đi bụng Mộng La.

“Mộng La tỷ tỷ!” Từ trong nội viện chạy vội ra “Người đã tới!”

Tam nương ngăn lại hắn “Ai ôi!!! Tiểu tử tông chậm một chút, vội gì chứ!”

“Ta không đụng ta không đụng!” Tả hữu né tránh Tam nương “Ta muốn nhìn!”

Tà Mộng La bật cười, kéo tay của hắn “Sờ sờ cũng không sao.”

“Thật sự!” Như được ban ân, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ bụng lớn dọa người.

Nhét một đứa bé vào bụng còn không đến mức lớn như vậy, Ba Mộc nói vợ mang thai vất vả nên mỗi ngày đều bồi bổ rất nhiều, uy đến uy đi là được như vậy...

Nghiêm Tín Triệt nghe nói Tà Mộng La muốn ăn món ăn dân dã, mới sáng sớm liền dẫn người lên núi đi săn.

Buổi tối đó là cái gì chim bay cá nhảy, nấm núi dã khuẩn cái gì cần có đều có!

“Ta nhớ được khi đó Đồng nhi mặc quần áo màu hồng nhạt, thực cho rằng hắn là nữ nhi gia đây này!”

Mọi người cười to, vây quanh ở lò lửa bên cạnh, nhao nhao nhớ lại tràng cảnh năm trước.

“Mấy bộ quần áo phí hết một buổi tối của ta đó!” Tam nương cầm khăn “Làm hại ta đến bây giờ đều có mất quần thâm!”

“Còn có lần kia Đồng nhi ra ngoài trở về ” Lục nương nói tiếp “Cho tối trưa làm vỡ bao nhiêu trứng gà của ta!”

Mọi người lại là một hồi cười vang, đem một năm Thanh Đồng kỳ tích lý thú đều tung ra, hảo hảo đem hắn toàn bộ phơi bày!

“Triệt Triệt, người xem bọn hắn!” Chui vào trong lòng ngực “Bọn hắn cười ta!”

“Đúng đúng, các người sao có thể cười Đồng nhi!” Ôm chặt “Mấy ngày trước hấn tè dầm ta đều chưa kể đâu!”

“Ha ha ha...” Mọi người cười đến chén rượu đều lật ra, Thanh Đồng cả khuôn mặt hồng thắm hận không thể ăn tươi Nghiêm Tín Triệt ! !

Việc này cũng nói! Còn nói che chở chính mình! Cạn bã! Hồn đản! Vương bát đản! !

“Đúng rồi ” Tạ Mộng La nắm tay Thanh Đồng “Người cùng Nghiêm đại ca kết hôn cũng hơn nửa năm rồi, như thế nào chưa có hài nhi?”

Lời vừa ra khỏi miệng, mọi người lập tức liền an tĩnh, nguyên bản Thanh Đồng đang đùa giỡn cũng nhất thời không nói.

“Ah, mọi người ném thử súp chim bồ câu ta hôm nay làm, tốn rất nhiều sức lực đó!” Nhị nương bận rộn múc ra bát.

Mọi người cũng đều nhao nhao lấy, ăn canh! Ăn canh!

?

Một chén canh vào trong bụng, Ba Mộc quệt quệt mồm, lại nhìn Thanh Đồng, vừa nhắc cái cầm, ngây ngô, “Thế nào không sinh à?”

63. Chương 63: Tân Sinh Hoa

Mọi người trong lòng tự nhủ đồ ngu kia, nhà người đã bao giờ gặp nam nhân sinh con chưa, đến đây phá đám phải không!

Nghiêm Tín Triệt vòng tay ôm lấy Thanh Đồng “Đồng nhi mệt rồi hả?”

Lắc đầu, ảm đạm “Mộng La tỷ tỷ, Đồng nhi là nam, không thể sinh con.”

Nháy mắt “Nam như thế nào không thể sinh, cửa hàng hai ngày trước vừa mang cho Tân Vượng Hân hơn mười trứng vãi!”

Ba Mộc tại bên cạnh không ngừng gật đầu “Đúng đấy, là ta tự mình đưa đi!”

Thanh Đồng con mắt lập tức liền sáng, Nghiêm Tín Triệt tâm cũng động, “Tân Vượng Hân?”

“Đúng rồi, nghe nói hấn cũng cười nam nhân, ăn một loại thảo dược gì đó, có thể sinh con rồi!” Khẳng định!

“Thật sự sao? Triệt Triệt, thật sự sao?” Khuôn mặt nhỏ nhắn hưng phấn “Ta đây cũng có thể sinh Bảo Bảo rồi!”

Trước kiềm chế tâm tình kích động, tựa như trấn an vỗ vỗ bờ vai của hấn, xoay mặt nhìn về phía Thất trưởng lão “Thất thúc, thật sự có thảo dược như vậy sao?”

Thất trưởng lão làm nghề y, trên đời này nếu hấn nói bệnh không tốt, vậy người này nhất định phải chết không thể nghi ngờ, hết thuốc chữa.

Rút một điều thuốc, phả ra khói “Có, gọi là Tân sinh hoa, vài năm trước khi đến lâu đài ta đã thấy!”

“Xú lão đầu vậy mà người không nói!” Thanh Đồng giơ chân, làm hại chính mình hơn mấy tháng ăn không ngon ngủ không ngon đấy!

“Người ranh con lại không nói với ta!” Thất trưởng lão trừng mắt!

“Người! Người nhanh đi tìm dược cho ta! !” Nhảy lên cái bàn nhảy nhảy nhảy!

Quay đầu! “Không, vì cái gì lão đầu tử ta đây phải đi! Không đi!”

“Người! Xú lão đầu!”

“Hừ!” Tiếp tục hút thuốc.

Một đầu vùi vào trong ngực Thất nương “Ô ô, Thất Nương, hắn không thương Đồng nhi! Người nhanh đi tịch thu tẩu hút thuốc của hắn!” Lăn qua lăn lại, khóc!

“Ai ôi!!! Ai ôi!!! ” Võ nhẹ hần, ánh mắt hất lên “Người còn không mau đi hái thuốc cho hài tử!”

Thất trưởng lão tức thì liền yên lặng, dụi thuốc “Không phải ta không muốn đi, hoa chỉ có tháng mười mới nở, ta hiện tại đi cũng vô ích ah.”

Thất Nương xuất ra khăn lau nước mắt cho Thanh Đồng “Tháng mười mới nở ah, không khóc không khóc!”

“Vậy người nói hần nhất định phải hái cho ta!” Tiếp tục lăn qua lăn lại.

Còn không hái được sao – . –

“Hảo hảo hái cho Đồng nhi, nghe thấy chưa!” Lại vung qua một đạo ánh mắt.

Thất trưởng lão kêu rên, thời gian này làm thế nào trôi qua đây! ! Nguồn :

64. Chương 64: Mất Ngủ

Hai tháng này trong viện Thanh Đồng không ngớt người qua lại, không phải mang đến hoa quả thì là bào ngư tổ yến, chỉ vì một câu của Thất trưởng lão “Quá gây! Ăn béo một chút mới nhanh thụ thai!”

Nghiêm Tín Triệt sờ sờ bụng nhỏ tròn vo của Thanh Đồng, quả thật là mập một chút rồi, đầy xúc cảm! Vừa định có động tác kế tiếp, Bôi Nhị gia liền vọt vào!

Che mắt! Không thấy gì! Không thấy gì!

Nhúu mày “Làm sao vậy?”

“Ah?” Đột nhiên lấy lại tinh thần “Thất trưởng lão trở về rồi!”

Thanh Đồng tựa như thỏ con nhảy xuống giường, “Xú lão đầu trở về rồi! !” Vội vàng xỏ giày chạy ra!

Bên này Thất trưởng lão ôm chặt nồi thuốc, Thanh Đồng cùng Nghiêm Tín Triệt liền vọt đến, hai người đều gấp chết rồi, Nghiêm Tín Triệt còn biết hỏi một chút trên đường có khổ cực hay không, Thanh Đồng lại la ó, lát sau liền nhảy lên lưng Thất trưởng lão, tay vẫn còn trong lòng ngực của hắn mò lấy mò để “Được đâu rồi, được đâu rồi?”

Thất trưởng lão khước miệng co rút, trong lòng tự nhủ người thẳng ranh con kính già yêu trẻ như vậy đấy!

Nghiêm Tín Triệt đem Thanh Đồng gỡ xuống “Thất thúc, tìm được được rồi hả?”

Hất cằm về phía nồi thuốc “Cũng không nhìn là ai xuất mã!” Đốt một túi thuốc, “Qua mỗi ba canh giờ thêm nước một lần, lửa không cần động, cứ như vậy chờ đến sáng sớm ngày mai lại gọi ta, ta trước ngủ một lát!”

“Cảm ơn Thất thúc!” Không cách nào biểu đạt hưng phấn!

Khoát khoát tay, cầm tẩu hút thuốc trở về.

Thanh Đồng xông vào trong ngực Nghiêm Tín Triệt, “Triệt Triệt chúng ta có thể có Bảo Bảo rồi! Ta có thể cho người sinh Bảo Bảo rồi! !”

Ôm chặt hần, nghe mùi hương của hần, muốn nói gì đó, cuối cùng cũng không có nói ra.

Thanh Đồng nhìn lên bầu trời trong xanh, con mắt cong cong, nỉ non, thật tốt...

Đêm đã khuya, Nghiêm Tín Triệt nhìn lò đun thuốc, tâm tình kích động nói không nên lời, hần chưa bao giờ trải qua cảm giác như vậy, hần thậm chí có một chút muốn khóc.

Thanh Đồng cũng không ngủ, cứ như vậy ngồi ở trước bếp lò, đôi mắt trông mong nhìn đến ngày người.

Kéo tay của hần “Đồng nhi buồn ngủ rồi hả?”

Lắc đầu, như trước nhìn chăm chăm vào.

Ngày thường sắc thuốc luyện được đều có hạ nhân trông coi, hôm nay hai người bọn họ nói thế nào cũng ngủ không được, dứt khoát muốn tự vào trông coi!

Sau nửa ngày mới mở miệng “Triệt Triệt, thật sự có thể có tiểu bảo sao?”

Ôm hân “Thất thúc đã nói khẳng định đúng là vậy, huống chi đã có người thành công rồi không phải sao.”

“Ah ” Cái hiểu cái không gật đầu.

“Đồng nhi, dù cho không có hài tử, ta cũng chỉ yêu duy nhất mình ngươi.” Ánh mắt nhu hòa lại kiên định.

Tựa tại trong lòng ngực của hân “Triệt Triệt, ngươi thật tốt...”

65. Chương 65: Đã Có

Thời điểm mang chén được đen sì kia đến trước mặt Thanh Đồng hân vẫn là run bắn cả người rồi, được, như thế nào nghe lại đáng như vậy!

Nhú mào, bưng chén, giống như chuẩn bị chịu chết.

Thất lão đầu mở miệng “Uống đi, ta đã pha thêm mật ong vào rồi đó!”

Uống! Chỉ cần có thể có Bảo Bảo là độc được cũng uống!

Ngửa đầu nhắm mắt nhắm mũi uống cạn, chính hân đều bội phục mình!

Sau đó...

“Ô ô, Triệt Triệt, thật đáng!” Lăn qua lăn lại!

Thất trưởng lão trợn mắt, trước khi đi lưu lại cho Nghiêm Tín Triệt một câu “Kiềm chế một chút!”

Lúc này sợ là không thể.

— . —

Liên tiếp nửa tháng, Thanh Đồng vài ngày liên tiếp không thể xuống giường, cũng không thể trách nhiệm Đại đương gia, muốn có hài tử phải vất vả càn cù cày cấy mà! Hết thấy vì đời sau!

Chính mình mệt mỏi một chút không có gì! !

Thanh Đồng hận không thể ngồi dậy cắn chết hân! Cái gì ngươi mệt mỏi một chút, mệt mỏi rõ ràng là ta được không! Mỗi ngày bị ngươi giày vò, trời vừa tối hai mắt ngươi liên loè loè sáng! !

Công phu không phụ lòng người, Thất trưởng lão một tay bắt mạch Thanh Đồng, một tay giơ tẩu hút thuốc, trịnh trọng tuyên bố: “Đã có!”

Lập tức trong sân liên bùng nổ nôi! Tất cả trưởng lão, Đại nương Nhị nương các nương, nha hoàn hạ nhân, mỗi người đều giống như ăn thuốc kích thích, nhảy nhảy!

Nổ pháo! Chuyện này cần nổ pháo ăn mừng! !

Nghiêm Tín Triệt cũng là cười đến không ngậm miệng được, Thanh Đồng dứt khoát choáng váng, không ngừng cười ngây ngô, trong đầu hiện ra cái ý niệm, muốn nhanh viết thư gửi Hoàng huynh, mình sắp làm phụ thân rồi!

Mục Phong Bảo hôm nay không say không về!

66. Chương 66: Mượn Được

Nâng cao bụng cực lớn, một tay vịn khung cửa một tay vịn eo, chậm rãi bước “Triệt Triệt, ta đến rồi!”

Hai bước đi đến trước mặt hân, mặt đen!

“Hắc hắc” ngẩng đầu nhìn hân, lộ ra một hàng răng nhỏ trắng nõn.

Bỏ qua! Lôi ra gối đầu ở dưới quần áo, người mới nửa tháng được không! Mỗi ngày đều chơi trò sinh con! !

Bệt miệng, nhỏ giọng lầm bầm: một chút cũng không phối hợp!

Vừa mới xoay người, liền nhào đến cái nhân ảnh! Nghiêm Tín Triệt nhanh tay đem Thanh Đồng ôm vào trong ngực, một chương khác lập tức đánh ra ngoài!

Nhảy lên kéo người nọ về, quay người lóe lên “Tín Triệt, là ta!”

Tiểu Hoàng đế tại trong ngực Tô Ngữ Đường nuốt nuốt nước miếng, nhờ có Tô Tô đến nhanh, bằng không thì nhất định phải chết, A Di Đà Phật, A Di Đà Phật! !

Nghiêm Tín Triệt hắc tuyến.

“Hoàng huynh!” Giãy dụa nhảy xuống, “Sao ngươi lại tới đây!”

“Trẫm vừa nhận được thư ngươi gửi đến, xử lý xong sự tình, liền tức tốc tới đây!” Hưng phấn nhiệt tình, quả nhiên là hai huynh đệ...

“Ta sắp làm phụ thân rồi!”

“Trên thư nói là thật? !” Không thể tin!

Tô Ngữ Đường cũng bán tín bán nghi nhìn Nghiêm Tín Triệt.

Nghiêm Tín Triệt cười ngạo nghễ, hận không thể đem cái cảm hứng lên tận trời, trong lòng tự nhủ, lão tử xuất mã! Phải mang thai!

“Thật đó thật đó! Ngay trong bụng ta này!”

“Ta sờ! Ta sờ!”

Giống như hai cái hài tử ở đằng kia nói không ngừng.

“Khục, Tín Triệt, nói chuyện chút!” Quay người hướng nội viện đi vào.

Đuổi đến “Chuyện gì?”

Nhìn lên trời... Liếc sang... Rốt cục mở miệng ” Được còn không?” Bạn đang ?

- . -...

Thất trưởng lão nói ba tháng đầu phải chăm sóc Thanh Đồng cẩn thận, nam tử có thai bất đồng so với nữ nhân, càng phải coi chừng nhiều hơn.

Cho nên hôm nay sớm đã đem Thanh Đồng đưa về viện rồi.

Tiểu Hoàng đế, Tô Ngữ Đường, Nghiêm Tín Triệt, Thất trưởng lão bốn người tiếp tục uống, không bao lâu Tiểu Hoàng đế cũng say đổ.

Vì vậy hai người còn lại hoàn toàn thanh tỉnh hỏi một cái vấn đề đặc biệt trọng yếu!

“Nam nhân từ chỗ nào sinh con!”

Thất trưởng lão rút một ngụm thuốc, chậm rãi nói “Các ngươi nói sao.”

“Đây không phải là, quá nhỏ rồi hả?” Tô Ngữ Đường nhú mày.

“Không có chuyện đó đâu” Khoát tay “Bình thường luyện tập nhiều hơn chút, chờ đến lúc sinh dùng thuốc giảm đau là được, cam đoan không có chuyện gì!” Uống rượu! Uống rượu!

Nghiêm Tín Triệt cùng Tô Ngữ Đường nhìn nhau cười cười: Luyện tập nhiều hơn!!

67. Chương 67: Bé Trai

Lại là một mùa hè, Thanh Đồng đã mang thai tám tháng rồi, mùa hè giống như đặc biệt dài dằng dặc...

Phơi ra cái bụng tròn vo nằm ở trên giường, một chữ, nóng đến chết rồi! Mùa hè năm nay sao có thể nóng như vậy! ! !

Một đĩa lê ướp lạnh đưa đến “Đồng nhi ăn trái cây nào!”

Bất động!

“Đồng nhi, Thất thúc nói ngươi không thể lại lười như vậy, phải vận động một chút!” Kéo hẳn!

Vẫn bất động!

Lệ tuôn “Ồ ô, nóng quá!”

Quay đầu lại nhìn khối băng trong góc phòng, lại nhìn giường băng trước mắt, rất mát mẻ ah, như thế nào Thanh Đồng mỗi ngày đều kêu nóng!

Nghiêm Tín Triệt cầm cây quạt trên giường quạt cho Thanh Đồng “Được chưa?”

Gối đầu lên chân Nghiêm Tín Triệt “Ân ân, quạt mạnh chút đi!” Bàn tay nhỏ bé vuốt ve bụng nhỏ hình cầu “Triệt Triệt, ngươi sờ xem, nó lúc cứng lúc mềm ah!”

Tiếp tục quạt, nghĩ nghĩ “Có lẽ là bé trai a!”

- . - (hảo thâm ý...)

Buổi tối Thất trưởng lão lại tới bắt mạch cho Thanh Đồng, nói thai rất bình thường, mọi chuyện đều tốt, vừa cầm điều thuốc đứng dậy rời đi Nghiêm Tín Triệt liền khấn trương ngăn hẳn lại.

“Thất thúc, như thế nào Đồng nhi gần đây luôn cảm thấy nóng?”

Nghiêng mắt liếc tiểu trư Thanh Đồng trên giường “Hắn đều ăn đến mập như vậy có thể không nóng sao!”

Bệt miệng “Mới không phải, đúng ra là tiểu bảo bảo trong bụng muốn ăn!”

“Ngươi nha, mỗi ngày ăn nhiều như vậy còn không động đây, sinh ra hài tử cũng là tiểu địa lôi (quả cầu nhỏ)!” Hừ, quay đầu!

“Ngươi cái Xú lão đầu! Còn dám nói ta, xem ta lại nói Thất nương tịch thu tẩu hút thuốc của ngươi! !” Tức giận! Má đều phình lên...

68. Chương 68: Sắp Sinh

Lúc tiến vào tháng thứ chín, cũng là thời điểm Thanh Đồng sắp sinh, toàn bộ lâu đài cao thấp mỗi ngày coi chừng hầu hạ, mọi người cũng rất hưng phấn, Tam nương đã làm xong một xấp áo yếm cho đứa nhỏ rồi!

Qua hơn nửa tháng Thanh Đồng một chút biểu hiện sắp sinh đều không có, mỗi ngày phơi cái bụng lớn càng không ngừng ăn ăn ăn...

“Lão Thất, thế nào còn chưa có động tĩnh?” Đại trưởng lão chấp tay sau lưng đi quanh.

Thất trưởng lão miệng ngậm điều thuốc “Gấp cái gì!”

“Sao có thể không gấp! Lục nương trữ sữa bò đầy một viện rồi!” Lục trưởng lão mở miệng.

“Này, tôi cũng đâu khác gì, mỗi ngày bị bắt lên núi đi săn!” Nhị trưởng lão nói theo.

“Ta đây cũng không có biện pháp ah! Hẳn ranh con chính là vẫn chưa sinh!” Thất trưởng lão trừng mắt.

Cứ như vậy lại đợi vài ngày, rốt cục...

“Triệt Triệt, Triệt Triệt...” Kinh hô!

Tốc độ ánh sáng chạy vào “Làm sao vậy!”

“Đau, đau quá!” Muốn ngồi xuống.

“Đừng nhúc nhích đừng nhúc nhích!” Giữ chặt tay của hắn “Thất thúc lập tức sẽ tới!” Hướng phía ngoài cửa “Mau mời Thất trưởng lão đi, Đồng nhi sắp sinh!”

Viện của Thất trưởng lão ở rất xa, không đợi hắn đến, Nhị nương Tam nương Tứ Nương Ngũ nương rất nhiều nương liền vọt vào!

Từng người hướng trên giường hô “Ai ô ô, có thể sắp sinh rồi!” “Đồng nhi chịu đựng!” “Người nói là nam hay là nữ đây! Nữ hài tử! Nữ hài tử là tốt nhất!” “Cái gì nữ hài tử, nam hài mới tốt!” “Ai ôi!!! Người nói có phải là một nam một nữ hay không nha!” “Ai ôi!!! Lão Tam người giẫm phải ta rồi!” “Đừng đẩy đừng đẩy! Đại tỷ đây!” “Nghe tin Thanh Đồng sắp sinh, đang niệm kinh đây này!”

— . -...

Thanh Đồng bên này mồ hôi theo lọn tóc chảy xuống, không ngừng hô đau, Nghiêm Tín Triệt hiện tại cũng vô cùng sốt ruột, chưa từng thấy qua điệu bộ này của hắn ah!

“Triệt Triệt...” Gian nan mở miệng “Lấy cho ta châm cài tóc!”

“Châm cài tóc, nhanh đi lấy châm cài tóc!” Mấy nương ở bên cạnh hô gọi, chỉ chốc lát sau liền đưa tới.

Nắm trong lòng bàn tay “Triệt Triệt, còn có kiện đại bạch hào (áo choàng trắng)! ”

“Bạch hào! Bạch hào! !”

“Còn có mũ phượng khăn quàng ngày thành thân!”

“Mũ phượng khăn quàng! Nhanh! !”

“Còn có...”

Lo lắng sát mồ hôi trên mặt “Như thế nào vẫn còn, người cần chúng làm cái gì!”

Suy yếu “Lập tức sẽ gặp bảo bảo, ta muốn ăn mặc trang điểm xinh đẹp...” Bạn đang

69. Chương 69: Đại Kết Cục

Mọi người đều bị đuổi ra, nguyên một đám đứng trong sân, thỉnh thoảng đi đến hé ra khe cửa, vẻ mặt lo lắng, chỉ cho Nghiêm Tín Triệt ở lại bên trong giúp Thất trưởng lão đỡ đẻ cho Thanh Đồng.

“Ai ôi!!!!” Tam nương cùng Thất nương cùng nhau.

Bát trưởng lão ngồi trước cửa ra vào “Đại ca, người cũng đừng đi quanh nữa, ta chóng mặt.”

“Không được, ta phải đi, căng thẳng ta liền đau bụng!” Tứ nương cũng đi đến cửa viện rồi, vẫn không quên quay đầu lại hô một tiếng “Sinh ra rồi thì báo ta!”

Đại nương sáng sớm nghe tin liền tranh thủ thời gian quỳ trước tượng Phật niệm kinh, lúc này mới chạy đến.

Nhị nương nắm tay “Thế nào còn chưa có sinh ra, ai nha, gấp chết người rồi!”

Ngũ nương vịn thân cây “Không được, ta cũng không ổn rồi.”

Kỳ thật mọi người không cần lo lắng như vậy, nam nhân sinh con khó khăn hơn một chút là tất nhiên, nhưng là nghe Thanh Đồng khí lực mười phần, đã biết rõ không có cái đại sự gì rồi...

Nghiêm Tín Triệt một tay hứng lấy phần nộ của Thanh Đồng, một tay không ngừng lau mồ hôi cho hắn.

“Nghiêm Tín Triệt ! ! Người cận bã, vương bát đản! Học học...” Thở gấp, “Lão tử không bao giờ sinh con cho người nữa! !”

“Xú lão đầu! Người đến tột cùng có phải thần y hay không ah! ! Đau chết! ! !” Ô ô...

“Ai bảo người bắt ta gán nợ làm cái gì! ! Lão tử muốn liều mạng với người, ô ô, người sinh thử xem! !”

“Ah ah ah! Ta không sinh nữa! ! Ô ô! !”

Một canh giờ sau...

“Ai ôi!!! Bộ dáng này lớn lên khẳng định rất anh tuấn!!!” “Ta nhìn, ta nhìn!” “Nhỏ giọng một chút, không thấy nó đang ngủ sao.” “Mau nhìn mau nhìn, mở mắt rồi!” “Ai ôi!!! Con mắt rất giống Đồng nhi!” “Thấy chưa, ta nói uống súp của ta sinh ra hài tử đều xinh đẹp!” “Xin người, đó là tấm cánh hoa của ta mới được vậy đây!” “Đúng thế, mau nhìn thật đáng yêu nha!”

Thanh Đồng rất cục chống đỡ hết nỗi đã ngủ, cuối cùng hắn cũng không có ăn mặc chỉnh tề đi gặp tiểu bảo bảo, trong tay còn nắm chặt trâm cài tóc đây này.

Nghiêm Tín Triệt vẽ mặt sùng nịnh lau đi mồ hôi cho hắn “Khổ cực...” Chạm vào vết cào trên mặt...

Đứa bé này Đại trưởng lão gọi là Nghiêm Diệp Kỳ, nhũ danh Thuỷ Thuỷ, liên tiếp vài năm đều là sủng nhi lớn nhất Mục Phong Bảo.

Tháng mười hai cùng năm đó, tiểu Hoàng đế Tư Khổng Cảnh Thịnh tại hoàng cung sinh hạ một đứa con, gọi là Tư Khổng Diệp Đồng, lập vi thái tử.

—————oOo—————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/oan-gia-khong-chu-no>